

světový
BESTSELLER

Nora Robertsová

City, které pokořily čas

Special 58 G-06/03

HARLEQUIN®

Cesta časem

Nora Robertsová

Muž z budoucnosti • Do minulosti

Pro Caleba Hornblowera, který se dostal do přítomnosti, bylo těžké vrátit se do 23. století a opustit kouzelně nevinnou Liberty Stoneovou.

Cesta časem se mu stala osudnou.

Jacob Hornblower následoval svého bratra Caleba do minulosti a doufal, že ho přemluví k návratu.

Učarovala mu však Libertina divoká sestra Sunny, a tak sám zjistil, že i pro člověka budoucnosti, který nevěří na romantické příběhy, je láska silným poutem.

www.harlequin.cz

HARLEQUIN®

Čas jen pro mě

ROMANTICKÁ
SCIENCE FICTION

Cena 129 Kč / 156 Sk

ISBN 83-238-1225-X

ISSN 1212-852X

CESTA ČASEM

Nora Robertsová

MUŽ Z BUDOUCNOSTI

Nora Robertsová

DO MINULOSTI

HARLEQUIN®

Čas jen pro mě

Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York
Paříž • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Time and Again (Time Was; Times Change)

První vydání: Silhouette Books, 2001

Překlad: Eva Novotná

Odpovědný redaktor: Bohdana Hyťhová

© 2001 by Harlequin Books S. A. (1989 by Nora Roberts; 1990 by Nora Roberts)

© For the Czech Republic edition by Arlekin – Wydawnictwo Harlequin Enterprises Sp. z o. o., Warszawa 2003 Vydavatel: Arlekin – Wydawnictwo Harlequin Enterprises Sp. z o. o., Warszawa Tento titul vychází v edici Special ISSN 1212-852X.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B. V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: Studio Q, Warszawa

Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha

Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

CENA 129 Kč/156 Sk

ISBN 83-238-1225-X

OBSAH

Muž z budoucnosti 5

Nora Robertsová

Do minulosti 162

Nora Robertsová

MUŽ Z BUDOUCNOSTI

Nora Robertsová

PRVNÍ KAPITOLA

Padal. Na přístrojové desce divoce blikala změť čísel a kontrolek, pilotní kabina se točila jako nějaký šílený kolotoč. I bez houkání varovných signálů by věděl, že se děje něco nedobrého. Na počítači se v krátkých impulzech neustále objevovalo výstražné červené světlo. I bez něho by mu bylo jasné, že se děje něco obzvlášť nedobrého.

Snažil se nepropadnout panice, chvíli jednou rukou zápasil s rychlostní pákou, marně ji zkoušel posunout vpřed a nabrat plnou rychlost. Lod' se cukala, otřásala a snažila se překonat přitažlivost. Přetížení několika g se na něho navalilo jako zeď. Všude kolem se ozýval skřípot kovových dílů.

„Nerozlož se mi, holka,“ zaprosil. V podlaze u jeho nohou se objevila skoro deseticentimetrová nepravidelná trhлина.

„Vydrž pohromadě, ty křápe jeden zatrac –“

Snažil se nasměrovat lod' k východu, ale začínal chápat, že ani při sebeobratnějších pilotních manévrech se mu nepodaří vyhnout se černé díře, která je do sebe vtahovala.

Osvětlení v kokpitu zhaslo a bylo vidět jen víření barev na přístrojové desce. Lod' se pohybovala po spirále, rotovala jako kámen vystřelený z praku. Kolem ní bylo bílé, sálající a oslňující světlo. Instinktivně si rukou zakryl oči. Náhle pocítil na prsou tak drtivý tlak, že nemohl dělat vůbec nic, jen lapat po dechu.

Vzpomněl si, než ztratil vědomí, jak si jeho matka přála mít z něho právníka. On toužil létat.

Když se probрал z bezvědomí, neklesal ve spirálách, ale řítil se děsivým volným pádem. Letmý pohled na přístrojovou desku mu prozradil, že přístroje jsou poškozené. Číselník se točil pozpátku jako o závod. Stačil ještě zahlédnout obrys Země a potom ho ohromná síla opět vlačila do sedadla.

Protože věděl, že může kdykoli znovu upadnout do bezvědomí, přepnul řízení na automat. Počítač by měl lod' nasměrovat do

neobydlené oblasti, pokud někde existuje nějaký Bůh a pokud havarijní záloha řízení v téhle staré herce bude ještě fungovat.

Třeba se možná, snad, dožije toho, že uvidí zase vycházet slunce. Jaké by asi bylo pracovat jako právník?

Viděl, jak se na něho šílenou rychlostí řítí Země, modrozelená, nádherná. Napadlo ho, že právníčina by se takovému zážitku vyrovnat nemohla.

Libby pozorovala ze zápraží chaty noční oblohu. Křížovaly se na ní hrozné blesky a spolu se závojem deště byly tou nejlepší podívanou v celém širokém okolí. Přestože stála schovaná pod stříškou, obličej i vlasy měla deštěm vlhké. Z domku za jejími zády se linula příjemná záře, bylo v něm teplo a útulno. Při dalším zahřmění si s povděkem uvědomila, jak je ráda, že zapálila svíčky a rozsvítila petrolejky.

Světlo a teplo ji ale dovnitř nenalákalo. Dnes večer dávala přednost výbojům elektrické energie mezi vrcholky hor.

Jestli bouře brzy nepřestane, potrvá týdny, než bude severní cesta v horách opět sjízdná. Nevadí, napadlo ji, když si další blesk hledal cestu oblohou. Má spoustu času. Nechávala se laskat svěžím větrem. Pousmála se, protože si uvědomila, že má vlastně ještě spoustu času.

Nejlepší rozhodnutí, jaké kdy udělala, bylo sbalit si věci a odjet sem do chaty v horách daleko od civilizace. Vždycky milovala hory, pohoří Klamaths v jihozápadním Oregonu. Vysoké rozeklané vrcholy skýtalý nádherný pohled, byl tu čistý vzduch a samota.

Kdyby jí psaní dizertační práce o moderních vlivech na ostrovech Kolbari mělo trvat šest měsíců, tak proč ne. Studovala pátý rok kulturní antropologii, tři roky z toho strávila na praxi v terénu. Od svých osmnácti let neměla čas sama pro sebe, za celou tu dobu nebyla ani na chvíli sama, bez rodiny, nebo bez školních povinností, bez přítomnosti dalších lidí. Dizertační práce je pro ni hodně důležitá, někdy si dokázala připustit, že možná až příliš.

Rozjela se sem, aby mohla pracovat o samotě, aby si mohla udělat čas i na zamyšlení sama nad sebou. Byl to opravdu dobrý nápad.

V téhle jednopatrové chatce, kterou teď měla za zády, se narodila. Tady v horách strávila prvních pět let svého života, žila tady tak volně a svobodně jako lesní zvěř.

Usmála se při vzpomínce, jak se tu s mladší sestrou proháněly bosy, jak byly přesvědčené, že celý svět patří jen jim a jejich rodičům, kteří vyznávali jiné než oficiální hodnoty.

Ještě stále si dovedla vybavit svou matku, jak tkala předložky a koberečky, a svého otce, jak se staral o zahradu. Večer obvykle poslouchali hudbu nebo krásné dlouhé příběhy. Všichni čtyři dohromady si tak vystačili, že se s ostatními lidmi viděli jen tehdy, když jednou za měsíc jeli nakoupit zásoby do městečka Brookings.

Možná tak mohli žít dál, ale po šedesátých letech přišla léta sedmdesátá. Jednou jeden prodejce uměleckých řemeslných výrobků objevil u Libbyiny matky viset na zdi tkané koberečky. Skoro ve stejnou dobu zjistil Libbyin otec, že ze směsí některých rostlin, které pěstoval, lze připravit vynikající uklidňující čaj. Dřív než Libby oslavila osmé narozeniny, její matka se stala uznávanou umělkyní a její otec úspěšným podnikatelem. Přestěhovali se do Portlandu, bydleli tam tak jako všichni ostatní a chatička zůstala jejich rodině jen jako prázdninové útočiště.

Právě tenhle kulturní šok, který Libby prožila, ji možná přivedl ke studiu antropologie. Fascinovaly ji sociální struktury a důsledky vnějších vlivů, které byly i pro její vlastní život dost zásadní. Někdy se jí stávalo, že skoro zapomínala, v jaké době žije, tak byla lačná získávat odpovědi na své otázky. Vždycky, když se jí něco podobného přihodilo, přijížděla sem nebo si vzala pár dnů volna na návštěvu své rodiny. To ji dokázalo propojit s přítomností.

Rozhodla se, že pokud bouřka do zítřka přejde, zapne počítač a pustí se do práce. Ale nanejvýš na čtyři hodiny denně. Za poslední rok a půl příliš často pracovala po dobu skoro třikrát delší.

Všechno má svůj čas – tak jí to její matka vždycky říkala. Proto si tentokrát ponechá čas na to, aby mohla znovu získat něco z té svobody, kterou zažívala v prvních pěti letech svého života.

Klid. Vítr si pohrával s jejími vlasy a Libby se zaposlouchala do zvuků deště, bičujícího skály a zem. Třebaže byla silná bouře a hrom burácel, cítila se vyrovnaná. Za celý svůj život nenalezla jiné místo, kde by se cítila tak klidná.

Dívala se na světelný bod plující oblohou a na chvíli ji bláhově napadlo, že je to možná kulový blesk nebo třeba nějaký meteor. Při dalším zablesknutí zahlédla neurčitý obrys a na kratičkou chvíli i kovový třpyt.

Udělala pár kroků ven do deště a podvědomě přimhouřila oči. To světlo se přibližovalo velkou rychlostí.

Je to letadlo? Dívala se pozorně, připadalo jí, jako kdyby ten podivný předmět klouzal jen těsně nad vrcholky jedlí západně od chaty. Potom uslyšela třesknutí nárazu, jeho ozvěna se nesla lesy tak, že ji to nejprve skoro přimrazilo na místě. Vrátila se do chatky pro pláštěnku a příruční lékárničku.

Za chvíli už sedala do svého terénního landroveru a nad hlavou jí stále burácel hrom. Pamatovala si, kde viděla letadlo havarovat.

Mohla jen doufat, že její orientační smysl bude fungovat tak dobře, jako dosud vždy.

Skoro půl hodiny se prodírala oslepující bouří a hustým deštěm po cestě rozježděné při těžbě dřeva.

Zaťala zuby a přebrodila se s landroverem přes rozvodněný potok. Moc dobře si uvědomovala, jaká nebezpečí přinášejí povodně v horách. Přesto jela o malinko rychleji než bylo bezpečné, zatáčky odhadovala spíš instinktivně, jela po paměti. Málem ho přehlédla.

Dupla na brzdy, sešlápla je až k podlaze, když zahlédla těsně vedle zužující se cesty ležet zkroucenou postavu. Auto dostalo smyk, klouzalo blátem a rozstříkovalo je kolem, než se kola zachytila na tvrdém podkladu.

Popadla baterku a deku, vyskočila z auta a klekla si vedle ležícího člověka. Byl naživu. Když mu přiložila prsty na hrdlo a nahmatala pulz, ulevilo se jí. Muž byl oblečený celý do černého a byl promoklý až na kůži. Automaticky přes něho přehodila příkrývku, a začala pod ní zkoumat, jestli nemá někde něco zlomeného.

Byl to mladý, štíhlý muž s dobře vyvinutým svalstvem. Doufala, že by to mohlo hrát v jeho prospěch. Jako by nevnímala, že blesky co chvíli křížují oblohu, posvětila mu baterkou do tváře. Měl rozseknuté čelo. Přestože silně přšelo, bylo zřejmé, že rána dost krvácí. Nemohla vědět, jestli ten člověk nemá poraněný krk nebo páteř, a proto s ním nechtěla hýbat.

Vrátila se rychle do auta pro příruční lékárnu. Když mu ošetřovala čelo motýlkem, speciální stahovací náplastí nahrazující chirurgické šití, otevřel oči.

Hurá. To bylo jediné, co ji napadlo. Instinktivně vzala jeho ruku do své, aby ho uklidnila.

„Budeš v pořádku. Neboj se. Jsi tu sám?“

Zíral na ni, ale viděl jen rozmazané obrysy.

„Cože?“

„Byl s tebou ještě někdo? Je tu zraněný ještě někdo další?“

„Ne.“ Pokusil se posadit. Svět se s ním zatočil, musel se jí chytit, aby neztratil rovnováhu. Ruka mu sklouzla po její mokré pláštěnce. „Jsem sám,“ řekl a znovu omdlel.

Ani netušil, jak je sám.

Libby po většinu noci usínala vždy jen na malou chvilku. Podařilo se jí nějak ho dotáhnout do chatky a uložit na gauč. Vysvlékla ho, osušila, ošetřila mu poranění.

Teprve potom se stočila do velkého křesla u ohně a začala podřimovat. Každou chvíli mu chodila kontrolovat tep a zorničky.

Usoudila, že je v šoku a že má nepochybně otřes mozku, ostatní zranění byla relativně nepodstatná. Pohmožděná žebra a pár ošklivých modřin.

Měl štěstí, uvažovala, pila čaj a prohlížela si ho ve světle krbu. Blázni většinou mívají štěstí. Jen blázen by lítal v horách za takového počasí jako je dnes.

Venku stále zuřila bouře. Libby postavila hrnek na stolek a šla přiložit do krbu další poleno. Rozhořelo se a v místnosti se rázem objevilo víc světla i víc stínů. Je to pohledný blázen, doplnila svou předchozí úvahu, usmála se a protáhla si bolavá záda. Měří tak kolem sto osmdesáti pěti centimetrů, je dobře stavěný, má pěknou postavu. Je štěstí pro ně pro oba, že je zvyklá nosit těžká břemena a že má dost síly. Opřela se o římsu krbu a pozorovala neznámého muže.

Je opravdu dost hezký. Až se mu vrátí barva a nebude tak bledý, bude ještě hezčí. Má pěkný obličej s keltskými rysy, ostře řezané lícní kosti a plné nádherně modelované rty. Je vidět, že se den nebo dva nepotkal s holicím strojkem. To, jak byl zarostlý, a čelo polepené náplastmi mu dodávalo trochu divoký, skoro nebezpečný vzhled. Má modré oči, vzpomněla si, sytě tmavě modré.

Určitě má keltské předky, napadlo ji znovu, když se natahovala pro hrnek s čajem. Má černé vlasy, černé jako uhlí. Malinko se mu vlní, i když už jsou suché. Usoudila, že na to, aby byl voják, je má příliš dlouhé. Vzpomněla si totiž na oblečení, které z něho stahovala. Černá kombinéza jí připadala vojenská, na kapsičce na prsou bylo něco, co jí připomínalo označení hodnosti. Možná je příslušníkem nějaké elitní složky letectva.

Pokrčila rameny a uvelebila se v křesle. Uvědomila si, že měl na nohou obnošené a odřené kotníkové tenisky. Měl tenisky a velmi draze vypadající hodinky, takové ty se spoustou miniaturních stupnic. Jediné, co ji při pohledu na ně napadlo, bylo, že neukazují správný čas. Havárii neodnesl jen jejich majitel, ale i hodinky.

„Nevím, jak to dopadne s tvými hodinkami,“ řekla a zívla, „ale ty budeš v pořádku.“ Potom ji přemohl spánek.

Probudila ho prudká bolest hlavy, viděl rozmazaně a nemohl zaostřit. V krbu hořel oheň, nebo to musela být dokonalá napodobenina. Cítil vůni hořícího dřeva... a připadalo mu, že i deště. Mlhavě si vzpomínal, že někde klopýtal v prudkém lijáku. Byl schopný si uvědomit jen to, že je naživu. V teple. Pamatoval si, jaká mu byla hrozná zima, jak byl promočený a dezorientovaný. Nejprve se děsil představy, že ztroskotal v oceánu. Potom se u něho objevil... nějaký člověk. Žena. Mluvila na něho tichým, klidným

hlasem... měla jemné, něžné ruce. Chtěl přemýšlet, ale příliš to bolelo, v hlavě jako by mu někdo bubnoval.

Zpozoroval, že ve starém křesle sedí žena a je zabalená do barevné příkrývky. Je to halucinace? Možná že ano, ale rozhodně příjemná. Na tmavých vlasech se jí třpytí odlesky plápolajícího ohně. Vypadají polodlouhé a hodně husté, má je půvabně rozčuchané kolem obličeje. Spí a klidně oddychuje, pravidelně se jí zvedá hrudník. V tomhle světle vypadá její kůže zlatavá. Má zvláštní rysy, skoro exotické, široká ústa, teď ve spánku pootevřená.

Nebyl schopný se soustředit.

Znovu zavřel oči a spal až do východu slunce.

Když se znovu na chvíli vynořil do stavu vědomí, žena tam nebyla. Oheň v krbu ještě praskal, přes okno se dovnitř prodíralo slabé světlo. Bolest hlavy nezmizela, ale už nebyla tak nesnesitelná. Opatrně se konečky prstů dotkl obvazu na čele. Napadlo ho, že mohl být v bezvědomí dlouhé hodiny nebo dokonce i dny. Pokusil se zvednout, ale zjistil, že má příliš slabé tělo, bylo jako z gumy.

Jeho mysl na tom zřejmě není o mnoho líp, usoudil, když si uvědomil, jak je pro něho obtížné vnímat okolí. Malý slabě osvětlený pokoj vypadal velmi starodávně zařízený, všechno bylo z kamene nebo ze dřeva. Všiml si dokonce primitivních výrobků z přírodních materiálů.

Jednou byl s rodinou na dovolené na západě a v rámci pobytu podnikali výlety do parků a skanzenů a za památkami. Pootočil hlavu tak, aby viděl na krb, kde plameny olizovaly polena. Kolem bylo suché teplo a vůně hořícího dřeva. Nepřipadalo mu pravděpodobné, že by se ho ujali v nějakém skanzenu nebo muzeu starých časů.

Nejhorší bylo, že pro vyřešení záhady, kde to vlastně je, neměl žádné vodítko.

„Už ses probral?“ Libby vešla do dveří s hrnkem čaje v ruce. Její pacient na ni mlčky zíral, proto se na něho konejšivě usmála a došla ke gauči, kde ležel. Vypadal tak bezmocně, že veškeré rozpaky, s nimiž obvykle v životě zápasila, se docela vytratily. „Měla jsem už o tebe strach.“ Posadila se na okraj gauče a začala mu měřit pulz.

Teď ji viděl zřetelněji. Vlasy teple hnědé barvy měla hladce sčesané na stranu. Rozhodl se, že její celkový vzhled bude nejpřesněji vystihovat slovo exotický. Má dlouhé řasy, jemný nos a plná ústa. Její profil mu připomínal obrázek, který kdysi viděl a na kterém byla egyptská královna Kleopatra. Prsty, které se zlehka dotýkaly jeho zápěstí, byly chladné.

„Kdo jsi?“

Přikývla a s klidem mu dál měřila pulz. Jen trochu víc přitiskla prsty. „Nejsem zrovna sestra Florence Nightingalová, ale nikoho lepšího na výběr tu nemáš.“ Usmála se a zvedla mu jedno a potom druhé víčko a podívala se mu na zorničky. „Jak mě vidíš?“

„Jak bych tě měl vidět?“

Potlačovala smích a narovnávala mu polštář za zády. „Jen jednou, ale protože máš otřes mozku, možná mě vidíš jako dvojčata.“

„Vidím jen jednu.“ Se smíchem se pokusil dotknout její trošku špičaté brady. „Je moc hezká.“

Zapýřila se a ucukla hlavou. Nebyla zvyklá, aby jí někdo říkal, že je hezká. Chválili ji jen za pracovní úspěchy. „Zkus tohle. Je to tajný recept mého otce. Směs, kterou ještě ani neuvedl na trh.“

Než stačil odmítnout, přidržela mu hrnek s čajem u úst. „Děkuju.“ Bylo to zvláštní, ale ta vůně a chuť mu mlhavě připomínala dětství. „Co tu dělám?“

„Dáváš se do pořádku. Havaroval jsi s letadlem v horách několik mil odsud.“

„S letadlem?“

„Nevzpomínáš si na to?“ Zamračila se a oči jí na chvíli potemněly. Měly zlatavou barvu. Velké zlatohnědé oči. „Asi si na to vzpomeneš až za nějakou dobu. Zřejmě ses pořádně uhodil do hlavy.“

Naléhala, aby se ještě napil. Měla co dělat, aby se ubránila šílené touze odhrnout mu vlasy z čela. „Dívala jsem se venku na bouřku, jinak bych tě neviděla havarovat. Máš štěstí, že nejsi nijak těžce zraněný. Tady není telefon a příručák je zrovna v opravě, takže ani nemůžu zavolat doktora.“

„Příručák?“

„Příruční vysílačka,“ opravila se. „Myslíš, že bys zvládl něco sníst?“

„Možná. Jak se vlastně jmenuješ?“

„Liberty Stoneová.“ Odložila hrnek s čajem a dala mu ruku na čelo, aby zkontrolovala, jestli nemá teplotu. Považovala za zázrak, že se nenastydl. „Moji rodiče patřili k první vlně bojovníků proti establishmentu v šedesátých letech. Proto mě pojmenovali Liberty, svoboda, takže jsem dopadla o něco lépe, než má sestra, které se dostalo jména Sunbeam.“ Viděla, jak je z toho zmatený, a rozesmála se. „Říkej mi Libby. Jak se jmenuješ ty?“

„Já –“ Ruka, která mu ležela na čele byla chladná a skutečná. Nezdá se mi to, je to skutečnost, přesvědčoval sám sebe. Ale o čem to tedy mluvila?

„Jak se jmenuješ? Obvykle chci znát jména lidí, které jsem zachránila při haváriích letadel.“

Otevřel ústa, aby jí to řekl – ale nevěděl. Zamrazilo ho v zádech. Viděla, jak zbledl a zadívala se mu pozorně do očí a potom mu silně stiskla zápěstí. „Já si – já si nemohu vzpomenout.“

„Tak s tím nespíchej.“ Potichu polkla a vzpomněla si na vysílačku, kterou tak svědomitě odvezla na opravu, když si jela do města pro zásoby. „Jsi dezorientovaný. Musíš odpočívat, pokus se o to a já ti zatím udělám něco k jídlu.“

Jakmile zavřel oči, zvedla se a odešla do kuchyně.

Neměl žádnou identifikaci, napadlo ji při přípravě omelety. Žádnou peněženku, doklady, povolení. Může to být kdokoli. Kriminálník, psychopat... Ne. Zasmála se sama sobě a posypala vaječnou směs trochou sýra. Vždycky oplývala bujnou fantazií. Ale není to právě její schopnost dokázat si představit primitivní dávné kultury jako skutečné lidi – rodiny, milence, děti – není to právě tohle, co jí pomáhá v její profesi?

Mívala i velmi dobrý odhad, pokud šlo o charakter lidí. Možná to také souvisí s její fascinací lidmi a jejich zvyky. Musela si s trochou smutku připustit, že pozorování lidí jí vyhovovalo mnohem víc, než když s nimi měla vstupovat do přímého kontaktu.

Ten muž, který zápasil se svými vlastními problémy v jejím obývacím pokoji, pro ni nebyl hrozbou. Ať to byl kdokoli, byl neškodný. Zručně obrátila omeletu a natáhla se pro talíř. Potom zaječela a upustila pánev s vejci a vším ostatním. Její neškodný pacient stál úplně nahý ve dveřích do kuchyně.

„Hornblower,“ prohlásil a začal se hroutit k zemi. „Caleb Hornblower. Cal.“

Z mlhy, která ho obestřela, uslyšel její hlas. Když se trochu probral, uviděl její obličej blízko svého. Objímala ho a snažila se ho táhnout. Pokusil se jí pomoci a pozvednout se, ale výsledkem bylo, že upadli oba dva.

Libby těžce oddechovala a ležela na zádech přitisknutá k zemi pod ním. „Hele, bylo by lepší, kdybys zůstal ještě chvíli v klidu.“

„Omlouvám se.“ Stačil si uvědomit, že je hodně vysoká a má velmi pevné tělo. „Strhl jsem tě na zem?“

„Jo.“ Stále držela ruce ovinuté kolem jeho těla. Pustila ho tedy a byla přesvědčená, že nemůže dýchat proto, že upadla. „Jestli se nebuděš zlobit, ráda bych ti řekla, že jsi dost těžký.“

Podánilo se mu podepřít se jednou rukou a trochu se posunout. Byl omráčený, to připouštěl, ale mrtvý si nepřipadal. Bylo mu moc příjemné, když pod ním ležela. „Možná jsem příliš slabý na to, abych se hýbal.“

Zdálo se jí, že vidí v jeho očích záblesk potěšení? Libby usoudila, že se jí to nezdá. To odvěké a příšerně nesnesitelné chlapské ego. „Pane Hornblowere, jestli se nenazdvihneš, zeslábneš

ještě o hodně víc.“ Zahlédla, jak se na okamžik zašklebil, než se zpod něho vysoukala. Snažila se udržet oči na jeho obličeji, nepřestat se dívat na jeho obličej, když mu pomáhala, aby se zvedl. „Jestli se tady chceš procházet, budeš muset počkat, dokud nebudeš schopný to zvládnout sám.“ Objala ho v pase, aby ho podepřela, ale vnímala, jak hned znepokojivě silně reaguje. „A dokud tady neprohrabu tátovy věci a nenajdu ti nějaké trenky.“

„Správně.“ Vděčně se sesunul na gauč.

„Teď se ani nepohni, dokud se nevrátím,“

Neprotestoval. Nemohl. Procházka ke kuchyňským dveřím a zpět mu odčerpala všechny zbývající síly. Byl neuvěřitelně slabý a byl to hrozný pocit. Nevzpomínal si, že by jako dospělý byl někdy v životě nemocný byť jen jeden jediný den. Ale kolik mu vlastně je? Osmnáct? Zřejmě se v té staré rachotině pořádně praštil do hlavy.

Sakra, tak jestli si vybavuje tohle, tak proč by si nemohl vzpomenout, jak se sem dostal? Zavřel oči a snažil se přenést do minulosti a vzpomenout si, přebít tu bolest, která mu svírala hlavu.

Havaroval s letadlem. To mu řekla ona, Libby. Měl rozhodně dojem, že s něčím havaroval. Časem si určitě vzpomene, jak to bylo, stejně jako si vzpomněl na své jméno, přestože mu nejdřív připadalo, že má v hlavě jen děsnou prázdnotu.

Vešla a nesla talíř. „Máš štěstí, že tu mám spoustu zásob.“ Otevřel oči. Zaváhala a málem zase všechno vyklopila na zem. Jak se to na mě dívá, pomyslela si, je skoro nahatý, má příkrývku jen přes bedra, po těle mu tančí odlesky ohně z krbu, to by přece roztřáslو ruce skoro každé.

Usmál se. „Voní to pěkně.“

„To je moje specialita.“ Zhluboka si povzdechla a posadila se vedle něho. „Zvládneš se najíst sám?“

„Jasně. Dělá se mi mdlo, jen když vstanu.“ Vzal si od ní talíř a pustil se do jídla. Spolkl první sousto a překvapeně se na ni podíval. „V tom jsou doopravdická vejce?“

„Doopravdická vejce? No jasně, že jsou v tom doopravdická vejce.“

Trochu se usmál a nabral na vidličku další velké sousto. „Opravdová vejce jsem měl naposled tak dávno, že si ani nepamatuju, kdy to bylo.“

Napadlo ji, že kdysi kdesi četla, že vojáci používají místo vajec nějakou náhražku. „Tohle jsou opravdová vejce od opravdových slepic.“

Cpal se jídlem tak, že se musela smát. „Můžeš dostat přidáno.“

„Tohle by mě mělo udržet na nohou.“ Podíval se na ni a viděl, že se směje a už zase pije čaj. „Jestli se nepletu, asi jsem ti ještě ani nepoděkoval za to, že jsi mě zachránila.“

„Prostě jsem se jen dostala na správné místo ve správný čas.“

„Proč jsi tady?“ Rozhlédl se po místnosti. „To je tvoje?“

„Myslím, že by se dalo říct, že jsem tu na studijní dovolené. Jsem antropoložka zabývající se lidskou kulturou a společností, právě jsem dokončila několikaměsíční práci v terénu a připravuju dizertaci.“

„Tady?“

Potěšilo ji, že nepřišel s obvyklými komplimenty, že je příliš mladá na to, aby se připravovala na dosažení vědecké hodnosti.

„Proč ne?“ Vzala od něho prázdný talíř a odložila ho stranou. „Je tu klid, pokud zrovna nehavaruje nějaké letadlo. Co tvá žebra? Bolí?“

Podíval se na své tělo a poprvé si všiml, jaké má modřiny. „Ani nebolí. Jen je trochu cítím.“

„Víš, žes měl ohromné štěstí? Kromě rány na hlavě ses z toho všeho dostal jen se škrábanci a modřinami. Přitom ses řítíl dolů takovým způsobem, že jsem ani nečekala, že najdu někoho naživu.“

„Havarijní řízení...“ Mlhavě si vybavoval, jak se snažil přepnout ovládání. Světla, blikající světla. Zvuk výstražné akustické signalizace. Snažil se zkoncentrovat, soustředit, ale ten obraz se mu rozplynul.

„Jsi zkušební pilot?“

„Cože? Ne... myslím, že ne.“

Položila konejšivě svou ruku na jeho. Lekla se své vlastní podivné reakce a opatrně ruku zase odtáhla.

„Nemám rád záhady,“ zabručel.

„Já je zbožňuju. Pomůžu ti ji vyřešit.“

Otočil hlavu tak, aby se jí mohl podívat do očí. „Třeba se ti to řešení nebude zamlouvat.“

Zamrazilo ji. Je nesmírně silný. Až se mu zahojí zranění, bude mít tělo tak silné, jako si byla jistá, že je silný jeho mozek. A jsou sami... úplně sami, jak jen dva lidé mohou být. Zahнала ten podivný pocit a věnovala se pití čaje. Co by měla dělat? Měla by ho snad vyhnat s otřesem mozku někam ven do deště?

„To se uvidí, až budeme vědět, jak to všechno je,“ řekla nakonec. „Až přestane bouřka, za den za dva bych měla být schopná dovézt tě k doktorovi. Do té doby budeš muset spoléhat na mě.“

Spoléhal na ni. Nedokázal by říct proč, ale od okamžiku, kdy ji spatřil podřimovat v křesle, věděl, že ona je někdo, na koho se může spolehnout. Problém byl v tom, že nevěděl, jestli se může spolehnout sám na sebe, ani jestli se na něho může spolehnout ona.

„Libby...“ Otočila se k němu, ale on v tom okamžiku zapomněl, co chtěl říct.

„Máš hezký obličej,“ zašeptal a spatřil v jejích zlatohnědých očích zděšení. Měl chuť se jí dotknout. Jako by ho k tomu něco nutilo. Než zvedl ruku, vstala a byla z dosahu pryč.

„Myslím, že bys měl ještě odpočívat. Nahoře je volná ložnice.“ Mluvila rychle, úsečně a podrážděně.

„Včera v noci se mi nepodařilo tě tam dotáhnout, ale měl bys to tam pohodlnější.“

Chvíli ji pozoroval. Nebyl zvyklý, že by se od něho ženy odtahovaly. Dupal nad tím, až nabyl přesvědčení, že to tak opravdu je. Pokud se muž a žena k sobě cítí přitahování, je ostatní snadné. Možná mu nepracovaly všechny okruhy, ale věděl, že mezi nimi dvěma funguje přitažlivost na obou stranách.

„Máš partii?“

Libby zvedla údivem obočí až k ofině. „Co jestli mám?“

„Partii. Máš nějakého přítele?“

Usmála se. „To je moc hezký výraz. Ted' zrovna ne. Pojd', pomůžu ti nahoru.“

Než se mohl zvednout, zarazila ho gestem ruky. „Možná by sis mohl na sobě nechat tu přikrývku.“

„Není tu zima,“ protestoval. Potom si s pokrčením ramen ovinul látku kolem beder.

„Opři se o mě.“ Položila si jeho ruku na rameno a svou mu dala kolem pasu.

„Připraven?“

„Téměř.“ Zjistil, že se mu hlava točí jen docela málo. Skoro si myslel, že by to zvládl i sám, ale líbila se mu představa, že do schodů půjde s rukou ovinutou kolem ní. „Ještě nikdy jsem nebyl na takovém místě, jako je tohle.“

Srdce jí bušilo dost rychle. Skoro se o ni neopíral, takže si nemohla namlouvat, že by to bylo námahou. Jeho blízkost byla samozřejmě něco jiného.

„Tuším, že podle běžných měřítek by se to tu dalo považovat za velmi rustikální, ale mně se tady vždycky líbilo.“

Rustikální je hodně eufemistické slovo, uvažoval v duchu, ale nechtěl ji urazit. „Vždycky?“

„Ano, narodila jsem se tady.“

Znovu začal mluvit, otočil se k ní a ucítil vůni jejích vlasů. Jeho tělo zareagovalo, napjalo se a pohmožděniný ho zabořily.

„Tudy. Posad' se do nohou postele a já ti ji zatím upravím.“ Udělal, co mu řekla. Dotkl se jednoho ze sloupků postele, protože si nebyl jistý tím, co vidí. Bylo to opravdu dřevo, určitě to bylo dřevo, ale nezdálo se, že by bylo starší než dvacet nebo třicet let. Bylo to divné.

„Tahle postel...“

„Je pohodlná, opravdu. Vyráběl ji můj táta, takže není nová, ale matrace je kvalitní.“

Cal pevně sevřel prsty kolem sloupku. „Vyráběl ji tvůj táta? To je dřevo?“

„Tvrďák, těžký jak nákladák. Věř tomu nebo ne. Narodila jsem se na téhle posteli, protože v té době mí rodiče odmítali přítomnost doktorů u něčeho tak prostého a osobního jako je narození dítěte. Stále si nedokážu představit svého otce, jak má vlasy stažené do ohonu a na krku korálky.“ Narovнала se, a když se podívala na Cala, viděla, jak na ni civí.

„Nějaký problém?“

Zavrtěl hlavou. Asi potřebuje odpočívat – mnohem víc odpočívat. „Bylo tohle tady –“ Ukázal zesláblou rukou kolem sebe. „– bylo to součástí nějakého experimentu?“

Oči jí zjihly, objevila se v nich pýcha a láska. „Můžeš to tak brát.“ Šla ke skřínce, kterou také vyrobil její otec, a začala se v ní přehrabovat. Nakonec vytáhla tenké tepláky. „Můžeš si obléknout tohle. Táta tady vždycky nechá nějaké oblečení a máte dost podobnou postavu.“

„Jasně.“ Než se jí podařilo vyklouznout z pokoje, chytil ji za ruku. „Kde jsi říkala, že to jsem?“

Vypadal, že je to pro něho ohromně důležité.

„Oregon, jihozápadní Oregon, přímo nad hranicí s Kalifornií, která prochází pohořím Klamath.“

„Oregon.“ Pomalu uvolňoval sevření prstů. „USA?“

„Bylo tomu tak, když jsem to naposledy prověřovala.“ S obavami se na něho podívala.

Chytil ji za zápěstí a snažil se ji nestisknout příliš silně. „Jaká planeta?“

Pohlédla mu do očí. Připadalo jí, že by mohla přísahat, že myslí svou otázku vážně. „Země. Ta třetí za Sluncem,“ řekla, aby ho pobavila. „Odpočiň si, Hornblowere. Celý se klepeš.“

„Jo.“ Zvolna vydechl. „Asi máš pravdu.“

„Kdybys něco potřeboval, zařvi.“

Zůstal sedět tam, kde ho opustila. Měl pocit, dost hrozný. Ale asi měla pravdu, opravdu se klepal. Jestli je v Oregonu, na severní polokouli planety Země, není tak daleko od správného směru. Tak daleko od správného směru, opakoval si a hlava mu začínala těžknout. Jaký je ten správný směr?

Podíval se na hodinky na svém zápěstí a zamračil se na stupnice. Aniž by o tom přemýšlel, podvědomě zmáčkl malou hřídelku vyčnívající na straně. Stupnice zmizely a objevila se řada červených čísel, která blikala na černém ciferníku.

Los Angeles. Zaplavila ho vlna úlevy, když rozpoznal souřadnice. Vrací se domů ze základny v L. A. po... po čem sakra vlastně?

Pomalů si lehl a přesvědčil se, že Libby měla pravdu. Postel byla překvapivě pohodlná. Možná kdyby si zdříml a na pár hodin vypnul, vzpomněl by si potom na všechno. Protože se zdálo, že jí na tom záleží, Cal si natáhl tepláky.

Libby nechápala, do čeho se to pustila. Seděla před svým počítačem a zírala na prázdnou obrazovku. Měla na krku zraněného a neuvěřitelně pohledného chlapa. Člověka s otřesem mozku, s částečnou ztrátou paměti a... s očima, kterým nemohla odolat. Vzdychla si a podepřela si bradu rukama. Otřes mozku byla schopna zvládnout. Naučila se první zásady pomoci, protože to pro sebe považovala za nejméně stejně důležité jako kmenové zvyky obyvatel Západu. Práce v terénu přiváděla vědce často do vzdálených míst, kde neexistovaly nemocnice a kde nebyli ani lékaři.

Její vědomosti jí ale nedostačovaly, pokud šlo o ztrátu paměti. A rozhodně si nevěděla rady v tom, jak si poradit s jeho pohledem. Její znalosti mužů byly vyčtené z knih a většinou se týkaly kulturních a sociopolitických zvyků.

Dokázala si celkem obstojně poradit, když bylo potřeba. Její souboj s paralyzující stydlivostí byl dlouhý a těžký. Pomohla jí především její tížádost, která ji donutila klást otázky, přestože by nejraději splynula s pozadím a byla neviditelná. Tížádost jí dodávala sílu cestovat, pracovat s neznámými lidmi, vybrat si pár přátel, kterým mohla důvěřovat. Ale pokud šlo o osobní vztahy, o vztahy mezi ženou a mužem...

Muži, se kterými se setkávala pracovně, se nechali snadno odradit. Většina z nich se zalekla jejího způsobu myšlení, většinou velmi úzce zaměřeného, což si i sama přiznávala. Potom tu byla její rodina. Musela se usmát, když si na ně vzpomněla. Její matka byla stále ta dětinská umělkyně, která kdysi tkala pokrývky na podomácku vyrobeném tkalcovském stavu. A její otec... Libby zavrtěla hlavou, když na něho pomyslela. William Stone vydělával na svých bylinných přípravcích jmění, ale nikdy z něho nebude manažer v obleku i s vestičkou.

Hudba Boba Dylana a rady vedení. Ztracené případy a rozmezí obchodních přírážek.

Jediný muž, kterého kdy přivedla domů na rodinný oběd, odešel zmatený a vynervovaný – a určitě hladový. Libby na to vzpomínala se smíchem. Na matčin nákyp z cukiny a sojových bobů se dokázal jen podívat.

Libby byla kombinací idealismu svých rodičů, vědecké praktičnosti a snivé romantičnosti. Věřila na zdůvodňování, matematické rovnice a pohádky. Bystrý mozek a žízeň po vědě ji připoutaly k její práci příliš pevně, nezbyl jí prostor pro skutečný milostný vztah. Navíc nutno přiznat, že skutečný milostný vztah by ji v jejím případě k smrti vyděsil.

V minulosti si to při studiu vztahů mezi lidmi myslela.

Bylo jí třiadvacet a slovy Caleba Hornblowera neměla partii.

Tenhle výraz se jí moc líbil, připadal jí výstižný a přesný a zároveň i velmi romantický. Mít partii, přemítala, to je dokonalé popsání vztahu. Opravila se: opravdového vztahu, takového jako mají její rodiče. Možná, že ten pravý důvod, proč se cítila líp při studiu než s muži, byl v tom, že ještě nepotkala svou partii.

Spokojena provedeným rozbořem, sáhla po brýlích, nasadila si je a pustila se do práce.

DRUHÁ KAPITOLA

Probudil se, déšť už byl mírnější, jen šuměl a ťukal na okno. Byl uklidňující.

Zůstal ještě chvíli ležet, upamatoval se na to, kde je, a snažil se vzpomenout si proč. Zdálo se mu... něco o blikajících světlech a o velkém černém prázdnu. Při těch snech mu kůže vlhla lepkavým potem a srdce mu bušilo. Snažil se vědomým úsilím zklidnit tep svého srdce.

Piloti musí umět důkladně ovládat své tělo a své emoce. Musí se často rozhodovat okamžitě, dokonce instinktivně. Je to povolání vyžadující disciplinované, zdravé tělo.

Je pilot. Nechal oči zavřené a snažil se soustředit. Vždycky chtěl létat. Naučil se to. Vyschlo mu v ústech, jak usiloval vzpomenout si... na něco, na cokoli, na jakoukoli podrobnost.

ISF. Sevřel ruce v pěst a vyčkával, až se mu tep opět zklidní. Vystudoval u ISF, Mezinárodních kosmických sil, a stal se kapitánem. Kapitán Hornblower. Bylo to tak, tím si byl jistý. Kapitán Caleb Hornblower. Cal. Každý mu říkal Cal, kromě vlastní matky, vysoké, úžasné ženy, se vznětlivou povahou, která se ráda smála.

Zaplavil ho příliv citů. Viděl v duchu svou matku. To mu vrátilo pocit identity víc než co jiného. Nemá žádnou přítelkyni, tím si byl jistý, má rodiče a bratra. Otec je klidný člověk, vyrovnaný, spolehlivý. Bratr... jmenuje se Jacob. Jakmile se mu vybavilo to jméno, vybavil se mu i bratr. Jacob je chytrý, impulzivní, umíněný.

Protože ho zase začala bolet hlava, nechal bratrův obraz rozplynout. Prozatím si vzpomněl dost. Pomalu otevřel oči a začal myslet na Libby. Kdo to je? Není to jen kráska s příjemnými hnědými vlasy a kočičíma očima. Být hezká je snadné, dokonce možná obyčejné. Nepřipadala mu obyčejná. Možná to bylo tím místem. Podíval se na stěny srubu a na třpytivé sklo v okně. Nic tady nebylo tuctové. Žádná žena z těch, které znal, by si určitě nezvolila bydlet na takovém místě. A sama.

Opravdu se narodila na té posteli, kde on teď leží, nebo si jen dělala legraci? Cala napadlo, že velká většina jejího chování byla zvláštní a podivná. Možná je to celé legrace a on nechápe pointu.

Antropoložka studující původ a historii lidských skupin, jejich vývoj, strukturu a fungování v čase a prostoru. Tím se to možná vysvětluje. Možná, že spadl doprostřed nějakého pokusu v terénu, stal se součástí nějaké simulace. Z určitých důvodů žije Liberty Stoneová způsobem, který panoval v době, která je předmětem jejího studia. Bylo to zvláštní, to jistě, ale stejně si myslel, že vědci jsou většinou poněkud zvláštní. Rozuměl by tomu, kdyby šlo o náhled do budoucnosti, ale proč by se někdo chtěl hrabat v minulosti, to mu unikalo. Minulost je jednou za námi, nedá se změnit ani vylepšit, tak k čemu je její zkoumání?

Je to její věc, usoudil.

Je jí zavázaný. Podle toho, co si byl schopen dát dohromady, kdyby se ho nevydala hledat, mohl už být nejspíš dávno po smrti. Měl by se jí co nejdříve odvděčit, hned jak bude zase schopen pracovat na plný plyn. Těšilo ho, když mohl urovnat své závazky a zakládal si na tom, že nezůstává nikomu nic dlužen.

Liberty Stoneová. Libby. Opakoval si v duchu její jméno a usmíval se. Líbil se mu zvuk jejího jména, ten jeho jemný zvuk. Je tak jemný, jako její oči. Být hezká byla obyčejná a snadná věc, ale mít nádherné sametové oči, to bylo něco docela jiného. Můžete změnit barvu očí, jejich tvar, ale nikdy jejich výraz. Možná proto je tak přitažlivá. Všechno co prožívá, jako kdyby se jí hned zobrazovalo v očích.

Dokázal rozlišovat její pocity. Možná, že jeho tělesná schránka se zbláznila do Liberty Stoneové, ale on rozhodně není připraven se tím zabývat. Rozmrzele se znovu opřel o polštáře. Ještě si trochu odpočinu, rozhodl se. Den nebo dva nechám své tělo, aby se mohlo vzpamatovat, potom snad už budu schopný přemýšlet a vrátí se mi i paměť. Víím, kdo jsem a kde jsem. To ostatní zjistím časem.

Všiml si knížky ležící na nočním stolku vedle postele. Vždy rád četl, skoro tak rád, jako létal. Psanému slovu dával přednost před nahrávkami. Další jasná vzpomínka Cala potěšila. Vzal knihu do ruky. Název *Cesta na Andromedu* ho zmátl. Připadal mu dost nesmyslný, zejména pokud se jí snažili v upoutávce charakterizovat jako sci-fi. Každý, kdo má volný víkend, může cestovat na Andromedu, pokud se tam touží unudit k smrti. Trochu se zamračil a zalistoval v knize. Upoutal ho rok vedle značky copyrightu.

To musí být chyba. Znovu ho polil ledový pot. Je to směšné. Kniha, kterou drží v ruce, je nová. Má úplně neporušený hřbet a stránky vypadají zcela nedotčené. Je to jen nějaká hloupá chyba tisku, přesvědčoval sám sebe, ale v ústech mu vychlo. To určitě musí být chyba. Jak by mohl mít v ruce knihu, kterou vytiskli skoro před třemi stoletími?

Libby se ponořila do své práce a vůbec nevnímala bolest v zádech. Moc dobře věděla, jak je důležité správné držení těla, jestliže chce vydržet sedět u psaní několik hodin, ale jakmile se ponořila do problematiky starobylých nebo primitivních civilizací, na vše ostatní zapomínala.

Od snídaně nic nejedla a čaj, který si přinesla s sebou nahoru, už byl dávno ledový. Všude kolem měla rozložené poznámky a různé příručky, bylo tu dokonce i oblečení, které ještě nestačila uklidit, a hromádka novin přinesených z obchodu. Sundala si boty a nohy jen v ponožkách obtočila kolem nohou židle. Čas od času na chvíli přestala mlátit do klávesnice a vrhla se pro nějaký materiál. Na nose jí seděly brýle s černými obroučkami.

Nelze popřít, že přínos moderních vymožeností má silný, avšak ne vždy pozitivní, vliv, na izolované kultury, jaké najdeme například na ostrovech Kolbari. Ostrované zůstávají v posledních letech dvacátého století na nízké úrovni a nevyhledávají, jak implikují materiály o mezilidských vztazích, zapojení do moderních industriálních společností. To, co někteří mohou považovat za nabídku pokrokových vymožeností v oblasti lékařské, industriální, vzdělávací, je mnohem častěji –

„Libby.“

„Co?“ zasyčela rozzlobeně a teprve potom se otočila. Spatřila Cala, bledého a třesoucího se, jednou rukou se opíral o zárubeň dveří, v druhé svíral nějakou brožovanou knihu. „Co tu děláš, Hornblower? Říkala jsem ti, abys zavolal, když budeš něco potřebovat.“ Byla na něho našťvaná, měla zlost, že ji vyrušil. Vstala a šla mu pomoci usednout na židli. V okamžiku, kdy se dotkla jeho ruky, ucukl. „Co to máš na obličej?“

Zeptal se takovým tónem, že si rozpačitě navlhčila jazykem rty. Cítila v jeho hlase směsici vzteku a obav. Nebezpečná kombinace.

„Brýle. Brýle na čtení.“

„Vím, co to je, sakra. Ale proč je nosíš?“

Tak pomalu, varovala sama sebe v duchu. Vzala ho za ruku a začala mluvit tak konejšivě, jako kdyby mluvila se zraněným lvem. „Potřebuju brýle, abych viděla a mohla pracovat.“

„Proč sis nenechala udělat korekci?“

„Brýlí?“

Zaťal zuby.

„Očí. Proč sis nenechala udělat korekci očí?“ Opatrně si sundala brýle a schovala je za zády. „Nechceš se posadit?“ Zavrtěl hlavou.

„Chci vědět, co má tohle znamenat.“

Libby se podívala na knížku, kterou jí strkal pod nos. Odkušlala si.

„Nevím, co to má znamenat, protože jsem to nečetla. Nejspíš to tu nechal můj otec. Má rád vědecko-fantastické příběhy.“

„To není to, co jsem –“ Klid, přikázal si. Klidu nemíval nikdy nazbyt, ale teď nastala ta chvíle, kdy bylo potřeba, aby posbíral všechno, který mohl najít. „Podívej se prosím na stránku, kde je copyright.“

„Ano, ale až se posadíš. Nevypadáš nejlíp.“

S obtížemi popošel dva kroky k židli. „Otevři tu knihu a podívej se na datum vydání.“

Úrazy hlavy mohou často vést k nevypočitatelnému chování, řekla si Libby. Nedomnívala se, že by mohl být nebezpečný. Přečetla rok nahlas. Pokusila se o veselý úsměv. „Čerstvé vydání,“ dodala nakonec.

„To má být vtip?“

„Nejsem si tím jistá.“ Viděla, že je rozzuřený. A vyděšený. „Calebe,“ pronesla jeho jméno klidným hlasem a dřepla si vedle něho.

„Souvisí ta kniha nějak s tvou prací?“ zeptal se.

„S mou prací?“ Jeho otázka ji natolik vyvedla z míry, že se na něho zamračila, potom se ohlédla na počítač za sebou. „Jsem antropoložka. To znamená, že se zabývám –“

„Já vím, co to znamená.“ Klid, sakra, napomenul se. Popuzeně ji sebral knihu. „Chci vědět, co znamená tahle kniha.“

„Je to jen kniha. Jak znám svého otce, je to průměrná sci-fi o invazi z planety Kriswold. Znáš to, mutanti, světelné meče a zbraně, válečníci z vesmíru. Něco na ten způsob.“ Vzala mu opatrně knihu z ruky. „Pojď, dovedu tě do postele. Uvařím ti trochu polévky.“

Díval se na ni a viděl v jejích očích starostlivou péči, na rtech povzbudivý úsměv. Byla nervózní. Sklouzl zrakem na její ruku, která ležela na jeho skoro tak, jako by ho chtěla chránit, přestože ji očividně vystrašil. Existovalo mezi nimi nějaké spojení. Věřit tomu bylo stejně absurdní, jako věřit letopočtu v knize.

„Možná jsem se zbláznil.“

„Ale ne.“ Zapomněla na svůj strach, druhou volnou rukou se dotkla jeho obličeje, pohladila ho tak, jako by pohladila každého, kdo by vypadal tak nešťastně. „Jsi zraněný.“

Sevrhel jí překvapivě pevně zápěstí. „Otřes paměťových bloků? Možná. Libby...“ Podíval se na ni najednou nesmírně vážně, skoro zoufale. „Kolikátého je dnes?“

„Bude čtyřiačtyřicátého nebo pětadvacátého května. Ztratila jsem přehled.“

„Ne, řekni mi to celé.“ Snažil se, aby v jeho hlase nebylo slyšet, jak naléhavě to potřebuje vědět. „Prosím.“

„Tak dobře. Je nejspíš úterý pětadvacátého.“ Potom zopakovala rok. „Stačí?“

„Stačí.“ Sebral veškeré zbytky svého sebeovládání a dokázal se na ni usmát. Jeden z nich je blázen a on si moc přál, aby to byla Libby. „Máš tu k pití něco jiného než čaj?“

Na chvíli se zamyslela, ale potom se jí obličej rozjasnil.

„Brandy. Vždycky míváme dole trochu brandy. Vydrž okamžik.“

„Jo, dík.“

Počkal, dokud neuslyšel její kroky na schodech. Potom se opatrně zvedl a otevřel první zásuvku, která mu přišla pod ruku. Určitě v tomhle divném místě musí někde být něco, co mu napoví, co se to tady děje.

Našel úhledně složené spodní prádlo, přestože jinak byl v pokoji kolem chaos. Tvrdila, že není zadaná, ale přesto bylo zřejmé, že si obléká věci, které byly určené pro potěšení muže. Viditelně dávala přednost romantice dávných dob, i pokud šlo o vzhled a materiál prádla. Nebyl to pro něho vůbec příjemný pocit, když si uvědomil, jak snadno si dokáže představit Libby v těchhle malinkých čokoládově hnědých hadřících s bílou krajkou. Honem zásuvku zase zavřel.

V další zásuvce byly stejně pečlivě srovnané džíny a kalhoty na túry a pobyt v přírodě. Otočil se k jejímu pracovnímu stolu, kde stále hučel počítač. Napadlo ho, že dělá hrozný kravál a že je to naprosto archaická bedna. Potom sklouzl pohledem na hromádku novin. Nezajímaly ho velké titulky nebo obrázky. Zajímalo ho jen datum.

Nepohybně se octl ve dvacátém století.

Žaludek se mu sevřel. Nedbal na náhlé hučení v uších a sehnul se pro noviny. Slova mu poskakovala před očima. Nějaká jednání o jaderních zbraních, krupobití na Středozápadě. Pomalu si s hrůzou uvědomoval celou pravdu. Věděl, že mu nohy vypoví službu možná dřív, než se mu podaří usednout na židli.

Je to dost hrozné, přemýšlel sklesle. Je to zatraceně dost hrozné a není to Libby Stoneová, kdo se zbláznil.

„Calebe?“ V okamžiku, kdy zahlédla jeho obličej, rozběhla se přes místnost tak rychle, až brandy vyšpláchno ze sklenky.

„Jsi bílý jak stěna.“

„To nic není.“ Musí teď být opatrný, velmi opatrný. „Asi jsem příliš rychle vstal.“

„Myslím, že by ti brandy opravdu mohlo pomoci,“ řekla a stále držela sklenku, dokud si ji od ní nevzal oběma rukama. „Pij to pomalu,“ začala, ale než větu dokončila, už měl panáka v sobě. Sedla si k němu na bobek a zamračila se na něho. „Mohlo by tě to vyléčit, nebo taky znovu poslat do bezvědomí.“

Brandy je to vynikající, usoudil, rozhodně to není jen nějaký přelud. Jako by mu hrdlem sklouzl sametový oheň. Zavřel oči a nechal ten oheň šířit celým tělem.

„Jsem pořád trochu zmatený. Jak dlouho už jsem tady?“

„Od včerejší noci.“ Všimla si, že se mu začíná vracet barva do obličeje. Hlas měl najednou klidnější, mnohem víc se ovládal. To uklidnilo i ji. Dokud se neuvolnila, vůbec si neuvědomovala, jak ztuhlé měla před tím svaly.

„Myslím, že když jsem tě viděla havarovat, bylo kolem půlnoci.“

„Tys to viděla?“

„Viděla jsem světla a slyšela jsem náraz.“ Usmála se a snažila se mu změřit pulz. Znovu otevřel oči. „V první chvíli mě napadlo, že vidím meteor nebo UFO nebo něco podobného.“

„UFO?“ opakoval po ní omámeně.

„Ne že bych věřila na mimozemšťany, vesmírné koráby nebo tak, ale mého otce takové věci vždycky fascinovaly. Uvědomila jsem si, že to musí být letadlo.“ Už mě zase pozoruje, pomyslela si, ale v jeho očích viděla spíš zvědavost než rozhořčení. „Cítíš se líp?“

Nemohl jí začít vyprávět, jak a co cítí. Potřeboval si všechno rozmyslet, nesmí jí prozradit příliš mnoho.

„O něco.“ Vzal opět do ruky noviny, stále doufal, že je to všechno jen nějaká absurdní chyba. „Odkud máš tohle?“

„Před několika dny jsem byla v městečku Brooking. Je to odsud asi sedmdesát mil. Nakoupila jsem si zásoby a několikery noviny.“ Podívala se na noviny v jeho ruce nepřítomným pohledem. „Ještě jsem se asi nedostala k tomu, abych si je přečetla a teď už jsou to staré noviny.“

„Jo.“ Podíval se na noviny, které ležely na podlaze. „Staré noviny.“

Zasmála se, vstala a začala v pokoji poklízet. „Cítím se tady vždycky tak odříznutá od světa, mnohem víc, než když jsem někde na průzkumu v terénu stovky mil daleko. Určitě by zatím třeba mohla být vybudovaná kolonie na Marsu a já bych se o tom nic nedozvěděla.“

„Kolonie na Marsu,“ mumlal si. Cítil jak má žaludek jako na vodě. Pohlédl znovu na noviny. „Tak to by sis musela tak asi sto let počkat,“ řekl potichu.

„Promiň, nerozuměla jsem ti.“ Povzddechla si a podívala se z okna. „Zase prší. Možná bychom si mohli poslechnout ve zprávách, jaké má být počasí.“ Překročila knihy ležící na podlaze a zapnula malou přenosnou televizi. Za chvíli se objevil rozmazaný obraz. Přihladila si vlasy a rozhodla se, že se bude dívat bez brýlí.

„Počasí by měli dávat – Calebe?“ Naklonila hlavu na stranu a pozorovala jeho ohromený výraz. „Přisahala bych, že jsi v životě neviděl televizi.“

„Cože?“ Přestal se zaobírat svými myšlenkami a nejraději by si dal ještě jedno brandy. Televize. Slyšel o nich, samozřejmě, asi tak jako Libby slyšela o poštovních dostavnících. „Nevšiml jsem si, že tu jednu máš.“

„Byli jsme prostí,“ sdělila mu, „ale ne primitivní.“ Přidusil smích a ona přimhouřila oči a zadívala se na něho.

„Možná by sis měl jít zase lehnout.“

„Jo.“ A až se probudí, tak zjistí, že tohle všechno byl jen sen. „Nevadilo by ti, kdybys si půjčil ty noviny?“

Zvedla se, aby mu pomohla. „Nejsem si jistá, jestli bys měl číst.“

„Myslím, že je to až poslední, kvůli čemu bych si měl dělat starosti.“ Zjistil, že místnost se s ním tentokrát netočí, ale stále mu bylo velmi příjemné položit jí ruku na rameno. Má pevná ramena a jemnou vůni, napadlo ho.

„Libby, kdybys se probudil a zjistil, že tohle všechno byla jen iluze, chtěl bych, abys věděla, že ty jsi z ní byla to nejlepší.“

„To je od tebe moc milé.“

„Myslím to vážně.“ Brandy a jeho vlastní fyzická slabost začaly mít navrch. Nebránil se, když ho ukládala do postele. Ale nechal ruku na jejím rameni tak dlouho, aby si ji mohl přidržel blízko sebe natolik, že se svými rty mohl dotknout jejích. „Ta nejlepší.“

Uskočila jako pružina. On upadl do spánku a jí bušila krev v žilách.

Kdo je Caleb Hornblower? Tahle otázka napadala Libby celý večer znovu a znovu a vyrušovala ji od práce. Její zájem o ostrovy Kolbari se ani zdaleka nemohl rovnat jejímu rostoucímu zájmu o jejího nečekaného hosta.

Kdo to je a co ona s ním udělá? Měla celý seznam nezodpovězených otázek ohledně svého podivného pacienta Caleba Hornblowera. Libby si libovala v přípravě seznamů, znala sebe samu natolik dobře, aby si byla vědoma, že celý její organizační talent pohlcuje její práce.

Kdo to je? Proč letěl kolem půlnoci v bouři? Odkud a kam? Proč tolik zpanikařil kvůli nějaké obyčejné brožované knížce? Proč ji políbil?

Libby se hned zbrzdila. Tahle poslední otázka nebyla důležitá a dokonce nebyla ani relevantní. Ve skutečnosti mě vlastně ani nepolíbil, napomenula se.

Zda ano nebo ne není ani podstatné. Jen se jí snažil ukázat, že je jí vděčný. Libby samozřejmě chápe, že polibek je – může být – velmi nenucené gesto. V západní kultuře se stal v průběhu let tak bezvýznamným symbolem jako úsměv nebo potřesení rukou. Je to výraz přátelství, náklonnosti, sympatií, vděčnosti. Nejen touhy.

Samozřejmě že ne ve všech společnostech se používá polibek. Mnohé kmenové kultury... Už zase z toho děláš přednášku, Libby, usoudila s odporem. Podívala se na své ruce. A koušeš si nehty. To je tedy špatné znamení.

Potřebuješ na chvíli vyhnat z hlavy Hornblowera a naplnit si žaludek. Libby se zvedla. Takhle by stejně žádnou práci neudělala, takže se klidně může jít najíst.

Prošla kolem Calebova pokoje, kde byla tma, a tak si řekla, že ho zkontroluje, až půjde zpátky. Určitě je pro něho mnohem důležitější spánek než další jídlo.

Scházela po schodech a slyšela z dálky hřmění. Další špatné znamení, usoudila. Při takovém počasí to bude trvat celé dny, než se jí podaří dostat ho z hor do města. Možná ho už někdo hledá. Přátelé, rodina, obchodní společníci. Manželka nebo milenka. Každý má někoho.

Zašátrala v kuchyni po vypínači a v tu chvíli se na obloze zaklikatil první blesk. Schyluje se k další průtrži mračen, usoudila a otevřela lednici. Neviděla nic, co by ji lákalo, a tak se pustila do průzkumu spížky. Taková noc jako je tahle si žádá pořádnou misku polévky a usednout ke krbu.

Sama.

Trochu vzdychla a otevřela plechovku. V poslední době často přemýšlela o tom, jaké to je být sama. Jako vědec si to dokázala zdůvodnit. Žije v kultuře, která je založena na párech. Jedinec stojící mimo pár – bez partie – vzpomněla si s tichým pousmáním na Calebův výraz, osamocení muži a ženy jsou často nespokojení a mají deprese. Zábavní průmysl jim více či méně jemně vtlačuje do hlavy, že je příjemné žít v páru. Rodiny se k takovému nátlaku na nezadané přidávají a chtějí, aby bylo zajištěno pokračování rodinné linie. Dobří přátelé poskytují pomoc a rady, jak si najít protějšek, přestože o takové rady obvykle nikdo nestojí. Lidská bytost je naprogramovaná téměř od narození na to, aby hledala a nacházela společnost jedince opačného pohlaví.

Možná proto ona odolává. Zajímavá analýza, dumala Libby a míchala polévku. Touha po individualitě a soběstačnosti v ní byla zakořeněná od narození. Musela by to být opravdu velmi zvláštní osobnost, která by ji mohla uvést v pokušení, aby s ní sdílela život. Na střední škole se nechala přemluvit k nějaké schůzce jen

výjimečně. Stejným způsobem to probíhalo i na vysoké škole. Neměla zájem.

No, to nebyla tak docela pravda, usoudila. Měla zájem, ale problém byl v tom, že její zájem byl většinou vědecký. Nikdy nepotkala muže, který by ji natolik uchvátil, aby přestala vytvářet seznamy a formovat hypotézy. Profesorka Stoneová, to byla na střední škole její přezdívka. Ještě pořád ji to mrzelo. Na koleji ji považovali za profesionální pannu. Nenáviděla to, snažila se to nevnímat a o to víc soustředila svou energii na studia. Protože měla určité kouzlo osobnosti, měla přátele, muže i ženy. Intimní vztahy byly něco jiného.

Z analýzy všech údajů vyplývá, že nikdy neměla nikoho, kdo by ji... po kom by toužila, usoudila Libby. To je ten správný výraz.

Předpokládala, že na celé planetě není takový muž, který by dokázal, aby po něm toužila.

S dřevěnou lžící v ruce se otočila a chtěla si vyndat misku. Už podruhé spatřila Cala stát ve dveřích. Přidušeně vykřikla a lžice jí vyklouzla na podlahu. Blesk osvětlil místnost, a ta se vzápětí ponořila do tmy.

„Libby?“

„Sakra, Hornblowere, to mi nedělej.“ Nemohla popadnout dech. Hrabala se v zásuvkách a hledala svíčku. „Vyděsil jsi mě k smrti.“

„Myslíš si, že jsem jeden z mutantů z Andromedy?“ Slyšela v tónu jeho hlasu něco, co ji přimělo nakrčit nos.

„Říkala jsem ti, že takové věci nečtu.“ Když zavírala zásuvku, přivřela si do ní palec. Polohlasem zavrčela něco ošklivého a otevřela další zásuvku. „Kam jsem mohla dát ty pitomý sirky?“ Otočila se a vrazila mu ve tmě do prsou. V tu chvíli se opět na obloze rozzářil blesk, takže uviděla jeho obličej. Vypadal tak, že se až lekla. Vypadal fantasticky, vypadal silný a nebezpečný.

„Ty se třeseš.“ Tón jeho hlasu se skoro neznatelně změnil, byl jemnější, ale pevně ji uchopil za ramena. „Opravdu se bojíš?“

„Ne, já...“ Nebyla jako ženy, které se bojí tmy. Nebyla jako ženy, které se bojí mužů – intelektuálsky řečeno. Ale třásla se. Ruce, kterými se dotkla jeho nahé hrudi, se třásly a intelekt s tím neměl vůbec co dělat.

„Proč jsi zhasla?“

Nádherně voněla. V chladné tmě, která vše jen zdůrazňovala, vnímal její vůni. Byla skoro hříšně ženská.

„Já ne. To bouřka přerušila někde proud.“ Stiskl jí svými prsty ruku tak pevně, až zalapala po dechu. „Calebe?“

„Cale,“

Znovu se zablesklo a ona zahlédla jeho oči, které teď vypadaly ještě temnější. Díval se z okna ven do bouřky. „Všichni mi říkají Cale.“ Povolil sevění.

Přestože se snažila být uvolněná, při zadunění hromu sebou trhla.

„Mně se líbí jméno Caleb,“ prohlásila a doufala, že její hlas bude znít příjemně a nenuceně. „Kratší podobu jména si nechám jen pro speciální příležitosti. Budeš mi to muset tolerovat.“

Sjel jí rukama k zápěstí a potom zpět nahoru. „Proč?“

Měla v hlavě prázdno. Pod dlaněmi cítila pevný, pravidelný rytmus jeho srdce. Pomalu jí prsty sjel k lokti a tam jí začal a lehce kroužit po citlivých místech na vnitřní straně paže. Už na něho neviděla, ale vnímala na svých pootevřených rtech jeho teplý dech.

„Já...“ Cítila, jak se jí uvolňuje každý jednotlivý sval těla. „Nedělej to.“ Skoro se dusila, jak se snažila vyprostit. „Musím najít ty sirky.“

„Jak chceš.“

Opřela se o skříňku a znovu začala hledat v zásuvce. Našla krabičku sirek, ale ještě skoro minutu jí trvalo, než se jí jednu podařilo rozškrtnout. Cal měl ruce vražené hluboko do kapes a pozoroval malý tančící a poskakující plamínek. Rozsvítila dvě svíčky. Stála k němu zády, neotočila se.

„Ohřívala jsem si polévku. Dáš si trochu?“

„Rád.“

Pomohlo jí, že se mohla něčím zaměstnávat. „Určitě se musíš cítit líp.“

Pomyslel na hodiny, kdy ležel ve tmě a přál si, aby se mu vrátila paměť. „Musím?“

„Bolí tě hlava?“

„Ujde to.“

Zalila čaj vodou, která už vřela, a pečlivě vše naskládala na táč. „Chtěla jsem si jít sednout ke krbu.“

„Dobrá.“ Vzal obě svíčky a šel první.

Asi za to může ta bouřka, přemítal Cal. Všechno, co vidí i dělá, vypadá mnohem neskutečnější. Možná až přestane pršet a vyjasní se, udělá se i jemu jasno a bude vědět, co by měl dělat.

„Probudila tě bouřka?“

„Jo.“ Nebude to poslední lež, kterou jí říká. Bylo mu líto, že to tak musí být, ale usmál se a posadil se na židli u ohně. Bylo v tom něco okouzlujícího, být na místě, kde vás obyčejná bouřka může nechat ve tmě závislé na svíčkách a světlu z krbu. Žádný počítač by nedokázal vytvořit lepší scénu.

„Jak dlouho bude trvat, než se obnoví dodávka elektřiny?“

„Možná hodinu.“ Ochutnala polévku. Skoro ji to uklidnilo. „Možná den.“ Rozesmála se a zavrtěla hlavou. „Táta vždycky mluvil o generátoru, ale je to jedna z věcí, ke kterým se nakonec zatím nikdy nedostal. Když jsme ještě byly malé, někdy se muselo v zimě vařit na ohni i několik dní. Museli jsme všichni spát stočení tady na podlaze a rodiče se střídali a hlídali oheň, aby nevyhasl.“

„Tobě se to líbilo.“ Cal znal lidi, kteří jezdili kempovat do rezervací. Vždycky si o nich myslel, že jsou divní. Tak jak o tom mluvila Libby, mu to přišlo docela milé.

„Líbilo se mi to. Myslím, že těch prvních pět let mi pomohlo, že zvládám primitivnější podmínky života v podnájmech a v terénu.“

Už byla klidná. Viděl jí to na očích a slyšel to i v jejím hlase. Nervózní Libby ho sice jednoznačně přitahovala, ale teď ji chtěl mít uvolněnou. Čím víc byla v pohodě, tím víc informací mohl shromáždit.

„Kterému období se věnuješ?“

„Nemám žádné specifické období. Zabývám se kmenovým životem, zejména u izolovaných kultur a jejich ovlivňováním moderními nástroji a stroji. Zkoumám takové věci, jako jak elektřina změnila sociopolitickou morálku tradičního člověka. Pohrávala jsem si s vyhynulými kulturami, Aztéky, Inký.“ Tohle je snadné, usoudila. Čím víc bude mluvit o své práci, tím méně bude myslet na ten zážitek v kuchyni a na svou vlastní nevysvětlitelnou reakci. „Chystám se jet na podzim do Peru.“

„Jak ses k tomu dostala?“

„Myslím, že za to může výlet na Yucatan, když jsem byla ještě dítě a všechny ty nádherné mayské památky. Byl jsi někdy v Mexiku?“

Zamyslel se a vzpomněl si na jednu divokou noc v Acapulcu. „Ano, asi před deseti lety.“ A nebo až za pár století od této chvíle, napadlo ho, zamračil se a sklonil hlavu k hrnku s čajem.

„Nelíbilo se ti tam?“

„Cože? Ne, ten čaj...“ Znovu si lokl. „Něco mi připomíná.“

Ušklíbla se a složila nohy pod sebe. „To by mého otce potěšilo. Patří mu společnost Herbal Delight. Začal s ní tady v téhle chatce.“

Cal se podíval do svého šálku, potom zvedl hlavu a zasmál se.

„Myslel jsem si, že je to vymyšlený příběh.“

„Ne.“ Pousmála se a zkoumavě se na něho zadívala. „Nepochopila jsem, co je na tom k smíchu.“

„To se těžko vysvětluje.“ Měl by jí říct, že za dvě století bude Herbal Delight jednou z největších a nejmocnějších společností na Zemi a v jejích koloniích? Měl by jí říct, že bude vyrábět nejen čaje, ale také organické palivo a bůhvíco ještě? Teď tady Cal Hornblower

pohodlně sedí v chatce, kde to všechno začalo. Všiml si, že ho pozoruje, jako kdyby se mu zase chystala měřit pulz.

„Matka mi tohle dávala, když jsem –“ řekl a nevěděl, jakou dětskou nemoc by měl jmenovat, byl si totiž naprosto jistý, že to byla horečka z červeného prachu, „– se necítil dobře.“

„Je to lék na všechny nemoci. Vybavuje se ti stále víc a víc vzpomínek.“

„Jsou to jen útržky,“ řekl opatrně. „Je snadnější vzpomenout si na dětství než na včerejší noc.“

„To není nic neobvyklého, myslím. Jsi ženatý?“ Proč ji tohle napadlo? Hned se zadívala do ohně.

Byl rád, že se mu nedívá do obličeje, protože se nemohl ubránit úsměvu.

„Ne, nebylo by ode mě moudré, abych tě chtěl, kdybych byl ženatý.“

Otevřela překvapením pusy a otočila se k němu. Rychle vstala a začala sklízet nádobí na tác. „Měla bych to odnést.“

„Byla bys radši, kdybych to neřekl?“

Musela polknout, než byla schopna promluvit. „Kdybys neřekl co?“

„Že tě chci.“ Chytil ji za zápěstí, aby mu neutekla. Líbilo se mu, jak jí tluče srdce, působilo mu to erekci. Prošel noviny slovo za slovem, ale nezjistil v nich ani náznakem, jak na sebe muži a ženy tady a teď vzájemně reagují, ale předpokládal, že v tom nemůže být žádný podstatný rozdíl.

„Ano – Ne.“

Rozesmál se a vzal jí podnos z rukou. „Ano nebo ne?“

„Nemyslím, že by to byl dobrý nápad.“ Když vstal, o krok ustoupila a cítila, jak ji oheň z krbu hřeje do nohou. „Calebe...“

„Není tohle zvláštní příležitost?“ Přejížděl jí konečky prstů po tváři a díval se jí do očí, které začínaly žhnout tak, jako plameny za jejími zády.

„Nedělej to.“ Bylo to zvláštní. Chvěla si při jeho pouhém dotyku. Neudělal nic víc, než že se jí dotýkal. A ona se chvěla.

„Když jsem se probudil a viděl jsem tě spát na křesle u ohně, myslel jsem si, že jsi nějaký přelud.“ Jemně jí palcem přešel po ústech. „Teď taky vypadáš jako přelud.“

Necítila se tak. Cítila se skutečná, naprosto skutečná a zděšená. „Měla bych připravit krb na noc a ty by sis měl jít lehnout.“

„Můžeme připravit krb na noc a potom si jít lehnout.“

Pokrčila rameny a rozzuřilo ji, že se jí potí dlaně. Slíbila si, že se nebude zakoktávat. Nebude se chovat jako nezkušený blázeň. Bude se k němu chovat tak, jak by se chovala silná, nezávislá žena, žena, která má svou vlastní vůli.

„Nebudu s tebou spát. Neznám tě.“

Takže to je podmínka, přemítal Cal. Když o tom popřemýšlel, zdálo se mu to docela roztomilé a ne zcela nelogické. „Tak dobře. A jak dlouho na to potřebuješ?“

Zírala na něho. Na dálku se jí oběma rukama probíral ve vlasech.

„Já nevím, jestli si děláš legraci nebo ne, ale jsi nejzvláštnější muž, jakého jsem kdy potkala.“

Pozoroval ji, jak se stará o oheň. Má šikovné ruce, napadlo ho, atletickou postavu a nejsvůdnější oči, jaké kdy viděl. „Zítřka se budeme poznávat. Potom spolu budeme spát.“

Narovnala se tak rychle, že se hlavou uhodila o římsu krbu. Otočila se k němu a držela si hlavu.

„To není tak jisté. Ve skutečnosti je to velmi nepravděpodobné.“

Vzal zástěnu a umístil ji před krb, protože si předtím všiml, že tam patří. „Proč?“

„Protože...“ Neklidně chvíli hledala slova. „Takové věci nedělám.“

Poznala opravdový údiv, když se s ním setkala. Teď ho viděla v Calových temně modrých očích. „Vůbec?“

„Hornblowere, do toho ti nic není.“ Důstojnost ji zachránila, ale ne na dlouho. Popadla podnos a misky na něm začaly nebezpečně klouzat a určitě by jí byly sjely na podlahu, kdyby jí nepomohl a nechtyl táč, aby ho vyrovnal.

„Proč se vztekáš? Chtěl jsem se s tebou jen pomilovat.“

„Poslouchej.“ Zhluboka se nadechla. „Mám toho dost. Pomohla jsem ti a nelíbí se mi, když mi neustále podsouváš, že bych s tebou měla hupnout do postele jen proto, že – že bys to potřeboval. Nelichotí mi to – ani trochu, opravdu mi to připadá docela urážlivé – jestliže předpokládáš, že se budu milovat s nějakým naprostým cizincem, jen proto, že je to snadno proveditelné.“

Sklonil hlavu a snažil se to do ní vše pojmout. „Bylo by nesnadno proveditelné lepší?“

Nezbylo jí než zatnout zuby. „Poslouchej Hornblowere, dovezu tě do nejbližšího baru pro nezadané hned, jak se odsud budeme moci dostat. Do té doby si udržuj odstup.“

S tím vyběhla z pokoje. Zaslechl z kuchyně rachot nádobí.

Strčil ruce zase hluboko do kapes a vydal se po schodech nahoru. Ženy z dvacátého století není snadné pochopit. Jsou fascinující, ale není to s nimi lehké.

A co může sakra být bar pro nezadané?

TŘETÍ KAPITOLA

Ráno se cítil skoro normálně. Pokud by si odmyslel, že se vlastně ještě vůbec nenarodil. Byla to absurdní situace, podle většiny současných vědeckých teorií vysoce nepravděpodobná, a tak se v hloubi duši stále utěšoval nadějí, že snad přece jen jde o nějaký dlouhý a živý sen.

Při troše štěstí se probere někde v nemocnici ze šoku a z nějakého menšího poškození mozku. I když na základě všeho toho, co je kolem, se zřejmě opravdu propadl o dvě století zpátky do primitivního, často násilnického dvacátého století.

Poslední vzpomínka z doby před tím, než se probudil na Libbyině gauči, byla, že řídil svou loď. Ne, to nebylo úplně přesné. Snažil se řídit svou loď, ale nešlo to. Něco se stalo... Nedokázal se na to ještě soustředit.

Jeho jméno je Caleb Hornblower. Narodil se v roce 2222. Proto je dvojka jeho šťastným číslem, vzpomněl si a pousmál se. Je mu třicet, s nikým nechodí, má mladšího bratra a dřív býval členem Mezinárodních kosmických sil. Je kapitánem a poslední rok a půl pracuje na volné noze. Létá s pravidelnými dodávkami zásob do kolonie Brigston na Marsu. Při návratu domů vybočil z běžné trasy, protože se vyhýbal meteorickému roji. Potom se to stalo. Ať už to bylo cokoli.

Ted' mu nezbyvá než smířit se s tím, že se nějakým způsobem dostal do minulosti. Ztroskotál. Dostal se o dvě a půl století nazpět po časové ose. Poměrně zdravý, inteligentní letec, uvězněný v době, kdy lidé ještě považovali meziplanetární lety za námět pro vědecko-fantastické romány a naprosto neuvěřitelně si zahrávali se štěpením jádra.

Pozitivní na celé věci je, že se při získávání téhle zkušenosti nezabil a že přistál v izolované oblasti do rukou nádherné brunety. Usoudil, že to mohlo být horší.

Ted' momentálně má zřejmě problém, jak se dostat do doby, kam patří. Živý.

Urovňoval si polštář a poškrábal se na strništi na bradě. Napadlo ho, jak by asi Libby reagovala, kdyby sešel dolů a klidně jí vyprávěl svůj příběh.

Nejspíš by skončil za dveřmi, a to z druhé strany a jen v tátoových teplácích. Nebo by zavolala na příslušná místa a nechala by ho odvézt někam, kde se podstupuje odpočinková a rehabilitační kúra, ať už se v téhle době takové léčebné zařízení nazývá jakkoli.

Co ho teď nejvíc štvalo bylo to, že jako student se nikdy historii pořádně nevěnoval. O dvacátém století věděl jen tolik, že by to stěží zaplnilo jednu počítačovou obrazovku. Dokázal si představit, že v té době nejspíš existovaly pěkně primitivní způsoby zacházení s člověkem, který by tvrdil, že ztroskotal se svým F27 v horách při návratu z rutinní cesty na Mars.

Dokud nebude schopný najít odsud cestu zpátky, nemůže o tom s nikým mluvit. Proto si bude muset dávat mnohem větší pozor na to, co říká. A co dělá.

Včera večer se určitě choval nevhodně. Víc než jen v jednom směru. Ušklíbl se při vzpomínce, jak Libby zareagovala na jeho návrh, že by spolu mohli strávit noc. Zřejmě se to dělalo tehdy jinak – pozor, opravil sám sebe, teď se to dělá jinak. Škoda, že se nepodíval trochu víc na ty staré milostné románky, které si tak ráda četla jeho matka.

Má ale trochu vážnější problémy než jen to, že ho odmítla krásná žena. Musí se dostat ke své lodi a pokusit se zjistit, co se stalo. Připadalo mu to zatím jako jediný možný způsob, jak by se mohl dostat zpátky domů.

Ona má počítač. Je sice archaický, ale s pomocí minipočítače, který má on na zápěstí, by se mu mohlo podařit spočítat dráhu.

Právě teď se ale ze všeho nejvíc potřebuje osprchovat, oholit a dát si ještě pár vajec, co má Libby. Otevřel dveře a málem do ní vrazil.

Z šálku kávy, který nesla, se kouřilo. Málem mu ho vylila na nahou hrud'. „Napadlo mě, že by sis třeba dal trochu kávy.“

„Díky.“ Zaznamenal, jak chladným tónem to řekla a jak prkenně se držela zpřímá. Napadlo ho, že se ženy příliš nezměnily. Styl „chladná sprcha“ nikdy nevyšel z módy. „Chtěl bych se omluvit,“ začal a vykouznil na tváři svůj nejneodolatelnější úsměv. „Vím, že jsem to včera večer trochu přehnal.“

„Taky by se to tak dalo vykládat.“

„Chtěl jsem říct... že pravdu jsi měla ty a ne já.“ Jestli nezabere tohle, tak neví o ženské povaze vůbec nic.

„Tak dobře. Zapomeneme na to.“

„Nebude vadit, když ti řeknu, že máš nádherné oči?“ Viděl, jak zrudla a neskutečně ho to okouzlo.

„Předpokládám, že ne.“ Keltská krev, určitě se trefila. Jestli ten člověk nemá irské předky, měla by si jít hledat jiné zaměstnání. „Jestli si to nedokážeš odpustit.“

Podával jí ruku. „Budeme přátelé?“

„Budeme přátelé.“ V okamžiku, kdy vložila svou ruku do jeho, nechápala, proč má divný pocit, že udělala chybu. Při pouhém dotyku konečků jeho prstů se jí zvyšoval pulz. Přála si, aby si nebyl tak očividně jistý její reakcí, a pomaloučku odtáhla svou ruku.

„Půjdu udělat snídani.“

„Nemáš nic proti tomu, abych se vysprchoval?“

„Ne. Ukážu ti, kde co je.“ Cítila se mnohem lépe, když se mohla zabývat něčím praktickým. Vedla ho po schodech dolů do haly. „Čisté ručníky jsou tady ve skříni.“ Otevřela úzké dveře opatřené žaluziemi. „Tady jsou věci na holení, kdybys chtěl.“ Podala mu holicí strojek na jedno použití a krém. „Něco se ti nelíbí?“ Prohlížel si nabízené věci jako kdyby to byly nějaké mučící nástroje. „Nejspíš jsi zvyklý na elektrický holicí strojek,“ řekla, „ale žádný tu bohužel není.“

Doufal, že si s tou věcí neprořízne krk. Dokonce se mu podařilo malinko se pousmát. „To bude stačit.“

„Kartáček na zuby.“ Snažila se podat mu ještě nerozbalený kartáček v krabičce, aniž by se na něj podívala. „Elektrické kartáčky tu taky nemáme.“

„Vzdávám se tedy pohodlí.“

„Dobře. V ložnici si vezmi cokoli, o čem usoudíš, že by sis to mohl obléknout. Měly by tam být džíny a svetry. Snídani budu mít připravenou tak za půl hodiny. Stihneš to?“

„Jasně.“

Zavřela dveře a Cal si dál prohlížel toaletní potřeby, které držel v ruce.

Fascinující. Ted', když už překonal paniku, strach a nedůvěru, začínala mu celá ta epizoda připadat fascinující. Ušklíbl se a zíral na papírovou krabičku s kartáčkem jako malý kluk, který našel pod vánočním stromečkem nějakou zajímavou hračku.

Tyhle věci prý používali třikrát denně. Četl o tom. Měli zubní pasty s různými příchutěmi, které si kartáčkem roztírali po zubech. Připadalo mu to nechutné. Nabral si na prst trochu holicího krému. S odhodláním se ho dotkl jazykem. Bylo to nechutné. Jak to mohli vydržet? Bylo to v době před tím, než se podařilo vymýtít problémy zubů a dásní pomocí fluoratynu.

Otevřel krabičku a přejel palcem po štětinkách kartáčku. Zajímavé. Zašklebil se na sebe do zrcadla a podíval se na své silné bílé zuby. Možná by neměl nic zkoušet.

Všiml si umyvadla a rozhlédl se kolem sebe. Připomnělo mu to staré videosnímky. Mohutná oválná vana s jedinou odpudivě vypadající sprchovou růžicí trčící ze zdi. Začal si to všechno ukládat do paměti. Třeba o tom jednou něco napíše, až se dostane domů.

Mnohem důležitější teď ale je zjistit, jak se s tou sprchou zachází. Nad okrajem vany jsou tři kulaté bílé knoflíky. Jeden označený H, druhý C a na prostředním je šipka. Cal se na ně mračil, přestože mu samozřejmě bylo jasné, že H znamená HOT, takže teplá, a C je COLD, čili studená. Od individuálního nastavování teploty, na které byl zvyklý, se to dost lišilo, nestačilo vstoupit a říct počítačové jednotce, že teplota by měla být třicet sedm stupňů Celsia a voda jemně mlžit. Tohle byl systém postarej se o sebe sám.

Nejprve se opařil, pak málem umrzl, znovu se opařil a teprve potom si se sprchou porozuměl. Teplá voda mu bušila do zad a on si vychutnával ten pocit na kůži. Nalezl nádobku s nápisem šampon, chvíli ho mámilo, co je to za balení, nakonec si trochu šamponu nalil na ruku.

Tekutina voněla jako Libby.

Okamžitě se mu napjaly svaly a projela jím vlna touhy, tak horká, jako byla voda, která mu dopadala na záda. Bylo to zvláštní. Bezradně se díval na šampon. Přitažlivost je vždycky velmi prostá záležitost, jsou to jednoduché, základní principy. Ale tohle skoro bolelo. Položil si ruku na žaludek a čekal až ta bolest přejde. Nepřecházela.

Asi to nějak souviselo s jeho nehodou. Tak si to alespoň vysvětloval a chtěl tomu věřit. Až se vrátí domů, bude muset zajít na kontrolu a nechat si udělat důkladnou lékařskou prohlídku. Ztratil chuť se sprchovat dál. Vůně mýdla a šamponu – a Libby – byla všude kolem.

Džíny mu byly trochu volné v pase, ale jinak vyhovovaly. Přírodní bavlna je tak ostudně drahá, že si ji mohou dovolit kupovat jen ti nejbohatší. Černý rolák s dírou v rukávu vyvolával pocit, že je to oblečení pro volný čas. Vždycky dával přednost pohodlnému oblečení pro volný čas. Jeden z důvodů, které ho přivedly k rozhodnutí odejít z ISF byl ten, že si tam libovali v uniformách a všechno muselo být nablýskané. Naboso a spokojený sám se sebou, se vydal vstříc vůni linoucím se z kuchyně.

Libby vypadala báječně. Neforemné kalhoty zdůrazňovaly její štíhlost a ponechávaly prostor pro představy o křivkách a úhlech skrytých pod látkou. Líbilo se mu, jak si vyhrnula rukávy silného červenému svetru až nad lokty. Má ohromně citlivé místo v ohybu lokte, vybavilo se mu a znovu pocítil svírání žaludku.

Takhle na ni nebude myslet. Slíbil to přece sám sobě.

„Ahoj.“

Tentokrát ho čekala a nenadskočila.

„Ahoj. Posad' se. Můžeš dostat najíst před tím, než ti zkontroluju ob vaz. Doufám, že máš rád francouzské toasty.“

Když se jejich oči setkaly, pevně sevřela prsty kolem okraje tácu s toasty. Poznávala svetr svého otce, ale nepřipomínal jí ho, když ho měl oblečený Cal.

„Ty ses neoholil.“

„Zapomněl jsem na to.“ Nechtělo se mu přiznat, že se bál zkoušet svou šikovnost. „Přestalo pršet.“

„Vím. Odpoledne by se mohlo ukázat slunce.“ Položila tác na stůl a snažila se nezareagovat, když se přes ni naklonil, aby nasál vůni jídla.

„To jsi vážně vyráběla?“

„Snídaně jsou mé nejlepší výtvary.“ Posadila se a s úlevou si oddechla, když usedl naproti. „Na tohle bych si tedy mohl zvyknout.“

„Na jídlo?“

Ukousl si, zavřel oči a s požitkem si vzdychl. „Na takovéhohle jídla.“

Dívala se, jak v něm mizí první dávka. „Jak ses stravoval před tím?“

„Většinou z hotových balíčků.“ Všiml si v novinách inzerátů na kompletní jídla v balíčcích. Alespoň v tom už byla patrná určitá naděje na přiblížování se civilizaci.

„Taky se tak většinou stravuju. Ale když se dostanu sem, mám chuť vařit, štípat dříví, pěstovat bylinky. Dělat to, co jsme dělali, když jsem byla dítě.“ Přestože přijela proto, aby tu byla o samotě, zjistila, že v jeho společnosti jí je příjemně. Dnes ráno nevypadal nebezpečně, naopak, i když se nejprve lekla, jak mu sluší černý svetr a džíny. Skoro jí připadalo, že si tu nečekanou scénu ze včerejšího večera a celou tu napjatou atmosféru u krbu, jen vymyslela.

„Co děláš, když zrovna nepadáš s letadlem?“

„Létám.“ Už si své odpovědi promýšlel a rozhodl se, že se bude snažit co nejvíc přidržovat skutečnosti. „Takže jsi ve službě.“

„Už ne.“ Zvedl k ústům šálek s kávou a hladce přešel na jiné téma. „Ani nevím, jestli už jsem ti pořádně poděkoval za to vše, co jsi pro mě udělala. Chtěl bych se ti nějak odvděčit, Libby. Nepotřebuješ s něčím pomoci?“

„Nemyslím, že by ses až natolik vyznal v manuálních pracích.“

„Jestli zůstanu ještě den v posteli, zase se z toho zblázním.“

Podívala se mu do obličeje a snažila se nenechat rozptylovat tvarem jeho úst. Nemohla zapomenout na pocit, který měla, když se blizoučko nich octly její vlastní. „Už nejsi ani moc bledý. Netočí se ti hlava?“

„Ne.“

„Můžeš mi pomoci s nádobím.“

„Jasně.“ Poprvé se pořádně rozhlédl po kuchyni. Byl to pro něho opět zajímavý a fascinující pohled stejně jako v koupelně. Západní zeď byla kamenná. Na rímse stála kovaná měděná nádoba se sušenými květy a travami. Ze širokého okna nad dřezem byl výhled na hory a lesy. Obloha byla šedá a bez jakékoli dopravy. Podařilo se mu identifikovat ledničku a kamna, oboje čistě bílé. Podlaha ze širokých fošen byla vypulírovaná. Pod bosýma nohama cítil, jak je chladná a hladká.

„Něco hledáš?“

Malinko zavrtěl hlavou a podíval se na ni. „Prosím?“

„Díval ses z okna tak, jako kdybys čekal, že tam uvidíš něco, cos tam nakonec neobjevil.“

„Jen jsem... se díval.“

Spokojila se s tou odpovědí a ukázala na jeho talíř. „Máš dojedeno?“

„Jo. Tohle je moc pěkná místnost.“

„Vždycky se mi líbila. Samozřejmě s novými kamny je to teď mnohem pohodlnější než dřív. Nevěřil bys, na jak starodávném, skoro muzeálním kousku se tu vařovalo před tím.“ Ušklíbl se.

„To tedy rozhodně.“

„Proč mám pocit, že to říkáš jako vtip, ale pointu nemůžu pochopit?“

„Těžko říct.“ Odnul svůj talíř ke dřezu a začal otevírat skříňky.

„Jestli hledáš myčku nádobí, máš smůlu.“ Libby vložila i ostatní nádobí od snídaně do dřezu. „Mí rodiče by se nikdy od svých ideálů šedesátých let natolik neodklonili. Nemáme ani myčku nádobí, ani mikrovlnku, ani satelitní anténu.“ Zašpuntovala dřež a natáhla se pro lahvičku s přípravkem na mytí nádobí.

„Chceš umývat nebo utírat?“

„Utírat.“

S potěšením se díval, jak naplnila dřež horkou vodou se saponátem a začala umývat nádobí. Tahle vůně je taky příjemná, napadlo ho. Musel se ovládat, aby se nesklonil a nezačal k těm citronovým bublinám čichat.

Libby si otřela nos o rameno.

„Hornblower, ty jsi ještě nikdy neviděl žádnou ženu umývat nádobí?“

Rozhodl se, že vyzkouší, jak bude reagovat. „Ne. Vlastně jednou možná ano, v nějakém filmu.“

Zasmála se a podala mu talíř. „Pokrok nás zbavil všech těchto okouzlujících povinností. Za dalších sto let budeme nejspíš mít roboty, kteří si nácou nádobí někam do útrob a tam ho budou sterilizovat.“

„Spíš za sto padesát. Co s tím mám dělat?“ Otáčel talíř v ruce.
„Utři ho.“

„Jak?“

Kývla hlavou k úhledně srovnané hromádce utěrek. „Zkus to tím.“

„Jo.“ Utřel talíř a vzal další. „Měl bych chuť se jít podívat, co se stalo s mou – s mým letadlem.“

„Vsadila bych se, že cesta ještě za nic nestojí. Landrover by to možná zvládl, ale raději bych ještě den počkala.“

Zkusil zkrotit svou netrpělivost. „Ukážeš mi, kterým směrem to bylo?“

„Ne, ale dovezu tě tam.“

„Už jsi pro mě udělala dost.“

„Možná, ale nesvěřím ti klíčky od auta a takovou dálku bys tady po těch cestách těžko došel.“ Chytila cíp utěrky, kterou držel a utřela si do ní ruce. On se zatím pokoušel vymyslet nějakou přijatelnou výmluvu.

„Proč nechceš, abych viděla tvé letadlo, Hornblowere? I kdybys ho ukradl, nepřišla bych na to.“

„Neukradl jsem ho.“

Řekl to přiměřeně ostře a přiměřeně našťavaně, aby mu uvěřila. „V tom případě ti můžu pomoci najít tvůj havarovaný stroj, jakmile budou cesty bezpečné. Teď se posad' a nech mě, abych se podívala na to tvé zranění.“

Automaticky zvedl ruku k obvazu.

„To není třeba.“

„Bolí tě to. Vidím to na tobě.“

Podíval se jí do očí. Byl v nich soucit, tichý, povzbuzující soucit, který v něm vzbudil chuť zabořit hlavu do jejích vlasů a všechno jí říct.

„Jen občas.“

„Podívám se ti na to, dám ti pár aspirinů a uvidíme. Tak pojď, Cale.“ Vzala mu utěrku z ruky. „Buď hodný chlapeček.“

Posadil se a díval se na ni. „Říkáš to úplně stejně jako moje máma.“

Pohládila ho po tváři namísto odpovědi, potom se obrátila ke skřínce a vyndala odtud nový obvaz a antiseptikum. „Jen hezky klidně sed'.“ Sejmula obvaz a mračila se na ránu tak, že si na židli nervózně poposedla. „Sed' klidně,“ zašeptala. Byla to ošklivá rána, rozřepaná a hluboká. Modřiny kolem měly barvu bouřkových mraků. „Vypadá to dobře. Nezdá se, že by se tam dostala infekce. Zůstane ti jizva.“

Zděšeně zvedl ruku k ráně. „Jizva?“

Je ješitný, pomyslela si skoro pobaveně. „Neboj, bude vypadat elegantně. Bylo by lepší, kdybys to měl několika stehy sešíté, ale na to se bohužel můj bobřík za znalosti první pomoci nevztahuje.“

„Tvůj co?“

„To byla jen legrace. Ted' tě to bude trochu pálit.“

Při čištění rány hlasitě skučel. Byla asi v polovině, když ji chytil za zápěstí. „Pálit? Trochu?“

„Vzmuž se, Hornblowere. Mysli na něco jiného.“

Zaťal zuby a soustředil se na její obličej. Pálilo to tak, že sykal bolestí. V jejích očích viděl jak odhodlání, tak pochopení, dál mu zručně čistila a ošetřovala ránu a nakonec ji znovu obvázála.

Je opravdu moc hezká, uvědomil si, jak se tak na ni díval ve slabém slunečním světle. Nebyla to zásluha kosmetiky a pravděpodobně neměla ani žádný zkrášlovací chirurgický zákrok. S tímhle obličejem se narodila. S pevnými, ostrými rysy a s vrozenou elegancí. Opět se v něm probudila chuť dotýkat se její tváře. Vzpomněl si, jak hladounkou má kůži, skoro jako dítě. Je schopná se červenat.

Možná, ale jen možná, je to typická žena své doby. Pro něho je ale jedinečná a téměř nesnesitelně žádoucí.

Proto mě z ní bolí žaludek, usoudil Cal, když zase cítil, jak se mu svaly napínají a svírají. Proto ji chtěl víc, než chtěl kdykoli předtím cokoli jiného, víc, než ted' byl schopen unést. Je skutečná, upozorňoval sám sebe. To on je ten, kdo je jen iluzí. On je tím, kdo se ještě nenarodil, i když mu připadalo, že ještě nikdy neprožíval život víc.

„Děláš to často?“ zeptal se jí.

Mrzelo ji, že mu způsobuje bolest. Nepřítomně se ho zeptala: „Jestli dělám často co?“

„Zachraňuješ lidi?“

Viděl, jak se jí pohnuly koutky úst. Bylo to skoro jako by její ústa cítil na svých. „Ne, ty jsi můj první.“

„To je dobře.“

„Tak, to by mohlo stačit.“

„Nedáš mi pusku, aby se mi to líp hojilo?“ Jeho matka to tak dělala, takže si představoval, že se to tak dělávalo vždy. Rozesmála se.

„Za to, že jsi byl tak statečný.“ Sklonila se k němu a dotkla se ho rty kousíček pod obvazem.

„Pořád to bolí.“ Chytil ji za ruku dřív, než od něho mohla poodstoupit. „Nezkusila bys to ještě jednou?“

„Přinesu ti aspirin.“ Snažila se vyprostit ruku z jeho sevření. Chtěla ustoupit, když se zvedl, ale něco v jeho očích jí říkalo, že by to nebylo rozumné. „Calebe...“

„Jsi ze mě nervózní.“ Začal jí palcem hladit klouby na ruce. „To mě stimuluje.“

„Já se tě nesnažím stimulovat.“

„Očividně se o to nemusíš ani pokoušet.“ Je nervózní, pomyslel si znovu, ale ne vyděšená. Kdyby viděl, že se bojí, byl by přestal. Namísto toho si přiložil její ruku otočenou dlaní nahoru ke rtům. „Máš nádherné ruce, Libby. Jemné.“

Viděl, jak se jí v očích střídá zmatek, neklid, touha. Soustředil se na touhu a přitáhl si ji blíž.

„Přestaň.“ Zděsila se, jak nepřesvědčivě zní její vlastní hlas. „Už jsem ti říkala, že...“ Dotkl se svými rty jejího spánku a ona měla pocit, že se neudrží na nohou. „Nepůjdu s tebou do postele.“

S tichým souhlasným mručením jí přejížděl rukou nahoru po páteři, dokud nepřivinula své tělo k jeho. Připadalo mu neuvěřitelné, jak moc ji toužil takhle držet v náručí. Její hlava se mu zabořila do ramene přesně v tom správném místě, jako kdyby byli stvořeni tak, aby spolu mohli tančit. Na chvílinku zalitoval, že nehraje hudba, nějaká tichá a pomalá. Usmál se tomu nápadu. Žádná žena v jeho životě se nikdy nechtěla milovat ve stoje. Ani on nikdy před tím neměl potřebu něčeho takového.

„Uvolni se,“ zašeptal jí a přejížděl rukou nahoru po její šíji. „Nechystám se s tebou milovat. Jen tě políbím.“

Přepadl ji zmatek a snažila se mu vykroutit.

„Ne, já...“

Prsty na zátylku si ji pevně přidržel. Když byla později zase schopná uvažovat, řekla si, že jí zřejmě stiskl nějaký nerv, kterým se ovládá a spouští něco jako skrytá příchyllost. Zaplavil ji nevýslovně příjemný pocit, zaklonila hlavu a podřídila se mu. Přitiskl svá ústa na její.

Ztuhla, ale nebylo to ze strachu nebo ze vzteku a rozhodně to nebylo proto, že by mu chtěla klást odpor. Bylo to jako kdyby se dostala do kontaktu s elektrickým napětím, vzpomínala si matně. Jako kdyby se rukou dotkla živého drátu, kterým prochází proud a který je pro ni smrtelný.

Skoro se jí svými rty ani nedotýkal, trápil ji, dráždil ji, mučil ji. Mazlil se ústy s jejími ústy, bylo to naprosto nesnesitelně erotické. Potom ji malinko kousl, ale jen tak malinko, že to byla spíš hra. A potom se s ní znovu mazlil, sladce a lehce a podmanivě. Jeho rty byly teplé a hladké, když se jimi dotýkal jejích. Ve vzrušujícím kontrastu ji na tvářích škrábalo jeho strniště, když pohyboval hlavou a jazykem sledoval obrys jejích rtů.

Bylo to tak důvěrné, jak si ji vychutnával, jak si s ní pohrával. Ponořil svůj jazyk za jejím, nacházel nové chutě. Potom jí jemně

stiskl dolní ret mezi zuby a drtil ho přesně na hranici mezi rozkoší a bolestí.

Bylo to svádění takového druhu, o jakém se jí ještě nikdy ani nesnilo. Pomalé, něžné, nedalo se mu uniknout. Slyšela tichý zvuk, který se jí dral z hrdla, když se jí jemně zakousl do brady.

Ruka, kterou se opírala o jeho hrudník, se jí třásla. Cítila, jak se jí podlaha kymácí pod nohama. Její upjatost postupně roztávala, až se nakonec v jeho náručí roztřásla celá, přestože byla horká a zároveň vláčná.

Něco podobného nebo někoho podobného ještě nezažil. Jako by mu tála v náručí, tiše a docela. Chutnala tak svěže jako vzduch, který se dral dovnitř otevřeným oknem.

Libby jemně a něžně vzdychala touhou. Ovinula kolem něho paže a přitulila se k němu. Zabořila mu prsty do vlasů a vzezřela se k němu. Během chvilky se poddajnost jejích úst změnila na dychtivost, hladově se tiskla k jeho, vlastnický, toužebně. Stržen tou silou, vrhl se do polibku s ní střemhlav a nechal se unášet vášní.

Chtěla... strašně moc. Proč si neuvědomovala, jak strádá svou touhou? Stačilo, aby ho jen ochutnala, a už byla ztracená. Její tělo se chystalo téměř explodovat pod nápirem tolika nových pocitů, kterých se mu dostávalo, které na něj mířily jako šípy, ostré, omračující a přicházející jeden za druhým. Zasténala, když ji jeho ruce sevřely tak, až to zabolelo. Teď už se natřásla ona, ale on.

Co mu to dělá? Nebyl schopen popadnout dech. Nebyl schopen přemýšlet. Ale byl schopen vycítit, že je to příliš mnoho a příliš rychle. Když pilot ztratí sebekontrolu, je to mnohem nebezpečnější, než když vletí do nějaké neprobádané meteorické bouře. Původně chtěl jen připravit příjemnou chvíli pro ni a pro sebe, uspokojit jednoduchou touhu. Tohle však bylo něco víc než jen potěšení a rozhodně to bylo hodně vzdálené jednoduchosti. Potřeboval se honem vzpamatovat, než bude vtažen do něčeho, čemu ještě ani nerozuměl.

Odtáhl ji od sebe. Pomohlo to, trochu. Lapala po dechu stejně divoce jako on. Dívala se na něho očima doširoka otevřenými, ohromenými.

Co to s ní dělá? Zmateně zvedla ruku a dotkla se svých úst. Co to dělá ona? Připadalo jí, že slyší, jak jí krev klokotá v žilách. Ustoupila o krok, doufala že nalezne pevnou zem pod nohama i odpovědi na své otázky.

„Počkej.“ Nemohl odolat. Možná si to bude později vyčítat, ale teď nemůže odolat. Ještě nevyprchala ta první vlna a už si ji k sobě přivinul podruhé.

Ta jediná myšlenka jim oběma kroužila hlavou a oni se jí oddali. Jejich přitažlivost byla natolik silná, natolik neodolatelná. Připadala

jí, že se prudce potácí mezi kapitulací a zuřivou touhou, než se jí podařilo vytrhnout se mu a osvobodit se.

Málem zavrávala, musela se zachytit opěradla židle, aby se dokázala udržet na nohou. Pevně svírala rukou opěradlo, tak až měla klouby docela bílé, zírala na něho a lapala po dechu. Nic o něm neví, ale přitom se s ním dostala dál, než s kterýmkoli jiným mužem. Její mozek byl zvyklý formulovat otázky, ale teď to bylo její srdce, tak křehké a iracionální, které ji ovládalo.

„Jestli tady chceš zůstat, v tomhle domě, nepřeju si, aby ses mě ještě někdy takhle dotýkal!“

Viděl teď v jejích očích strach. Rozuměl mu, protože sám se cítil podobně. „Nečekal jsem něco takového o nic víc než ty. Nemyslím, že z toho mám lepší pocit než ty.“

„Takže by neměl být žádný problém, abychom se podobným situacím v budoucnu dokázali vyhnout.“

Strčil ruce do kapes a neobtěžoval se přemýšlet o tom, proč je najednou tak naštvaný. „Poslouchej, děvenko, je to tvoje vina stejně tak jako moje.“

„To ty sis začal.“

„Ne, já jsem tě jen políbil. Začala sis to všechno ty.“ Potěšilo ho, jak se zapýřila. „Nemusel jsem tě přemlouvat, Libby, to víme oba dva. Ale jestli toužíš předstírat, že jsi jako led, nic proti tomu nemám.“

Červeně rozpaků z jejího obličeje zmizela, měla ho teď bílý a velmi klidný. Oči jí naopak potemněly a rozšířily se. Úžas a ublíženost, která se v nich objevila, ho přiměla couvnout.

„Omlouvám se.“

„Nečekám od tebe omluvu ale spolupráci.“

Přimhouřil oči. „Budeš mít oboje.“

„Byla bych ráda, kdybys mi po zbytek dne nechodil na oči. Klidně si přestěhuj televizor do svého pokoje, na polici u krbu najdeš všelijaké knihy.“

Zasunul ruce ještě hlouběji do kapes. Jestli chce být umíněná, on se s tím dokáže vyrovnat.

„Tak dobře.“

Stála a čekala, ruce založené na prsou, dokud neodešel z místnosti. Měla chuť něco po něm hodit, pokud možno něco, co by se rozbilo. Nemá právo říkat jí takové věci po tom, jaké pocity v ní vyvolal.

Ona že je ledová? Mívala opačný problém, všechno vždycky příliš prožívala. Kromě situací, kdy šlo o osobní, fyzické, přímé kontakty s muži, z očí do očí.

Cítila se hrozně, doklopýtala k židli a svezla se na ni. Je oddaná dcera, milující sestra, věrná přítelkyně. Ale nikdy nebyla pro někoho

láskou. Nikdy nezažívala nezvládnutelnou touhu po intimitě. Někdy měla pocit, že jí něco nebylo dáno, že zůstala o něco ochuzena.

Jedním jediným polibkem ji Cal přesvědčil, aby toužila po něčem, o čem sama sebe dosud přesvědčovala, že to není důležité. Alespoň pro ni ne. Je pracovitá, je ambiciózní a ví, že dosáhne své mety. Má rodinu, přátele, kolegy. Sakra, je přece šťastná. Nepotřebuje nějakého poblázněného pilota, neschopného udržet letadlo ve vzduchu, který se tu zčistajasna objevil a způsobil, že je najednou neklidná – a plná života. V zamyšlení si začala přejíždět bříšky prstů po horním rtu. Netušila, jak plná života se může cítit, dokud ji nepolíbil.

Bylo to směšné. Cítila se spíš vynervovaná, než pobouřená. Vstala, aby si nalila další šálek kávy. Prostě jí jen připomněl něco, na co čas od času zapomínala. Že je mladá, normální, zdravá ženská. Ženská, která právě prožila několik měsíců na ostrově kdesi daleko v jižním Pacifiku. To, co teď potřebuje, je dokončit dizertační práci a vrátit se do Portlandu. Vrátit se do společnosti, podívat se na pár filmů, sem tam zajít na nějakou party. Usoudila, že potřebuje jen to, aby se Caleb Hornblower dostal zpátky tam, odkud přišel, ať už to bylo z kterýchkoli horoucích pekel. Přikývla.

Vzala kávu a vydala se po schodech nahoru. Věděla toho o něm jen asi tolik, že sem klidně mohl spadnout z Měsíce.

Prošla kolem jeho pokoje a neodolala, aby se nezahihňala, když odtud zaslechla šílené zvuky nějaké televizní soutěže. Chlapi, pomyslela si, když za sebou zavírala dveře svého pokoje, se nechají tak snadno čímkoli zabavit.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Cal strávil několik hodin ponořený v moři denního televizního vysílání. Každých deset nebo patnáct minut přepínal kanály, přeskakoval z televizních soutěží na romantické seriály, z talk show na reklamu. Komerční vysílání mu připadalo obzvlášť zábavné, bylo chytré a často mělo překvapující náboj.

Dával přednost hudebním reklamám, s jejich údernými popěvky a nakažlivým veselím. Některé pořady ho nutily přemýšlet o lidech žijících v téhle době a na tomhle světě. Reklamy, kde vyčerpané ženy bojovaly s takovými problémy, jako jsou mastné skvrny. Nedokázal si představit svou matku, nebo v daném případě kteroukoli jinou ženu, která by si dělala starosti s tím, který prací prostředek udělá bílou bělejší.

Jinde vystupovali atraktivní muži a ženy řešící své problémy pitím bublinkových nápojů nebo kávy. Všichni pracovali, mnozí z nich mimo domov. Hrozně se dřeli, aby mohli večer po práci zajít s přáteli na pivo do baru. V jakémsi dramatu chvíli sledoval ženu, která hovořila s nějakým mužem o tom, že by mohla být těhotná. Cal přepnul někam, kde jakýsi pupkatý chlápek v károvaném saku právě vyhrál týdenní dovolenou na Havaji. Z reakce vítěze Cal usoudil, že to ve dvacátém století musela být velká výhra.

Chvíli se díval na úryvky poledních zpráv a zasnul, jak se lidstvu mohlo podařit dožít se jednadvacátého a dalších století. Vražední bylo očividně populárním sportem. Stejně tak jako rozhovory o omezování zbrojení a různých dohodách a paktech. Politici se příliš nezměnili, napadlo ho. Stále jen nudně a rozvláčně žvanili, kroužili z dálky kolem pravdy a rozdávali široké úsměvy. Představa, jak se světoví vůdci právě dohadují, kolik jaderných zbraní každý nechá vyrobit a bude vlastnit, byla absurdní. Kolik si myslí, že jich potřebují? Na tom nesejde, rozhodl se Cal a přepnul jinam. Nakonec dostali rozum.

Romantické seriálové mýdlové opery se mu líbily. Přestože obraz byl nekvalitní a zvuk se občas ztrácel, s gusem pozoroval, jak lidé reagují, jak šílí kvůli problémům, zvažují sňatky, rozvody, milostné propletence. Mezilidské vztahy zřejmě patřily k nejdůležitějším věcem tohoto století. Díval se, jak si dobře vyvinutá blondýna se slzami v očích a drsně vypadající muž s holou hrudí padli do náručí a dlouho a vášnivě se líbali. Hudba hrála stále tišeji,

až se nakonec vytratila úplně. Polibek je v téhle době očividně přijatelný, řekl si Cal. Tak proč Libby tak pobouřil?

Zvedl se a šel k oknu. I on reagoval nečekaně, po tom polibku se cítil vztekklý, rozpačitý a zranitelný. Takový pocit nikdy dřív v podobné situaci nezažil. Jeho touha po Libby se tím ale neoslabil.

Toužil dozvědět se o Liberty Stoneové všechno možné. Zjistit, co si myslí, co cítí, co má nejraději a co nejméně. Věděl o spoustě věcí, na které by se jí chtěl zeptat, o spoustě způsobů, jak by se jí chtěl dotýkat a věděl, že kdyby to udělal, její oči by ztmavly, vypadaly by zmatené a prázdné. Dovedl si představit, nestálo ho to vůbec žádnou námahu, jemnost její kůže v podkolení jamce nebo v oblasti kříže.

Tak takhle by to nešlo. Měl by přemýšlet o něčem jiném. O tom, jak se dostat domů.

Čas strávený s Libby je jen krátká mezihra. I když o ženách tohoto století ví málo, je mu jasné, že Liberty Stoneová není typ, který člověk může chvíli milovat a pak snadno opustit. Jediný pohled do jejích očí stačil, aby člověk spatřil nejen vášeň, ale i pohodu domácího krbu.

Cal neměl v úmyslu usadit se někdy v nejbližší době. Je sice pravda, že jeho rodiče se k sobě perfektně hodí, ačkoli pár vytvořili, když byli dost mladí, ve třiceti. On ale ještě nemá chuť najít si vážnou známost nebo se oženit. Až k tomu jednou dojde, bude to u něho doma. Na Libby může myslet jen jako na příjemné rozptýlení ve své neobvyklé a složité situaci.

Potřebuje se odsud dostat. Položil dlaně na chladné okenní sklo, jako kdyby byl ve vězení, ze kterého může utéct. Někteří lidé o takovém zážitku možná sní, jenomže on by raději bořil hranice svého světa a hlavně té doby, do které patří.

Četbou novin a sledováním televize zjistil spoustu věcí. Ve dvacátém století byl svět ještě daleko, hodně daleko, od dosažení míru, lidé měli dost starostí s tím, co budou jíst k večeři, a zbraně a jejich používání se posuzovalo zcela lehkovážně. Tucet čerstvých vajec stál kolem dolaru, což byla měna, kterou se v USA v té době platilo. A všichni drželi nějaké diety.

Bylo to sice velmi zajímavé, ale neměl pocit, že by mu podobné informace mohly nějak prospět. Potřeboval soustředit svou mysl na to, co se stalo na palubě jeho lodi.

Jenomže se mu chtělo myslet na Libby, na to, jaké je držet ji v náručí. Chtěl si vřít do paměti, jak hořela, jak se její rty podvolovaly pod jeho dotykem.

Když mu ovinula ruce kolem těla, jak se roztrásl.

Tohle se mu ještě nikdy dřív nestalo. Domníval se, že s ženami měl vždy normální zdravé zážitky. Měl rád jejich společnost a rád s

nimi zažíval i příjemný fyzický kontakt. Věřil, že je třeba dávat stejně tolik jako brát, a tak s většinou svých milenek zůstávali přáteli. Žádná z nich ale nikdy jeho tělo nevzrušovala tolik, jako se to stalo při jediném polibku s Libby. Přivedla ho někam mnohem dál, než se kdy dostal, k pocitu divokého vzrušení, ze kterého se mu svíral žaludek. Ještě teď si pamatoval, jaké to bylo, když se její horké a dychtivé rty přitiskly k jeho. Otrásl to jeho rovnováhou. Připadalo mu, jako by mu za zavřenými víčky vířila světla. Bylo to, jako kdyby ho přitahovala k sobě nějaká obrovská, nepřekonatelná síla. Nohy ho najednou ztratily sílu nést. Pomalu zvedl ruku a opřel se o zeď. Nevolnost zmizela, ale zanechala mu v mozku prázdnotu, která bolela. Najednou se mu vybavila vzpomínka. Vzpomněl si na ta světla. Na blikající, oslepující světla v kabině. Porouchal se navigační systém. Nefungovaly ochranné štíty. Uvedl se do chodu automatický nouzový systém.

Prázdnota. Jako by znovu prožíval ten pocit, znovu mu na čele vyrazil ledový pot. Černá díra, obrovská, tmavá, nenasytaná. Na mapách nebyla zakreslená. Nikdy by se k ní tolik nepřibližoval, kdyby byla v mapách. Najednou se tam objevila a vtáhla do sebe jeho loď.

Nevletěl do ní. Utvrzovalo ho v tom to, že je naživu a nepochybně na planetě Zemi. Je možné, že se nějak dostal přes okraj a odtud ho to jako z trampolíny vymrštilo prostorem a časem. Vědci jeho doby by se asi touhle myšlenkou mohli začít zabývat. Cestování v čase byla pouhá teorie, které se většinou jen vysmívali.

Jemu se to podařilo.

Celý rozrušený usedl na postel. Přežil něco, co podle dostupných pramenů ještě nikdo před ním neprožil. Zvedl ruce, otočil je dlaněmi vzhůru a díval se na ně. Byl celý a relativně bez zdravotních následků. Je ztracený! Pocítil další novou vlnu beznaděje. Sevřel ruce v pěst. Ne, není ztracený – to si nesmí připustit. Když ho to vymrštilo jedním směrem, logicky by to mělo fungovat i v opačném směru. Zpět domů.

Má mozek a něco umí. Podíval se na minipočítač na svém zápěstí. Může ho použít pro některé základní výpočty. Nebude samozřejmě stačit na všechno, ani zdaleka, ale až se mu podaří dostat se ke své lodi... Pokud z jeho lodi něco zbylo. Odmítl se zabývat představou, že by jeho loď mohla být zcela zničená. Začal přecházet po místnosti. Možná, že by mohl propojit svůj minipočítač s Libbyiným. Musí to zkusit.

Slyšel, že je Libby někde dole. Připadalo mu, že zvuky přicházejí z kuchyně, ale pochyboval, že by mu Libby připravovala další jídlo. Zalitoval tak bezprostředně, že tu myšlenku nestačil

dostatečně včas zaplašit, v mysli se mu mihnul její obraz, jak sedí naproti němu u stolu.

Nemůžu si dovolit lítost, napomenul Cal sám sebe. Pokud bude mít na výběr, neublíží jí.

Kdyby mu to s jejím počítačem vyšlo, zmizel by z jejího života tak hladce a bezbolestně, jak jen by to bylo možné.

Rychle a tiše vešel do jejího pokoje. Mohl jen doufat, že se bude v kuchyni něčím zabývat tak dlouho, aby stačil provést předběžné výpočty. Zatím se s nimi bude muset spokojit do doby, než najde svou loď a bude moci použít svůj počítač. Přestože ho poháněla netrpělivost, ještě chvíli váhal a poslouchal za dveřmi. Určitě je v kuchyni a podle toho, jak tříská nádobím, bude stále našťavaná.

Počítač, se svojí ošklivou krabicovitou obrazovkou a starobylou klávesnicí trůnil na stole, kolem ležely knihy a papíry. Cal se posadil na Libbyinu židli a usmál se na počítač.

„Zapni se.“

Obrazovka zůstala beze změny.

„Počítači, zapni se.“ Cal si všiml klávesnice a našťaval se sám na sebe. Napsal povel a čekal. Nic se nedělo.

Opřel se o opěradlo židle, zabubnoval prsty na desku stolu a zvažoval, co dál. Z nějakého pro Cala nepochopitelného důvodu Libby počítač vypnula. To se dá snadno vyřešit. Uviděl mezi papíry nůž na otvírání dopisů. Otočil klávesnici a chystal se s ní něco zkoušet, když uviděl vypínač.

Idiote, pomyslel si. Tady mají na všechno vypínače. Sebral zbytky trpělivosti a zapnul klávesnici. Potom začal hledat další vypínače. Když se ozvalo vrčení, potichu si dopřál vítězoslavný jásos.

„Tak teď už se dostaneme někam dál. Počítači –“ Zavrtěl nad sebou hlavou a začal psát.

Počítači, vyhodnoť faktor časové diskontinuity –

Znovu se zarazil, potom odsunul plastový kryt z paměťové jednotky. Je tak netrpělivý, že se chová nemožně. Těžko s vámi může nějaký stroj spolupracovat, když ho nezapnete. Nakonec se mu podařilo Libbyin předpotopní počítač provizorně a nepřiliš elegantně připojit ke své náramkové jednotce. Zhluboka se nadechl.

„Ahoj, počítači.“

Ahoj, Cale. Na jeho minipočítači se objevila mrňavá písmenka, přes Libbyinu obrazovku se rozzářil stejný nápis ve větším.

„Jsem moc rád, příteli, že se mnou komunikuješ.“

Souhlasím.

„Počítači, proved' shrnutí známých údajů o teorii cestování v čase ve spojitosti s přitažlivostí a zrychlením.“

„Neověřená teorie, kterou poprvé předložil dr. Linward Bowers, 2110. Bowersova hypotéza –“

„Ne.“ Cal si prohrábl vlasy. Pospíchal. „Nemám na tohle všechno čas. Proved' vyhodnocení a závěry týkající se cestování v čase a pravděpodobnosti přežití při setkání s černou dírou.“

Pracuji... Není dostatek údajů.

„Krucinál... stalo se to. Analyzuj potřebné zrychlení a trajektorii. Stop.“ Zaslechl, že Libby jde nahoru po schodech, než vešla do místnosti, stačil jen vypnout svou jednotku.

„Co tu děláš?“

Snažil se tvářit nevinně, usmál se a vyskočil ze židle.

„Hledal jsem tě.“

„Jestli jsi mi provedl něco s počítačem...“

„Jen jsem neudolal a díval jsem se na tvé papíry. Je to moc zajímavé.“

„To si myslím.“ Zamračila se a podívala se na svůj stůl. Vše se zdálo být v pořádku. „Přísahala bych, že jsem tě slyšela s někým mluvit.“

„Jsme tu jen ty a já.“ Znovu se usmál. Kdyby se mu podařilo na pár minut ji zabavit, mohl by odpojit počítač a počkat na příhodnější dobu. „Asi jsem si jen něco mumlal sám pro sebe. Libby...“ Popošel k ní, ale ona mu pod nos strčila ták.

„Přinesla jsem ti sendvič.“

Vzal si od ní ták a posadil se na postel. Chovala se k němu tak pozorně, že se začal cítit provinile. „Jsi moc hodná.“

„To, že jsi mě našel, ještě neznamená, že tě nechám umřít hladu.“

„Nechci tě štvát.“ Rychle vstal, protože zamířila k počítači.

„Nepodařilo se mi tomu zabránit. Je mi líto, že se ti nelíbilo, co se stalo.“

Krátce a rozpačitě se na něho podívala. „Radši si to nebudeme připomínat.“

„Ne, to ne.“ Potřeboval s ní navázat kontakt, proto položil svou ruku na její. „Ať se stane cokoli, nikdy na to nechci zapomenout. Probudila jsi ve mně něco, Libby, co se nikdy před tím nikomu nepodařilo.“

Presně věděla, co myslí, a vyděsilo ji to. „Musím se zase pustit do práce.“

„Je pro všechny ženy tak těžké mluvit upřímně?“

„Já na tohle nejsem zvyklá,“ zakoktala se. „Nevím, jak se s tím vyrovnat. Neumím zacházet s muži. Prostě nejsem tak vášnivá.“

Když se rozesmál, otočila se, vztekla a rozpačitě zároveň.

„To je to nejlegračnější, co jsem kdy slyšel. Ty, že nejsi vášnivá?“

„Pokud jde o práci, tak asi ano,“ řekla a pečlivě oddělovala a vyslovovala jednotlivá slova. „Pokud jde o mou rodinu. Ale ne tak, jak to myslíš ty.“

Věřil tomu, usoudil Cal, když se na ni pozorně zadíval. Anebo sama sebe přesvědčila, že tomu musí věřit. V posledních dvou dnech zažil, jaké to je, když o sobě člověk pochybuje. Pokud nebude schopen se jí odvděčit jinak, mohl by jí alespoň ukázat, jaký typ ženy se v sobě snaží umlčet a nenechat proniknout na povrch. „Nechtěla by ses jít projít?“

Překvapeně zamrkala. „Cože?“

„Projít se.“

„Proč?“

Snažil se nerozesmát. Potřebuje vždycky jasný důvod. „Je moc pěkný den a já bych se rád podíval po tady okolí, abych věděl, kde to jsem. Mohla bys mi to tu ukázat.“

Neslíbila sama sobě, že si nechá čas i na zábavu a odpočinek? Cal má pravdu, venku je krásně a její práce může počkat.

Venku byl chladný, trochu vlhký vzduch. Vonělo tu to borovicemi, jako o Vánocích. Byla to vůně opravdových stromů, ne jen záznam vůně z disku nebo ze simulátoru. Všude kolem byly stromy, a přestože víl jen mírný vánek, šumělo to ve větvích jako moře. Na jasné, bleděmodré obloze se směrem od severu rýsovalo jen pár mraků se šedými okraji. Ptáci zpívali. Všude kolem byly jen hory, lesy a obloha.

„Je tu nádherně.“

„Já vím.“ Usmála se a cítila se provinile, že ji tolik těší, že se mu tady líbí. „Vždycky když sem přijedu, mám chuť tu zůstat.“

Prizpůsobil se rychlosti její chůze a šel vedle ní. Vstoupili do lesa prozářeného slunečními paprsky. Byl to zvláštní pocit být tu s ní sám. Bylo to příjemné. „Proč tu nezůstaneš?“

„Hlavně kvůli práci. Univerzita by mě neplatila za procházky po lesích.“

„Za co tě platí?“

„Za výzkum.“

„Když neděláš výzkum, jak žiješ?“

„Jak?“ Zaklonila hlavu. „Klidně, asi by se dalo říct. Mám byt v Portlandu. Studuju, přednáším, čtu.“

Cesta příkře stoupala.

„Jakou máš ráda zábavu?“

„Filmy.“ Pokrčila rameny. „Hudbu.“

„Televizi?“ Rozesmála se. „Někdy se na ni dívám až příliš často. A co ty? Dokážeš si vzpomenout, co tě baví?“

„Létání.“ Hned se mu na tváři objevil okouzující úsměv. Skoro ji nevyrušilo, že ji chytil za ruku. „Myslím, že létání se nedá s ničím srovnávat. Rád bych tě vzal s sebou do vzduchu a předvedl ti to.“

Zavádila pohledem o ob vaz na jeho hlavě a tiše řekla: „Omdlela bych.“

„Jsem dobrý pilot.“

Sehnula se a utrhla kvítek.

„Možná.“

„Určitě.“ Naprosto nenuceně jí vzal květ z ruky a vetkl jí ho do vlasů. „Měl jsem nějaké problémy s přístroji, jinak bych se sem nedostal.“

Protože ji jeho gesto odzbrojilo, chvíli se na něho mlčky dívala. Potom se znovu dala do chůze.

„Kam jsi letěl?“ Zvolnila krok, protože se Cal zdržel. Trhal kolem cesty květiny.

„Do Los Angeles.“

„To byla dost dlouhá cesta.“

Otevřel pus, ale vzápětí si uvědomil, že to nemyslela jako žert.

„Ano,“ řekl nakonec. „Delší než jsem čekal.“

Nerozhodně se dotkla květu ve svých vlasech.

„Nebude tě někdo hledat?“

„Ještě chvíli ne.“ Obrátil tvář k obloze.

„Jestli zítra najdeme... mé letadlo, odhadnu škody a z toho budu vycházet dál.“

„Za den nebo za dva bychom měli zvládnout dostat se do města.“ Chtěla vyhladit tu vrásku, která se mu objevila na čele. „Zajdeš si k doktorovi a zatelefonuješ si.“

„Zatelefonuju si?“

Jeho zmatený pohled jí znovu nahnal obavy, jak je to s jeho úrazem hlavy. „Rodině, přátelům, nebo zaměstnavateli.“

„Jasně.“ Znovu ji chytil za ruku a bezmyšlenkovitě přivoněl ke kytici, kterou nesl. „Můžeš mi říct azimut, a jaká je vzdálenost odsud k místu, kde jsi mě našla?“

„Azimut a vzdálenost?“ Rozesmála se a posadila se na břeh potůčku. „Co kdybych ti řekla, že to bylo tímhle směrem?“ Ukázala k jihovýchodu. „Nějakých patnáct kilometrů vzdušnou čarou a po cestách dvojnásobek.“

Usedl vedle ní. Voněla jako divoké květy. Přitažlivě.

„Myslím, že jsi vědecká pracovnice.“

„To neznámená, že jsem schopna ti říct údaje v severní šířce a západní délce, nebo co já vím. Zeptej se mě na lidi v Nové Guineji a dostane se ti brilantní odpovědi.“

„Patnáct kilometrů.“ Přivřel oči a zahleděl se mezi stromy. Kdyby nebyly tak husté, viděl by majestátně se tyčící špičatou horu,

modrající se v západu slunce. „A až tam není nic? Mezi námi a tím místem neleží žádné město nebo obydlí?“

„Ne. Tahle oblast není obydlená. Jen občas se tu objeví nějaký turista.“

Nehrozí tedy, že by se někdo dostal k jeho lodi. Tak to je jedna z věcí, na kterou může přestat myslet a může ji odsunout stranou. Hlavním problémem zůstává, jak se k lodi dostat bez Libby. Nejjednodušší by bylo, vyrazit za rozednění jejím autem. To by ale připadalo v úvahu až zítra. Čas mu začal jevit příliš vzácný a příliš nestálý, aby s ním mohl hýřit.

„Líbí se mi tady.“ To byla pravda. Líbilo se mu sedět na chladné trávě a poslouchat zvuk vody. Napadlo ho, jaké by bylo vrátit se na tohle místo za dvě století. Jak by to tu asi vypadalo?

Byly by tu hory a pravděpodobně i část lesů, které jsou teď všude kolem. Potůček by se možná stále řítil přes stejné kameny jako teď. Ale nebyla by tu Libby. Pocítil mučivou, otupující bolest. „Až budu zase doma,“ řekl velmi pomalu, „budu na tebe vzpomínat.“

Opravdu? Upřeně pozorovala vodu, ve které se třpytilo slunce, a přála si, aby jí bylo jedno, jestli si na ni vzpomene nebo ne.

„Třeba někdy přijedeš.“

„Někdy.“ Hrál si s jejími prsty. Bude pro něho jen přeludem, ženou, která existovala kdysi dávno, ženou, která ho přiměla chtít nemožné. „Bude se ti po mně stýskat?“

„Nevím.“ Ale neodtáhla svou ruku, protože si uvědomila, že se jí po něm bude stýskat víc, než je logické.

„Myslím, že se ti bude stýskat.“ Zapomněl na svou loď, na své otázky, na svou budoucnost a věnoval se jen jí. Začal jí vkládat do vlasů květy, které natrhal cestou.

„Hvězdy a měsíce a galaxie se pojmenovávají po bohyních,“ řekl tiše. „Protože byly silné a krásné a záhadné. Lidé, smrtelníci, jim nikdy nemohli konkurovat.“

„Většina kultur věřila na mytologii.“ Odkáslala si a začala si urovnávat své pytlovité kalhoty. „Starodávni astronomové...“ Dotkl se jedním prstem jejího obličje a otočil si ho k sobě.

„Nechtěl jsem mluvit o mýtech. I když s těmi květy ve vlasech vypadáš jako z nějaké báje.“ Jemně se dotkl lístků květu v blízkosti její tváře.

Instinktivně věděla, jak je ten muž pro ni nebezpečný, protože se dokázal smát jako ďábel a mluvit hlasem jako hedvábí. Má oči tak modré jako je obloha před setměním, tak tmavě modré a zasněžené. Nikdy by nevěřila, že zrovna ona by měla patřit k těm, kterým se zatočí hlava jen z pouhého pohledu do uhrančivých očí nějakého

muže. Nechtěla, aby to tak bylo. „Měla bych se vrátit. Mám spoustu práce.“

„Příliš pracuješ.“ Zvedl obočí, a když od něho odvrátila hlavu, zakabonil se.

Naštvaná spíš sama na sebe, než na něho, pokrčila rameny.

„Tohle mi pořád někdo říká. Někdy si to dokonce říkám i já.“

„Tolik pracovat není žádný zločin, ne?“

Rozesmála se. „Zatím ještě ne.“

„A co takhle říct: dej si pauzu!“

Podívala se na něho zmateně.

„Jako to říkají v reklamách, víš?“

„Vím.“ Pozorně se na něho zadívala. Od poetické nálady přechází vzápětí k reklamním sloganům. „Pořád mi připadá, Hornblowere, jako kdyby ses mi jen zdál, jako kdybys nebyl skutečný.“

„Ale já jsem skutečný.“ Lehl si a díval se na oblohu. Tráva pod jeho zády byla chladná a měkká, vítr líně ševalil v korunách stromů. „Co tam vidíš? Tam nahoře?“

Zaklonila hlavu. „Oblohu. Naštěstí modrou, jen s několika málo obláčky, takže do večera by se mělo vyjasnit.“

„Nenapadne tě někdy přemýšlet, co je tam dál za tím vším?“

„Za čím?“

„Za tím modrem.“ S přivřenýma očima si představoval... nekonečno plné hvězd, prostor s nejčernější černou barvou, nádhernou symetrií oběžných drah měsíců a planet. „Nemyslíš někdy na ty světy, které jsou tam dál, mimo dohled?“

„Ne.“ Viděla jen modrou nebeskou klenbu, která se táhla nad horami. „Asi je to proto, že se zaměřuju hlavně na světy, které byly dřív. Moje práce mě většinou nutí stát nohama na zemi a dívat se do země.“

„Jestli má existovat svět i zítra, musíš se dívat ke hvězdám.“ Přistihl se. Připadalo mu nesmyslné trápit se kvůli něčemu, co mohlo být ztracené. Bylo zvláštní, jak moc přemýšlel o budoucnosti a Libby o minulosti, když kolem nich je přítomnost.

„Jaké filmy a jakou hudbu?“ zeptal se najednou z ničeho nic. Libby zavrtěla hlavou. Připadalo jí, že jeho způsob myšlení se neřídí žádnými vzorci. „Všechny druhy. Nejsem příliš náročná.“

„Tak mi řekni, který film se ti líbí nejvíc.“

„To je těžké.“ Díval se na ni tak upřímně, že se rozhodla, že náhodně vybere jeden ze seznamu svých nejoblíbenějších filmů. „Casablanca.“

Líbil se mu ten název, jeho zvuk, to jak to řekla. „O čem to je?“

„No tak, Hornblowere, to přece ví každý.“

„Já jsem ho neviděl.“ Podíval se na ni a usmál se tak bezelstně, že by mu to žádná žena neměla uvěřit. „Asi jsem měl zrovna něco na práci, když se objevil.“

Znovu ji rozesmál, rychle zavrtěla hlavou a zajiskřily jí oči. „To určitě. To jsme měli zrovna oba dva spoustu věcí na práci, ve čtyřicátých letech.“

Nekomentoval to. „Co je to za příběh?“ O děj mu nešlo. Jenom chtěl slyšet její hlas a chtěl ji pozorovat, když mluví.

Bylo tak příjemné sedět u vody a snít ve dne, a tak mu začala vyprávět obsah. Poslouchal a líbilo se mu její vyprávění o ztracené lásce, hrdinství a obětování. Ještě víc se mu líbilo, jak gestikulovala rukama, jak její hlas vykresloval její pocity. To, jak se jí její pocity odrážely v očích, které tmavly něhou, když mluvila o tom, jak se milenci znovu sešli a potom je znovu osud rozdělil.

„To nemá šťastný konec,“ podotkl Cal tiše.

„Ne, ale vždycky jsem měla dojem, že ji Rick znovu našel, za několik let, po válce.“

„Proč myslíš?“

Ležela s rukama pod hlavou. „Protože k sobě patřili. Když k sobě lidé patří, najdou jeden druhého, ať se děje cokoli.“ Usmála se a otočila k němu hlavu, ale když viděla, jak se na ni dívá, její úsměv se rozplynul. Díval se na ni, jako kdyby byli docela sami. Ne sami v horách, ale vůbec a docela sami, tak jako byli sami Adam a Eva.

Zatoužila po něm. Poprvé ve svém životě po někom zatoužila – tělem, duší i srdcem zároveň.

„Nedělej to.“ Řekl to slovo tiše, když se začala zvedat. Lehounce se dotkl rukou jejího ramene. „Přál bych si, aby ses mě nebála.“

„Já se tě nebojím.“ Ale nemohla popadnout dech, jako kdyby utíkala.

„Tak čeho?“

„Ničeho.“ Jeho hlas dokáže být tak něžný. Tak něžný, až to nahání hrůzu.

„Nejsi v pohodě, nejsi uvolněná.“ Dlouhými, mrštnými prsty jí začal přejíždět po ztuhlých svalech ramen. Naklonil se k ní a dotkl se jí na spánku svými rty tak něžně a jemně jako vánek. „Řekni mi, čeho se bojíš.“

Zvedla ruce a opřela je o jeho hrud'. „Nevím, jak mám bojovat s tím, co cítím.“

„A proč bys měla?“ Sjel rukou po jejím těle, užaslý tím, jak jeho vlastní tělo po ní touží.

„Ještě je moc brzy.“ Ale už ho neodstrkovala. Její odhodlání tálo v záplavě horoucích, zdrcujících touhy.

„Brzy?“ Zasmál se skoro křečovitě a položil obličej na její hrdlo. „Vždyť je to víc než století.“

„Calebe, prosím tě.“ Její hlas zněl naléhavě, byla v něm prosba, mírná, ale nepřeslechnutelná. Cítil, jak se její tělo při dotyku s jeho tělem chvěje, a věděl, že by ji mohl mít. Stejně jako věděl, když se jí podíval do očí plných zmatku, že kdyby to udělal, možná by mu to nikdy neodpustila.

Někde v něm uvnitř se bolestně svíjela touha. Byl to nový a zoufalý pocit. Otočil se od ní na druhou stranu a vstal. Zůstal k ní zády a díval se na čeřící se vodní hladinu.

„Privádíš k šílenství všechny chlapy?“

Objala si rukama kolena a přitáhla si je k tělu.

„Ne.“

„Tak to já mám zřejmě prostě štěstí.“ Zvedl oči k obloze. Chtěl tam zpátky. Být sám. Zaslechl zašustit trávu a věděl, že se Libby zvedá. Napadlo ho, jestli se bude ještě někdy cítit zase opravdu volný. „Chci tě, Libby.“

Nepromluvila. Nemohla. Ještě nikdo nikdy předtím jí neřekl ta dvě prostá slova. Ale i kdyby řekl, nezáleželo by na tom. Nikdo by je nemohl říct tak jako on.

Už to nebyl ten její milý, trochu podivný pacient, ale divoký, zdravý a nepopíratelně nebezpečný chlap.

„Libby, to mám mlčet a dělat, že k tobě nic necítím? Taková jsou tady pravidla? Já tě chci, a jestli zůstanu ještě chvíli blízko tebe, tak se na tebe vrhnu.“

„Vrhneš se na mě? Cože? Třeba jako na nějaké nablýskané auto v předváděcí místnosti? Můžeš chtít cokoli, Cale, ale pokud se to týká mě, mám právo se k tomu vyjádřit.“

Byla nádherná... nesnesitelně plná života, když měla vztek v očích a květy ve vlasech. Takhle si ji bude nadosmrti pamatovat. Věděl to a věděl, že ta vzpomínka pro něho bude mít hořkosladkou příchuť, ale přesto se nedokázal ovládnout.

„Můžeš říkat, co chceš.“ Vzal ji za obě ruce a přitáhl si ji k sobě. „Ale něco si vezmu, než půjdu.“

Tentokrát se začala bránit. Hrdost a vztek ji nutily rvát se s ním o svobodu. Pevně ji objímal. Chtěla mu říct od plic, co si myslí, ale zavřel jí ústa polibkem.

Bylo to úplně jiné než poprvé. Tehdy ji sváděl, přesvědčoval, pokoušel. Teď se jí zmocňoval, ne tak jako kdyby na to měl právo, jen si prostě bral. Její přidušené prosby jí nebyly nic platné, stejně jako byl marný její boj. Nejprve se jí zmocnila panika a projela jí až do morku kostí, ale potom se vytratila, protože její místo zaujala nefalšovaná touha.

Nechtěla, aby ji nutil. Chtěla mít na vybranou, chtěla možnost volby. To jí přikazoval její mozek. Její tělo se mu ale hnalo v ústřety tak rychle, že mu mozek nestačil a zůstal pozadu někde v dáli. Vychutnávala si všechnu tu sílu, to napětí, dokonce i prudkost. Její síla se setkala s jeho.

Probudila se v jeho náručí k životu tak, že ho přinutila zapomenout kdo je, proč a kde. Když ji líbal, horce a intenzivně, neexistovalo nic jiného, žádný jiný svět, jiná doba. Bylo to pro něho tak nové, tak vzrušující, tak nahánějící hrůzu, stejně jako pro ni. Bylo to neodolatelné. Nenapadlo ho, že to bude takové. Nebyl schopen přemýšlet. Byla neodolatelně přitažlivá, nemohl se jí ubránit.

Jejich touha si je podmanila. Přitiskl ji k sobě a ponořil se do jejích sametově vlhkých úst, která na něho čekala.

Svět se s ní zatočil. Se záupněním mu přejela rukama po zádech nahoru a pověsila se mu na ramena. Toužila, aby se s ní svět nepřestával točit, aby to šílené víření pokračovalo dál a dál, dokud zcela neztratí hlavu a nezůstane bez dechu. Slyšela bublání vody, šumění větru ve větvích. Cítila, jak ji sluneční paprsky hřejí na zádech. Věděla, že ve skutečnosti stojí na pevné zemi. Přesto se s ní svět točil. Z hrdla se jí vydral zvuk, který byl jednoznačným potvrzením toho, že se vzdává. Jemu. Sobě samé.

Šeptal její jméno. Pronikavá bolest mu projela tělem, když jeho touha přerostla v nový ještě neprozkoumaný pocit. Ruka, která bloudila v jejích vlasech se reflexivně sevřela. V prstech drtil kvítek. Vůně, jemná a pomíjející se zatetelila ve vzduchu. Zděšeně se odtáhl. Kvítek mu zůstal v ruce, křehký a polámaný. Jeho pohled sklouzl k jejím rtům, napuchlým po jeho polibcích. Zachvěl se. Kdesi uvnitř pocítil vlnu znechucení nad sebou samým. Ještě nikdy v životě se takhle na žádnou ženu nevrhl. Příčilo se mu to, byl to pro něho ten nejhorší ze všech hříchů. Něco takového je neodpustitelné, tím víc, že mu na ní záleží tolik, jako nikdy na nikom jiném.

„Neublížil jsem ti?“ zeptal se provinile.

Libby rychle zavrtěla hlavou. Neublížil? zopakovala si v duchu. To je slabé slovo. Zničil ji. Jedním jediným polibkem ji zničil. Ukázal jí, že její vůle ji vůbec neposlouchá a její srdce je ztracené.

Nebude se jí omlouvat. Otočil se od ní a zůstal tak, dokud nebyl schopen se znovu ovládat natolik, aby byl schopen mluvit racionálně. Nebude se jí omlouvat za to, že ji chtěl a že ji políbil.

„Nejsem schopen slíbit, že už se to znovu nestane, ale budu se snažit ovládat. Měla by ses vrátit do domu.“

A to je všechno? divila se Libby. Nejprve obnaží její city až na kost a pak jí klidně řekne, aby se vrátila do domu? Otevřela ústa,

protože chtěla protestovat a málem už k němu vykročila, ale ještě se dokázala zarazit.

Má samozřejmě pravdu. To co se stalo, už se nikdy nesmí opakovat. Jsou cizí lidé, i když její srdce se jí snaží namluvit něco jiného. Bez jediného slova se otočila a zanechala ho tam u potoka samotného.

Za chvíli, když se slunce a stíny posunuly o trochu dál, otevřel sevřenou pěst a nechal zraněný kvítek sklouznout do vody. Díval se, jak ho proud unáší dál a dál...

PÁTÁ KAPITOLA

Nebyla schopná se soustředit. Dívala se na obrazovku počítače a mamě se snažila vnímat. Obyvatelé ostrovů Kolbari ani jejich tradiční Měsíční tanec ji teď už nezajímali. Přesto si říkala, že se musí pustit do práce – to by jí mělo pomoci. Dřív ji od práce nedokázalo nikdy nic vyrušit. Na koleji psala diplomku, zatímco její kolegové pořádali party. Dokázala se zkoncentrovat. Byla schopná pracovat třeba ve stanu při světle lampy, číst si poznámky na hřbetě muly, připravovat si přednášky uprostřed džungle. Jakmile se zabrala do práce, svět okolo pro ni přestával existovat.

Teď četla tentýž odstavec potřetí, a jediné, na co při tom myslela, byl Cal. Litovala, že se víc nezajímala o chemii. Sundala si brýle a promnula si oči. Kdyby se věnovala chemii víc, mohla by pochopit, proč na něho reaguje takhle. Určitě existuje nějaká kniha, která by jí poskytla dostačující informace, na jejichž základě by mohla provést analýzu situace. Nechtěla se takhle cítit, když nebyla schopna vyjmenovat logické důvody, proč tomu tak je. Snít ve dne o lásce a o milostných dobrodružstvích je jedna věc. Prožívat takové věci na vlastní kůži je něco docela jiného.

Jako by to ani nebyla ona.

S hlubokým povzdechnutím se odstrčila od stolu, aby si mohla složit nohy pod sebe na židli. S očima stále upřenýma na obrazovku si o kolena opřela lokty a o ruce sevřené v pěst si podepřela bradu. Nejsem zamilovaná, říkala si. Je to jen reflexivní reakce na intenzitu okamžiku. Nestává se, aby se člověk zamiloval tak rychle. Samozřejmě že někdo někoho může přitahovat, dokonce hodně silně přitahovat. Ale muselo by existovat společné zázemí a společné zájmy, rozhodla se Libby. To jí připadalo rozumné a moudré. Jak by se mohla zamilovat do Cala, když jediná věc, o které ví, že ho zajímá, je létání? A jídlo, dodala ještě v duchu a ani si neuvědomila, že se pousmála.

Chápat pocity, tužby, nálady toho druhého je pro zamilovanost životně důležité. Jak by mohla být zamilovaná, když Calebů Hornblowerovi ani trochu nerozumí? Jeho pocity jsou pro ni záhadou, nikdy nemluvili o tom, po čem touží, a jeho nálady, jak se zdá, se mění každou hodinu.

Cal se trápí. Mračila se tak, že se jí objevily vrásky na čele, když přemýšlela o výrazu, který tak často zahlédla v jeho očích. Ten

výraz v ní vyvolával představu člověka, který sjel z dálnice nesprávnou odbočkou a octl se v nějakém divném cizím místě.

Trápí se, ale i on sám je trápení, napadlo ji, když se pokoušela, aby její city nepřevážily nad zdravým rozumem. Cal je příliš silná osobnost, jeho šarm je příliš dokonalý, jeho sebedůvěra příliš vysoká. V jejím spořádaném a zorganizovaném životě není místo pro muže jako je Cal. Už jen svou prostou přítomností by v něm způsobil chaos.

Zaslechla, Cala přicházet ke dveřím kuchyně, a její tělo se automaticky napřímilo. Tep se jí zvýšil a krev začala kolovat rychleji.

Znechucená sama sebou si přitáhla židli zase blíž k pracovnímu stolu. Pustí se do práce. Měla v úmyslu pracovat minimálně do půlnoci a na Cala už vůbec nemyslet. Zjistila, že si už zase kouše nehty.

„Tak sakra, kdo je Caleb Hornblower?“

Když jí ze rtů sklouzla tahle otázka, naprosto nečekala, že by se jí dostalo odpovědi. Podivně kovově strojový hlas ji překvapil natolik, že se lekla. Musela se zachytit desky stolu, aby nespadla ze židle, potom s pusou otevřenou údivem upřeně pozorovala obrazovku svého počítače.

Hornblower, Caleb, kapitán ISF, v současné době mimo službu.

„Proboha,“ položila si ruku na hrdlo a nevěřícně zavrtěla hlavou. „Počkej, počkej,“ zašeptala.

Čekám.

To přece není možné, pomyslela si Libby a přikryla si ústa třesoucí se rukou. Zřejmě má halucinace. Tím to je. Citový zmatek, přepracování a nedostatek spánku v noci způsobily, že má halucinace. Zavřela oči, třikrát se zhluboka nadechla. Otevřela oči a na obrazovce uviděla znovu to, co předtím.

„Co se to proboha děje?“

Informace byla vyžádána a předána. Požadujete další údaje?

Třesoucí se rukou nevědomky posunula několik papírů na svém stole a zahlédla Calovy hodinky. Byla ochotná přísahat, že hlas, který slyšela, vycházel právě odtud. Ne, to přece není možné. Špičkou prstu se dotkla průhledného, jako nit tenounkého drátku, který vedl z hodinek k diskové mechanice počítače.

„Jakou hru to hraje?“

Na této jednotce je k dispozici pět set dvacet her. Kterou si přejete vybrat?

„Libby?“ Caleb se objevil ve dveřích a honem se snažil něco vymyslet. Nemělo cenu, aby se teď proklínal za svou neopatrnost. Dokonce si nebyl jistý, jestli podvědomě nechtěl přivolat situaci, kdy by mu nezbyvalo nic jiného, než muset jí říct pravdu. Ale když

se k němu otočila, dostal strach, že by to ani pro jednoho z nich nebylo dobré. Byla vyděšená a navíc zuřila.

„Tak dobře, Hornblowere, přeju si, abys mi důkladně vysvětlil, co se tady děje.“

Pokusil se o snaživý úsměv, aby dal najevo, že chce spolupracovat.

„Kde?“

„Tady.“ Ukázala prstem na hodinky.

„Určitě o tom budeš vědět víc než já. Protože tohle je tvoje dílo, že. Chci, abys mi to vysvětlil. A hned.“

Popošel k ní. Letmý pohled na obrazovku ho rozesmál. Chtěla vědět, kdo jsem. Bylo příjemné vědět, že je z něho stejně zmatená, jako je on zmatený z ní, a že ji zajímá stejně, jako zajímá ona jeho.

„Ne, žádné vysvětlení slyšet nechceš,“ řekl tiše a byl by ji vzal za ruku, kdyby jeho ruku razantně neodstrčila.

„Chci slyšet vysvětlení a trvám na tom. Ty... ty...“ řekla a hlas se jí zoufale třásl. Nechtěl ji trápit. „Přijdeš si sem, připojíš si své hodinky k mému počítači jako k –“

„Uživatelskému rozhraní,“ podotkl. „Když chceš mluvit o počítačích, měla bys znát počítačový jazyk.“

Zatnula zuby. „Předpokládám, že mi vysvětlíš, jak vznikne uživatelské rozhraní připojením hodinek k osobnímu počítači.“

„Cože?“

Nedokázala si odpustit afektovaný tón. „Osobní počítač. Radši si opraš své znalosti počítačového jazyka. A koukej mi odpovědět.“

Položil jí ruce na ramena. „Neuvěřila bys mi.“

„Radši mi odpověz tak, abych ti mohla uvěřit. Jsou ty hodinky něco jako miniaturní počítač?“

„Ano.“ Chtěl se pro ně natáhnout, ale chytila ho za zápěstí.

„Nech toho. Nikdy jsem neslyšela o žádném miniaturním počítači, který reaguje na slovní povely, dá se připojit k písíčku a tvrdí, že si mohu vybrat z více než pěti set her.“

„Ne.“ Podíval se do jejích rozzlobených očí. „Nemohla jsi o ničem takovém slyšet.“

„Proč mi neřekneš, jak sis takovou věc obstaral, Hornblowere? Koupila bych tu hračičku tátovi jako dárek k Vánocům.“

Koutky úst se mu zvedly do úsměvu.

„Obávám se, že tenhle model se ještě zatím chvíli na trhu neobjeví. Nemohl bych tvůj zájem nasměrovat k něčemu jinému?“

Dál se na něho upřeně dívala. „Můžeš můj zájem nasměrovat k pravdě.“

Připadalo mu, že zdržování bude nejlepší taktika. Obrátil její ruku dlaní vzhůru a propletl své prsty s jejími. „Chceš celou pravdu nebo stačí jednoduché jednotlivosti?“

„Jsi špion?“

Nečekala, že ho to rozesměje. Smál se stále víc a stále s větším potěšením. Políbil ji, nejdřív na jednu a potom i na druhou tvář, než se vzpamatovala a mohla mu v tom zabránit.

„Neodpověděl jsi na mou otázku.“ Snažila se dostat z jeho sevření. „Jsi nějaký tajný agent?“

„Proč si to myslíš?“

„Jen hádám,“ zvedla ruce nad hlavu, vstala ze židle a začala přecházet po pokoji kolem dokola. „Havaruješ v takové bouři, ve které by normální člověk nesedl za volant auta, natož aby pilotoval letadlo. Nemáš žádný průkaz totožnosti. Tvrdíš, že nepracuješ pro vojáky, ale měl jsi na sobě nějakou zvláštní uniformu. Boty se ti skoro rozpadají, ale máš hodinky, že nejlepší rolexky proti nim vypadají jako bezcenná hračka pro děti. Hodinky, které umí mluvit.“ Když to řekla, podívala se na obrazovku, jako by se chtěla ujistit, že se jí to nezdálo. „Poslyš, já vím, že výzvědné služby mají hodně moderní přístroje. Nemusí to být zrovna James Bond –“

„Kdo je James Bond?“ zeptal se Cal.

Bond, James. Krycí jméno 007. Smyšlená postava vytvořená spisovatelem dvacátého století Ianem Flemingem. Příběhy –

„Vypni se,“ nařídil Cal, zatvářil se nešťastně a pročísl si vlasy rukou. Podíval se na Libby a bylo mu jasné, že se necítí nejlip. „Možná by ses měla zase posadit.“

Slabě přikývla a posadila se na kraj postele. Přestože už to teď bylo pozdě, Cal odpojil drátek a vsunul ho se svou jednotkou do kapsy. „Chceš vysvětlení.“

Najednou si tím nebyla tak jistá. Vzápětí se rozhodla, že nebude zbabělá a rychle, nepřiliš jistě přikývla. „Ano.“

„Tak dobře, ale líbit se ti nebude.“ Posadil se do její židle a zkrřížil nohy pod sebou. „Letěl jsem pravidelnou linku z kolonie Brigston.“

„Prosím?“

„Z kolonie Brigston,“ zopakoval Cal a dodal: „Na Marsu.“

Libby zavřela oči. „Počkej, Hornblowere, chvíli nic neříkej.“

„Věděl jsem, že se ti to nebude líbit.“

„Chceš, abych věřila, že jsi Mart'an?“

„Nebud' směšná.“

Unaveně položila ruce do klína.

„Já jsem směšná? Ty mi tu chceš namluvit nějaké nesmysly, že jsi přiletěl z Marsu, a já jsem směšná?“ Protože ji nenapadlo nic lepšího, co by mohla udělat, mrštila před sebe polštářem, vyskočila a začala přecházet po místnosti. „Podívej, já ti nechci strkat nos do života a ani snad nečekám nějakou vděčnost za to, že jsem tě z té hrozně bouře dotáhla do bezpečí, ale myslím, že určitý vzájemný

respekt by byl na místě. Jsi v mém domě, Hornblowere a já si zasloužím pravdu.“

„Ano, myslím, že si zasloužíš pravdu. Snažím se ti ji říct.“

„Tak dobře.“ Vztek mi nepomůže, uvědomila si a snažila se sama sebe uklidnit. Opět se posadila na postel a rozhodila ruce do stran.

„Takže jsi z Marsu.“

„Ne, jsem z Filadelfie.“

„Aha.“ S ulehčením si oddechla. „Tak takhle se snad dostaneme i někam dál. Cestou do L. A. jsi havaroval s letadlem.“

„S lodí.“

Její obličej zůstal bez výrazu a v klidu. „Takže s vesmírnou lodí.“

„Asi byste tomu tak říkali.“ Naklonil se dopředu. „Musel jsem opustit naplánovanou dráhu, protože jsem potkal meteorický roj. Vybočil jsem víc... než jsem původně myslel, protože moje přístroje byly nestabilní. Dostal jsem se do černé díry, která nebyla zakreslená v mapách.“

„Černá díra.“ Přestalo jí být do smíchu. Jeho oči byly naprosto upřímné. Věří tomu, uvědomila si a sevřela pevně ruce v klíně. Jeho zranění je tedy mnohem vážnější, než si původně myslela.

„To je zkomprimovaná hvězda. Má velkou hustotu a přitažlivost. Její gravitace vtahuje všechno – hvězdný prach, plyny, dokonce i světlo.“

„Ano, vím, co je černá díra.“ Musím ho udržet v klidu, usoudila Libby. Budu se snažit, aby se zabavil, budu se přátelsky zajímat o jeho příběh a potom mu navrhnou, aby si zase lehl. „Takže jsi letěl ve své kosmické lodi, narazil jsi na černou dílu a ztroskotal jsi.“

„Zjednodušeně by se to tak dalo říct. Já si nejsem jistý, co se vlastně přesně stalo. Proto jsem připojil svou příruční jednotku k tvému počítači. Potřebuju víc informací, abych mohl vypočítat, jak se dostat zpátky domů.“

„Na Mars?“

„Ale ne! Do třiatvacátého století.“

Úsměv vyjadřující zdvořilý zájem jí zamrzl na rtech. „Chápu.“

„Ne, nic nechápeš.“ Vstal a začal přecházet sem a tam. Klid, radil sám sobě. Těžko mohl čekat, že hned uvěří něčemu, čemu ani on sám stále ještě nemohl tak docela uvěřit. „Dlouhou dobu, po staletí, existují teorie o cestování časem. Většinou se tvrdí, že pokud by loď byla schopna získat potřebnou rychlost a byla katapultovaná na dráhu kolem slunce, mohla by překonat časovou hranici. Byla to zatím jen teorie, protože nikdo nevěděl, jak zajistit, aby se loď nedostala do sluneční gravitace a neseškvařila se. Stejně tak to platí i pro černou díru. Když mě vtáhla dovnitř, síla a radiace měly rozložit

lod' na cimprcampr. Měl jsem šílené štěstí, že se mi nějak podařilo dostat se na správnou trajektorii – měl jsem správnou rychlost, vzdálenost, úhel. Místo aby mě vcucala, tak mě vyplivla ven.“ Odtáhl trochu závěs, aby se mohl podívat ven na tmavnoucí oblohu. „Přistál jsem tady, v minulosti, o více než dvě a půl století dřív.“

Libby vstala a váhavě mu položila ruku na rameno. „Měl by sis jít lehnout.“

Neotočil se, aby se na ni podíval, tušil, co si myslí. „Nevěříš mi.“

Otevřela pusu, ale nedokázala se přimět, aby mu lhala. „Ty tomu věříš.“

Otočil se k ní. Viděl v jejích očích soucit. „Jak bys to vysvětlila ty?“ Sáhl do kapsy pro svou jednotku. „Jak bys vysvětlila tohle?“

„Není potřeba teď něco vysvětlovat. Omlouvám se, že jsem tě k tomu nutila, Calebe. Jsi unavený“

„Nemáš žádné vysvětlení. Pro tohle –“ vložil jednotku znovu do kapsy, „– ani pro mě.“

„Tak dobře. Můj názor je, že jsi součástí nějaké tajné operace, možná nějaké elitní jednotky CIA. Jsi unavený – ze stresu, z napětí, z přepracování. Havaroval jsi a traumatický šok a úraz hlavy se staly tou poslední kapkou, kterou pohár přetekl. Nechceš patřit tam, kam patříš, proto ti tvé podvědomí vybudovalo jinou dobu a jiný příběh, jinou anamnézu.“

„Takže si myslíš, že jsem blázen.“

„Ne.“ Soucit se jí znovu objevil v očích i v hlase. Pohládila ho po tváři uklidňujícím gestem. „Myslím, že jsi zmatený a potřebuješ si odpočinout a nechat o sebe pečovat.“

Chtěl něco odpovědět, ale vzápětí se zarazil. Uvědomil si, že kdyby si trval na svém, jen by ji víc vystrašil. Už takhle jí způsobil dost problémů, které si vůbec nezasloužila.

„Asi máš pravdu. Jsem z té havárie ještě otřesený. Měl bych si odpočinout.“

„To je dobrý nápad.“ Počkala, až dojde ke dveřím. „Calebe, neďalej si zbytečně starosti, všechno dobře dopadne.“

Otočil se k ní a říkal si, že ji vidí naposled. Za oknem za jejími zády purpurově žhnul západ slunce. Její oči byly tmavé a plné soucitu. Vzpomněl si na báječnou a sladkou chuť jejích úst. Lítost mu uštědřila ránu, jako kdyby dostal pěsti.

„Jsi nejkrásnější žena, jakou jsem kdy potkal,“ řekl tiše.

Dívala se na něho, neschopná slova, dokud za sebou nezavřel dveře.

Nemohl spát. Ležel ve tmě a myslel na ni. Zapnul si televizi a díval se na postavy, které se pohybovaly po obrazovce jako duchové. Napadlo ho, že jsou skutečnější než on sám.

Nevěřila mu. Není divu. Ale snažila se ho uklidňovat. Rád by věděl, jestli si uvědomuje, jak je skvělá, v tomhle století nebo kterémkoli jiném. Žena, která je dost silná na to, aby mohla žít sama a přitom natolik křehká, že se roztřepe v náručí muže. V jeho náručí.

Toužil po ní. V perleťově šedém světle časného svítání po ní toužil skoro tak, že to bylo k nevydržení. Stačilo by mu ji jen objímat. Ležet vedle ní a mít její hlavu na svém rameni. Mlčet. Nevěděl o žádné jiné ženě, se kterou by chtěl trávit mlčky dlouhé hodiny. Kdyby si mohl vybrat...

Ale neměl na výběr.

Ležel na posteli kompletně oblečený. Zvedl se. Neměl nic, co si brát s sebou, ani tu neměl co nechat. Tiše sešel po schodech a vyšel z domu.

Landrover stál zaparkovaný vedle schodů na verandu, na místě, kde ho nechala tu noc, kdy ho přivezla. Došel k němu a naposledy se podíval k Libbyinu oknu. Mrzelo ho, že ji musí opustit a vzít jí auto. Později se napojí na rádiovou frekvenci a oznámí její lokaci. Někdo pro ni přijede.

Bude šílená vzteky. Ta myšlenka mu trochu zvedla náladu. Bude mu spílat, bude na něho mít ohromný vztek. A nezapomene na něho. Posadil se za volant.

Chvilí se s potěšením rozhlížel po okouzlujících starodávných přístrojích a ovládacích prvcích. Ptáci se začínali probouzet a zpívat. Zkusil otočit volantem a sešlápnout plynový pedál.

Mezi sedadly byla páka, na které byla čísla od jedné do čtyř zobrazená nad spojnicemi ve tvaru písmene H. Něco zařinčelo, když dával páku dopředu. Nepochyboval, že dokáže řídit tak jednoduché vozidlo, a tak otočil knoflíky. Nic se nedělo, a tak znovu zabral za řadicí páku a tentokrát přitom zároveň sešlápl pedály. Metodou pokus a omyl se mu podařilo najít spojku a zařadit první rychlost.

Začátek mám za sebou, usoudil a přemýšlel, kam asi konstruktér mohl umístit zapalování.

„Těžko se ti podaří nastartovat bez tohohle.“ Libby stála na verandě, jednu ruku měla sevřenou v pěst a založenou v bok a v druhé ruce, kterou držela v úrovni svého obličje pohupovala klíčkem zapalování.

„Přemýšlel jsem... že bych se trochu projel.“

„Vážně?“ Stáhla si přes boky svetr, který si předtím na sebe rychle natáhla a sešla po schodech dolů. „Máš smůlu, že nenechávám klíčky v autě.“

Takže je potřeba startovat pomocí klíčku. Mělo ho to napadnout. „Vzbudil jsem tě?“

Bouchla ho pěstí do ramene. „Jsi pěkný mizera, Hornblowere. Včera večer jsi mě krmil všemi těmi povídkami jen proto, abych tě litovala, a teď se mi nakonec pokoušíš ukrást auto. Co jsi chtěl dělat? Chtěl jsi nastartovat tak, že spojíš dráty? A nechat mě tu odříznutou od světa? Čekala bych, že takový pašák pilot jako ty, by to měl zvládnout rychleji a tiše.“

„Jen jsem si to auto chtěl půjčit,“ zaprotestoval, ale tušil, že v tom pro ni nebude žádný rozdíl. „Myslel jsem, že bys nemusela být u toho, až se pojedu podívat, kde jsem havaroval.“

Důvěřovala jsem mu, napadlo ji a hned si za to vynadala do bláznů. Litovala ho. Chtěla mu pomoci. Měla vztek, že ji takhle chtěl zradit, a svírala pěst tak pevně, až se jí klíč zakousl do dlaně. No dobře, pomůže mu.

„Přestaň se vymlouvat. Přesedni si.“

„Prosím?“

„Přesedni si. Chceš se jet podívat, kde jsi havaroval, tak já tě tam dovezu.“

„Libby –“

„Přesedni si, Hornblowere, nebo ti udělám do hlavy ještě další díru.“

„Tak dobře,“ kapituloval a přesedl si od volantu na sedadlo spolujezdce. „Ale potom mi neříkej, že jsem tě nevaroval.“

„Když si pomyslím, že jsem tě litovala.“

Zaujatě sledoval, jak zasunuje klíček do zapalování a otáčí s ním. Motor se probíral k životu. Rádio se rozvřeštělo, stěrače na předním skle se daly do pohybu a topení začalo foukat vzduch.

„Ty jsi fakt případ,“ vrčela a zapínala nějaké knoflíky.

Než mohl na její slova nějak zareagovat, sešlápla spojku a plyn a vyjela na úzkou polní cestu.

„Libby.“ Odkášlal si a potom zvýšil hlas, aby přehlušil zvuk motoru. „Dělal jsem jen to, o čem jsem si myslel, že to pro tebe bude nejlepší. Nechtěl jsem tě zatahovat do svých problémů víc, než už se stalo.“

„To je báječné.“ Sáhla na řadící páku a od auta začaly odletovat kameny.

„Tak pro koho pracuješ, Hornblowere?“

„Jsem na volné noze.“

„No jistě.“ Sevřela ústa a ušklíbla se. „Posloužíš tomu, kdo dá víc?“

Nechápal, proč její hlas zní tak příšerně našťavaně. „No samozřejmě. Nedělá to snad takhle každý?“

„Někteří lidé nedávají přednost penězům před loajalitou vůči své zemi.“

Cale si přitiskl dlaně na oči. Nenapadlo ho, že se zase vrátila k téhle představě. „Libby, já nejsem špion. Nepracuju pro CAI –“

„CIA,“ opravila ho.

„To je jedno. Jsem pilot. Vozím zásoby, lidi, vybavení, dopravuji zásilky do kosmických přístavů, do kolonií, do laboratoří.“

„Už zase začínáš s tou samou písničkou.“ Zatřásla zuby a vedla landrover vodou, která se vylila z břehů potoka. Kola rozstříkovala bahnitou vodou kolem vozu.

„Co budeš tvrdit tentokrát, že je tvoje profese – meziplanetární řidič kamionu?“

Zvedl ruce a potom je nechal klesnout. „Jsi dost blízko.“

„Už to neberu, Cale. Nemyslím si, že jsi blázen. Nemyslím si, že jsi tak naivní. Tak s tím přestaň.“

„S čím mám přestat?“ Jen na něho zasyčela, a tak se rozhodl, že to zkusí ještě jednou, klidně. „Libby, všechno, co jsem ti řekl, je pravda.“

„Nech toho.“ Kdyby nepotřebovala držet volant oběma rukama, možná by mu vlepila políček. „Kéž bych tě nikdy nepotkala. Ty jsi mi doslova vpadl do života, přiměl jsi mě, abych se o tebe starala, abych pocítila něco, co jsem nikdy předtím nezažila, ale přitom mi v jednom kuse lžeš.“

Připadalo mu, že má jen jedinou možnost. Impulzivně se natáhl ke klíčku v zapalování, otočil s ním a vytáhl ho. Auto sebou škublo a zastavilo. „Tak mě poslouchej.“ Volnou rukou ji chytil za svetr a zatáhl, aby si ji otočil k sobě.

„Krucinál.“ To slovo se mu objevilo na rtech samo od sebe, když spatřil její obličej. „Nebreč. To nesnesu.“

„Nebrečím.“ Setřela si slzy vzteku hřbetem ruky. „Dej mi ten klíček.“

„Za chvíli.“ Pustil sevření a nabídl jí svou ruku dlaní nahoru v gestu usmíření. „Nelhal jsem, když jsem řekl, že jsem chtěl dnes ráno odjet, protože jsem si myslel, že by to tak bylo pro tebe nejlepší.“

Věřila mu to. Nenáviděla se za to, že ji tak snadno dokáže přesvědčit, aby mu uvěřila. „Můžeš mi říct, v jakých problémech ses octl?“

„Ano.“ Nemohl se ubránit touze dotknout se prstem její vlhké tváře. „Až najdeme – to, kde jsem havaroval – řeknu ti všechno, co budeš chtít vědět.“

„A nebudeš se vyhýbat odpovědi tím, že si budeš vymýšlet podivné historky?“

„Řeknu ti všechno.“ Zvedl její ruku a potom přitiskl svou dlaň na její. „Dávám ti své slovo. Libby...“ Propletl své prsty do jejích. „Jak se se mnou cítíš?“

Vytrhla mu svou ruku a chytila se volantu. „Nevím a nechci o tom přemýšlet.“

„Chtěl bych, abys věděla, že jsem se ještě nikdy se žádnou ženou necítil tak, jako s tebou. Nemohu s tím nic dělat, i kdybych chtěl.“

Uvědomila si, že se s ní vlastně loučí. Bolest jí projela hrudí. „Nech to být. Soustřed'me se na to, co je potřeba udělat.“ Dívala se strnule přímo před sebe a on zatím vsunul klíček do zapalování. „Byl jsi tady blízko,“ řekla mu a nastartovala. „V té zatáčce. Myslím si, že ses tam dostal tam z toho směru. Měla jsem dojem, když jsem tě viděla padat, že ses zřítíl někde u hřebene hor.“ Zamračila se a zvedla ruku, aby si začlonila oči. „Je to zvláštní, vypadá to, jako by mezi těmi stromy tam nahoře byla mezera.“

Není to zvláštní, pomyslel si Cal, když si uvědomíš, že se do nich zřítíla loď přes sedmdesát metrů dlouhá a třicet metrů široká. „Podíváme se tam?“

Libby odbočila z cesty a vydala se skalnatým svahem vzhůru. Částečně se na něho stále ještě zlobila, a tak doufala, že z té krkolomné jízdy bude rozmrzelý. Letmo na něho pohlédla a zjistila, že je naopak nadšený.

„To je skvělé!“ zakřičel Cal. „Takovou jízdu jsem nezažil od dětství.“

„Jsem ráda, že se dobře bavíš.“ Obrátila svou pozornost zase k řízení, a tak si nevšimla, že Cal stiskl několik tlačítek na svých hodinkách. Pozoroval směrový paprsek na jednom z ciferníků a začínalo se ho zmocňovat rozrušení.

„Dvacet pět stupňů severně.“

„Cože?“

„Tímhle směrem.“ Rukou jí ukázal. „Je to tímhle směrem. Dva a půl kilometru.“

„Jak to víš?“ Oslnivě se usmál. „Věř mi.“

Vyškrábali se na hřeben k místu, kde byla hradba lesa poněkud prořídlá. Na stromech bylo plno pupenů, ale ještě byly zavřené. Libby se zatřásla v chladném vzduchu a vypnula motor. „Tudy neprojeď. Musíme to dojít pěšky.“

„Není to daleko.“ Podal jí netrpělivě ruku. „Jen pár set metrů.“

Nechala ruku viset podél těla a upřeně se dívala na jeho hodinky. Pravidelně tiše pípaly. „Proč to dělají?“

„Skenují. Jen v okruhu do deseti kilometrů, ale dost přesně.“ Sejmul hodinky ze zápěstí, díval se na ně a pomalu se otáčel.

„Protože pochybuju, že by tu v okolí bylo něco z kovu tak velkého jako je má loď, myslím, že jsme ji našli.“

„Nezačínej s tím zase.“ Libby strčila ruce do kapes a vykročila.

„Jsi přece vědecká pracovnice,“ připomněl jí Cal, a vydal se dál vedle ní.

„Jsem vědecká pracovnice,“ zaprotestovala mírně, „a právě proto vím, že lidi nejsou vyvrhováni ven z černých děr, aby havarovali v pohoří Klamath cestou zpět z Marsu.“

Přátelsky jí položil ruku kolem ramen. „Ty se zabýváš minulostí, Libby, nedíváš se do budoucnosti. Nikdy jsi neviděla nikoho, kdo žil před dvěma stovkami let, ale víš, že ti lidé existovali. Proč je pro tebe tak těžké uvěřit, že i v budoucnosti budou za dvě století existovat lidé?“

„Doufám, že budou, ale nepředpokládám, že bych jim nabízela kávu.“ On není blázen, rozhodla se, je až příliš chytrý. „Slíbil jsi, že mi řekneš pravdu – celou pravdu – až najdeme tvé letadlo. Věřím, že to tak bude.“ Pohodila hlavou a strnula. „Proboha.“

Ani ne padesát metrů před sebou uviděla mezeru mezi stromy, tu kterou zahlédli už pod hřebenem. Tady zblízka to vypadalo, jako kdyby stromy usekl nějaký ohromný srp, byl tu pruh skoro šedesát metrů široký.

„A nebyl tu požár.“ Musela zrychlit, aby Calovi stačila. „Co to mohlo způsobit?“

„Tohle,“ ukázal jí Cal za chvíli prstem. Na skalnatém výběžku, zvedajícím se do výše jako jehla, seděla jeho loď. Stromy, některé z nich skoro šedesátimetrové, ležely kolem jako poházené sirky. „Nepřibližuj se, dokud nezměřím radiaci,“ varoval jí Cal, ale bylo to zbytečné. Libby, i kdyby chtěla, se nemohla ani pohnout.

Za pomoci své příruční jednotky Cal zkontroloval hladinu radiace a přikývl.

„Je v normě. Asi se o to postarala časová deformace.“ Znovu jí položil ruku na ramena. „Pojď dovnitř. Ukážu ti mé lepty.“

Ohromená a neschopná slova šla s ním. Ta věc byla obrovská, velká jako dům, žádné podobné letadlo ještě neviděla. Vojenské tajemství, usoudila. Proto jí Cal odpovídal tak vyhýbavě. Něco tak obrovitého určitě nemohl řídit jeden jediný člověk sám.

Čelo bylo nejužší, zaoblené do tvaru střely, teprve potom se linie rozšiřovaly a přecházely do střední části. Nemělo to žádná křídla. Tvarem jí to připomínalo rejnoka žijícího u mořského dna.

Asi nějaký experiment, říkala si a přelézala poražené stromy.

Ta podivná věc měla matně kovovou barvu, netřpytila se, takže se nedala považovat za stříbrnou. Byla poškrábaná a pomačkaná a všude byl prach. Jako by to bylo staré, spolehlivé rodinné auto, napadlo ji nesmyslně.

Poškození, k němuž došlo při havárii, rozhodla se a nevzrušovala se tím, že některé z promáčeklin vypadaly dost šaře. Pentagon nebo NASA nebo kdo to postavil, by se o to měl podstatně lépe starat, protože to určitě má hodnotu milionů dolarů, vytažených z kapes daňových poplatníků.

„Tím jsi přiletěl sám?“ zeptala se ho Libby, když viděla, jak se sklání ke své lodi a dotýká se jí.

„Jistě.“ Prsty přejížděl po kovu s dojemnou péčí. „Řídí se úplně snadno.“

„Komu patří?“

„Mně.“ V jeho očích byla radost a vzrušení, když jí podával ruku, aby jí pomohl seskočit. „Řekl jsem ti, že jsem ji neukradl.“

Protože se ho zmocnil pocit úlevy, otočil se s ní v náručí kolem dokola a potom jí krátce vtiskl polibek na ústa. Zalíbila se mu jejich lákavá chuť, a tak ji nepustil, dál ji držel pár centimetrů nad zemí a znovu ji zvolna políbil.

„Calebe –“ bez dechu a zmítaná lehkou závratí se nakonec osvobodila.

„Nějak jsem si zvykl tě líbat, Libby.“ Položil jí ruku kolem pasu. „Vždycky jsem měl problémy zbavovat se svých zvyků.“

Jen se mě snaží rozptýlit, usoudila. A daří se mu to výborně. „Ovládej se,“ nařídila mu. „Když jsme našli... tu věc. Slíbil jsi mi vysvětlení. Oba dva dobře víme, že něco takového nemůže být v majetku soukromé osoby. Tak jak to tedy je, Hornblowere.“

„Je to moje,“ odpověděl jí a stále se usmíval. „Nebo vlastně spíš bude, až doplatím ještě deset splátek.“ Stiskl tlačítko a otevřel průlez. Libbyina ústa se otevřela zároveň s tím, jak se nehlučně otevřely dveře. „Pojď dál, ukážu ti svou registraci.“

Nebyla schopná odporovat, a tak vyšla za ním po dvou schůdcích do kabiny. Bylo tu tolik místa jako v jejím obývacím pokoji a všemu vévodil řídicí panel. Byly na něm stovky barevných tlačítek a páček. Před panelem byla dvě černá sedadla s vysokými opěradly, která jí tvarem připomínala lžici.

„Posad' se,“ řekl jí.

Stála blízko otevřeného průlezu a najednou ji roztrásl chlad. „Je tu... tma.“

„Jo, to máš pravdu.“ Šel k panelu a sáhl na nějaký vypínač. Přidruženě vyjekla, protože celý čelní panel vyjel někam pryč. „Asi mi sjely ochranné štíty, když jsem klesal.“

Objevil se před ní les a v dálce hory a obloha. Přes čelní sklo se dovnitř dralo sluneční světlo. I když, těžko se dalo mluvit o čelním skle, když mělo rozměry kolem šedesáti metrů.

„Nerozumím tomu.“ Protože tomu potřebovala rozumět, rychle došla k jedné ze sedaček a posadila se. „Ničemu tady nerozumím.“

„Přesně tak jsem se cítil já před pár dny.“ Cal otevřel nějakou přihrádku, prohledal ji a potom vyndal malou lesklou kartičku. „Tohle je můj pilotní průkaz, Libby. Až si to budeš číst, dýchej zhluboka. Možná ti to pomůže.“

V rohu průkazu byla jeho podobenka. Jeho úsměv byl stejně okouzlující a odzbrojující jako ve skutečnosti. Průkaz potvrzoval, že je občanem USA a je oprávněn pilotovat lodě typů A až F. Byla uvedena jeho výška 185,4 cm a váha 70,3 kg. Vlasy černé, oči modré. Datum narození... 2222.

„Proboha,“ zašeptala Libby.

„Zapomněla jsi na dýchání.“ Sevřel do své ruky její, kterou držela průkaz. „Libby, je mi třicet let. Když jsem před dvěma měsíci odlétal z L. A. byl únor roku 2252.“

„To je šílené.“

„Možná, ale je to tak.“

„To je nějaký trik.“ Strčila mu průkaz do ruky a vyskočila ze sedadla. Srdce jí tlouklo tak rychle a tak mocně, že vnímala, jak jí krev pulzuje ve spáncích. „Nevím, proč to děláš, ale je to nějaký propracovaný trik. Jdu domů.“

Pospíšila si k průlezu, ale dveře se zavřely dřív, než se mohla dostat ven. „Posaď se, Libby. Prosím.“ Viděl v jejích očích divoký výraz chyceného zvířete a musel se hodně ovládat, aby ji nesevřel v náručí. „Neublížím ti. Víš to. Jen si prosím sedni a poslouchej mě.“

Měla na sebe zlost, že se tak hloupě snažila utéct, a tak prkenně došla k sedadlu a usedla.

„Tak jak?“

Posadil se proti ní, složil ruce prsty k sobě a přemýšlel. Usoudil, že jsou chvíle, kdy je třeba nazírat na nenormální situaci, jako kdyby byla docela normální. „Ještě jsi nesnídala,“ řekl najednou. Potěšilo ho, že dostal tak dobrý nápad. Otevřel malá dvířka a vyndal lesklý stříbrný váček. „Co třeba šunka s vejci?“ Aniž by čekal na odpověď, otočil se a otevřel jiná dvířka a váček tam vložil. Stiskl tlačítko, potom seděl a usmíval se na ni, dokud se neozval zvuk bzučáku. Zpoza jiných dvírek vyndal talíř, znovu otevřel předešlá dvířka a nabral odtud kopec míchaných vajec, z kterých se kouřilo, a pořádnou porci šunky.

Libby měla ledově studené ruce sepnuté v klíně. „Je to jeden trik za druhým.“

„To nejsou triky. To je záření. Pojď, ochutnej.“ Přidržel jí talíř pod nosem. „Nebude to tak chutné jako u tebe, ale když není nic lepšího, tak ujdou. Libby, musíš věřit tomu, co vidíš na vlastní oči.“

„Ne.“ Velmi pomalu zavrtěla hlavou ze strany na stranu. „Nechci.“

„Nemáš hlad?“

Znovu zavrtěla hlavou, tentokrát rozhodněji a pokrčila rameny. Cal vytáhl ze zásuvky vidličku a zabořil ji do vajec.

„Vím, jak se cítíš.“

„Ne, nevíš.“ Uposlechla jeho radu, pozdě ale přece, a třikrát se zhluboka nadechla. „Ty nemáš ten problém, že sedíš v něčem, co vypadá jako kosmická loď, a bavíš se s mužem, který o sobě tvrdí, že je z třiadvacátého století.“

„Ne, ale sedím ve své lodi a mluvím se ženou, která je o pár století starší, než jsem já.“

Překvapeně zamrkala a potom se začala smát, jen docela malinko hystericky. „To je směšné.“

„No, je.“

„Neříkám ovšem, že tomu věřím.“

„Dej si čas.“

Její ruce už nebyly tak ledové, ale ještě se jí trochu třáslly, když si je přikládala na spánky. „Potřebuju přemýšlet.“

„Tak dobře.“

Vzdychla si, opřela se v sedadle a pozorně si ho prohlížela. „Dala bych si asi tu snídani.“

ŠESTÁ KAPITOLA

Vajíčka byla trochu tekutá, ale teplá. Vyzářená, napadlo Libby, když nabírala druhé sousto. Stejně to bylo podstatně lepší než večere u televize ohřívaná v mikrovlnce.

Zřejmě se probudila uprostřed nějakého vědecko-fantastického filmu.

„Pořád si říkám, že musí existovat nějaké jiné vysvětlení.“

Cal dojedl svou snídani. „Dej mi vědět, až nějaké objevíš.“

Nespokojeně odložila svůj talíř.

„Jestli je to všechno pravda, zdá se mi, že to bereš neuvěřitelně klidně.“

„Už jsem měl čas si zvyknout. Dojíš ten zbytek?“

Zavrtěla hlavou a potom se podívala ven přes průhledný štít.

Zahlédla losí pár potulující se mezi stromy ani ne sto metrů od nich. Krásný pohled. Krásný a běžný tady v horách Oregonu. Kdyby se los procházel po Páté avenue na Manhattanu, byl by stále krásný a stále by byl skutečný. Ale z elementárních geografických důvodů by to nebyla normální situace.

Nemá cenu popírat, že Cal je skutečný. Je tedy možné, že by bylo naprosto normální spatřit ho i s jeho neuvěřitelnou lodí někde jinde? V jiné době?

Kdyby to byla pravda... kdyby dovolila sama sobě jen na okamžik tomu uvěřit... Jak se asi musí cítit on? Znovu se zadívala ven na losy. Stáli tam v zářivých paprscích slunce. Cítí se stejně zmateně a nepatřičně jako kterékoli zvíře, které se dostane mimo své přirozené prostředí a octne se v cizím světě?

Uvědomila si, jak byl Cal zděšený, když za ní přišel s tou brožovanou knihou, vydanou letos. Stále přičítala jeho bledost, jeho zmatenost a rozpaky jeho poranění. Ze stejného důvodu nebrala příliš v úvahu jeho podivné otázky a poznámky.

Ted' našli jeho loď. Za letadlo se to monstrum prostě považovat nedá. Kdyby uznala, že je to skutečnost a ne součást nějakého podivného živého snu, pak by musela přijmout Calovo vysvětlení.

„Je toho mnohem víc, Horácie, mezi nebem a zemí, než kolik tvá filozofie dokáže vysvětlit.“

„Hamlet.“ Usmál se na ni. „Ještě čteme Shakespeara. Dáš si trochu kávy?“

Zavrtěla hlavou. Ať je to sen nebo ne, stejně chci znát odpovědi.

„Říkal jsi, že tě sem vyvrhla černá díra?“

Usmál se, protože se mu ohromně ulevilo. Uvěřila mu. Možná, že si to sama ještě ani neuvědomuje, ale uvěřila mu. „Je to tak, nebo si to alespoň myslím. Budu potřebovat svůj počítač. Když jsem vletěl do gravitačního pole, přístroje se zbláznily, takže jsem přešel na manuální řízení a podařilo se mi zamířit na východ. Nezapomenu na tu šílenou sílu nebo tlak. Nějak podobně se asi musí cítit moucha, kterou pořádně odpálí plácačka. Ztratil jsem na chvíli vědomí a když jsem se probral, řítíl jsem se volným pádem k Zemi. Přepnul jsem řízení na počítač a myslel jsem si, že mám po problémech.“

„To nevysvětluje, proč jsi skončil zrovna tady – nebo bych spíš měla říct zrovna teď.“

„Existuje spousta teorií. Přikláním se k té, která vychází z kontinuity prostoru a času. Časoprostor je jako zakřivená mísa.“ Pro názornost vytvořil z ruky miskou. „Matematicky ta mísa není prostor a není to čas, je to kombinace obojího. Vše v ní se pohybuje prostorem a časem. Gravitace má tvar podobný misce a přitahuje všechno dolů. Kolem Země není příliš velké zakřivení. Necítíš gravitaci, dokud dejme tomu nespadneš z nějakého srázu. Ale kolem slunce, kolem černé díry...“ Vytvořil z ruky hlubší miskou.

„Chceš říct, že tě to stáhlo dolů?“

„Byl jsem jako kulička, která se koulí po okraji misky. Při té rotaci mě to někde nějak vystřelilo pryč. Určitá rychlost a směr dráhy mě vyslaly do tunelu nejen v prostoru, ale i v čase.“

„Zní to skoro věrohodně, tak jak to vysvětluješ.“

„Je to jen teorie. Když se na to podíváme, možná to bude přesvědčivější.“ Naklonil se a dotkl se ovladače. „Počítači!“

Ano, Cale.

Libby se při tom jemném a smyslném hlase zatvářila překvapeně. „Odkdy se vyrábějí ztepilé, štíhlé počítače, s blond vlasy a velkým poprsím?“

Jen se pousmál. „Při meziplanetárních letech se člověk může cítit opuštěný. Počítači přehraj údaje zaznamenané druhého pátý. Na obrazovce.“

Cal se pootočil na svém křesle. Na panelu se objevila malá obrazovka. Apaticky se na ni díval. Libby ze svého křesla zírala na obrazovku fascinovaně, protože viděla Cala sedět přesně tak, jako seděl teď. Na obrazovce ale kolem něho blikala světýlka a zněly bzučáky. Potom se kokpit roztřásl, Cal sáhl po bezpečnostním pásu a

připoutal se. Viděla jak se mu na obličejí objevují kapky potu a jak se snaží nekapitulovat a řídit jančící loď.

„Rozšiř obrazovku,“ nařídil Cal.

Libby uviděla i to, co tehdy viděl Cal přes čelní průhled. Nekonečný prostor, svůdný a podmanivý. Byly tam hvězdy, jejich shluky a něco, co určitě musela být nějaká vzdálená planeta. Bylo tam černo, absolutní černo, které se rozprostíralo kilometry daleko. Vypadalo to, že loď míří přesně tam.

Zdálo se jí, že slyší Cala nadávat – nebo spíš před sebou viděla obraz Cala, jak nadává a snaží se pohnout pákou. Ozval se zvuk, jako když o sebe drhne kov. Měla dojem, jako kdyby kolem ní všechno vibrovalo. Kokpit se začal otáčet kolem dokola šílenou rychlostí, potom obrazovka vypadla.

„Tak sakra. Počítači, pokračuj v přehrávání záznamu.“

Paměťové záznamy poškozeny. Pokračování v přehrávání záznamu není možné.

„Výborně.“ Začal přikazovat provedení analýzy, ale potom se podíval na Libby. Seděla bezvládně v sedadle vedle něho, v obličejí byla bledá jako stěna a její oči měly prázdný výraz.

„No tak.“ Rychle vyskočil a sklonil se nad ní. „Neber si to tolik.“ Vzal její obličej do dlaní a lehce jí přitiskl palce po obou stranách na hrdlo.

„Bylo to jako kdybych tam seděla.“

V duchu si vynadal a vzal její ledové ruce do svých, aby je zahřál. Mělo ho to napadnout, vyčítal si. Jenomže myslel jen na sebe, chtěl se dozvědět, co se vlastně stalo.

„Bylo to hrozné.“ Veškeré její předchozí pochyby byly pryč, během přehrávání záznamu se docela rozplynuly. Křečovitě sevřela jeho prsty a vzhledla k němu. „Muselo to pro tebe být hrozné.“

„Ale ne.“ Pohlídl ji po vlasech. „Vůbec ne.“ Jemně a něžně přiložil své rty na její a potom je posunul na její tvář. Dotkla se rukou jeho obličejí, nechala ji tam a vychutnávala si tu krásu dávat a brát.

„Co budeš dělat?“

„Najdu cestu zpátky.“

Pocítila bolest, náhlou a ostrou. Samozřejmě, nemůže tu zůstat. Pomalu stáhla ruku zpátky do klína. „Kdy chceš odletět?“

„Bude mi to chvíli trvat.“ Narovnal se a rozhledl se po kabině. „Musím opravit plášť lodi. Udělat nějaké výpočty.“

„Ráda bych ti pomáhala.“ Nešťastně rozhodila rukama. „Ale nevím, jak.“

„Chtěl bych, abys tu se mnou byla, až budu pracovat. Vím, že máš hodně práce, ale možná bys mi mohla věnovat pár hodin?“

„Určitě.“ Unaveně se usmála. „Nedostávám tak často nabídku strávit den v kosmické lodi.“ Ale nemohla zůstat sedět vedle něho. Kdyby se na ni zadíval zblízka, mohl by uvidět to, co právě zjistila: až odletí, pukne jí srdce.

„Smím si to tu prohlížet?“

„Cokoli chceš.“ Všiml si, jak je stále sinalá, ale její hlas už byl silný. Možná, že potřebuje být chvíli sama, stejně jako to potřeboval on. „Rád bych zadal počítači provedení nějakých výpočtů.“

Vydala se na průzkum, snažila se nenadskakovat vyplašeně pokaždé, když se přiblížila ke dveřím a ty se začaly se slaboučkým hučením samy otevírat. Prošla do jakéhosi malého prostoru. Byla tam dvě lůžka sklopná ze stěny, se zářivě oranžovými polštářky. K podlaze byl přišroubovaný stolek z plexiskla. Všimla si prospektů na křídovém papíře. Futuristická verze plátku *Auto a řidič*, pomyslela si a nervózně se zasmála. Jeden leták bezmyšlenkovitě vzala do podpaží a pokračovala v prohlídce místnosti.

Jsi přece rozumná ženská, říkala si Libby v duchu. Rozumné ženské jsou schopné smířit se s tím, co se nedá změnit. Ale... Žádné ale. Jsem vědecká pracovnice. Zabývám se studiem lidí. Momentálně studuju, jací lidé budou, ne jací byli.

Procházela lodí asi hodinu, rozhlížela se, nasávala atmosféru. Našla úzkou, nepříliš uklizenou místností, kterou považovala za kuchyňku. Nebyl tam žádný vaříč, jen jakési zařízení ve stěně, asi něco jako mikrovlnka. V tom, co jí připomínalo ledničku bylo jen pár druhů lahví. Jedny měly viněty s nezaměnitelnou červenomodrobílou kombinací a názvem známého amerického piva.

Lidi se příliš nezměnili, usoudila Libby. Vybrala si stejně dobře známý druh limonády a odšroubovala uzávěr. Opatrně na zkoušku polkla první doušek. Zajímavé, pomyslela si a znovu si lokla. Tuhle láhev mohla klidně vyndat ze své vlastní lednice. Pokračovala v obhlídce a láhev, která pro ni byla tak příjemně známá, vzala s sebou.

Dostala se do velikánského odděleného prostoru. Byl zcela prázdný, až na několik krabic upoutaných v rohu.

Prý se zrovna vracel z cesty, kdy vezl zásoby. Na Mars. Trochu se jí sevřel žaludek, a tak se znovu napila z lahve.

Takže lidé obydleli Mars. Ve dvacátém století vědci sprádali plány, že se to jednou možná podaří. Bude se muset zeptat Cala, kdy byla vybudovaná první kolonie a jak se vybírali kolonisté. Pomalu si prsty mnula spánky. Možná že za den nebo za dva jí to nebude připadat tak neuvěřitelné. Potom bude schopná přemýšlet logicky a zformulovat vhodné otázky.

Procházela se po lodi dál. Dostala se do druhého patra, téměř výhradně tvořeného ložnicemi. Kajutami, opravila sama sebe automaticky. Na lodích se jim říká kajuty.

Vybavení bylo prosté, většinou bylo přímo součástí zdí. Převládal hladce tvarovaný plast a zářivé barvy.

Náhodou našla Calovu ložnici. Náhodou. Nechtěla si připustit, že ji hledala. Jeho kajuta se od těch ostatních skoro nelišila, jediný rozdíl byl asi v tom, že tu byl útulný nepořádek. Všimla si kombinézy podobné té, ve které ho našla. Postel byla rozestlaná. Na stěně visel obrázek, který ji vyděsil svou trojrozměrností. Byl na něm vyfotografováný Cal ve skupince lidí. Budova v pozadí za nimi byla několikapodlažní, téměř celá prosklená. Ze všech rohů vystupovaly terasy, na zeleném trávníku kolem rostly vysoké stromy vrhající stín.

To je jeho domov, o tom byla přesvědčená. A jeho rodina. Znovu se na ně zadívala. Žena jí připadala vysoká a půvabná, trochu příliš mladá na to, aby mohla být jeho matkou. Mohla by to být sestra, napadlo ji, ale potom si vzpomněla, že se zmiňoval pouze o bratrovi.

Všichni na obrázku se usmívali. Cal držel ruku kolem ramen jiného muže. Jejich výška i postavy byly podobné a měli i hodně shodných rysů v obličeji, takže jí bylo jasné, že je to Calův bratr. Jeho oči byly zelené a i na fotografii bylo vidět, jak jsou pronikavé.

Třetí muž nebyl v obličeji nijak neodolatelně krásný, ale v jeho výrazu byla jakási laskavá добрota.

Zvedla ruku, aby se dotkla Calova obličeje na fotografii, ale zarazila se a neudělala to. Nesmí zapomínat, že tady zůstane jen do té doby, než bude schopen se osvobodit. Patří jinam. To, co k němu cítí ona, je mimo realitu. Přitiskla si chladnou láhev na čelo.

Najednou se cítila strašně unavená, a tak se posadila na postel. Je to celé tak absurdní. A nejabsurdnější je, že se zamilovala, poprvé ve svém životě. Muž, kterého miluje, bude brzy pryč, zmizí jí z dosahu. S povzdechem se natáhla na hladké, chladné povlečení. Třeba je to nakonec všechno jen sen.

Asi o hodinu později ji tam našel stočenou na posteli. Pozoroval ji a vyvolávalo to v něm zvláštní znepokojující pocit. Připadala mu nádherná, ale už to nebyla jen její krása, co ho k ní přitahovalo. Byla to spíš ta její sladká kombinace vášnivosti a stydlivosti. Je silná a vášnivá. A nevinná – neuvěřitelně svůdně nevinná. Měl chuť jít k ní, probudit ji a pomilovat se s ní nejjemněji a nejněžněji, jak to jen jde.

Jenomže ona není určena jemu. Kéž by bylo možné to, co je možné v pohádkách, aby spala a spala sto let nebo dvě stě nebo ještě víc let, dokud by ji neprobudil a nevzal si ji.

Nejsi pohádkový princ, připomenul sám sobě. Jsi jen obyčejný chlap, který se ocitl v neobyčejné situaci.

Potichu došel k posteli a přehodil přes Libby přikrývku. Zavrtěla se a něco zamumlala. Nedokázal si odpustit, aby se k ní nesklonil a nepohládl ji po tváři. Otevřela oči.

„Cale, zdál se mi ten nejpodivnější sen v mém životě.“ Posadila se a začala se rozhlížet kolem sebe. „To nebyl sen.“

„Ne nebyl.“ Usedl vedle ní. Přestože si vyčítal, že na něco takového myslí, nedokázal odolat a vnímal, jak je mu příjemné sedět na posteli vedle ní, i jen jako přítel.

„Jak se cítíš?“

„Ještě pořád jsem z toho úplně vedle.“ Urovnávala si rukama vlasy, na chvíli si je podržela dál od obličeje, teprve potom je nechala spadnout zpět. „Omlouvám se, nenapadlo mě, že usnu. Asi jsem na chvíli potřebovala vypnout mozek.“

„Bylo toho na tebe moc najednou? Libby?“

„Ano?“ Vystrašeně se rozhlížela po kajutě a snažila se všechno si srovnat v hlavě.

„Je mi to líto, nemohu si pomoci, prostě musím.“ Dotkl se svými rty jejích a pomalu je vychutnával. Jak byla rozespalá, byla celá teploučká a měkoučká. Nemohl jí vysvětlovat, jak moc po něčem takovém touží.

Reflexivně zvedla ruku k jeho rameni. Položila ji tam.

Musel v sobě posbírat všechnu svou vůli, aby se jí přestal dotýkat a odtáhl se od ní. Jeho tělo ji nesmírně chtělo.

„Lhal jsem,“ zamumlal a sklouzl pohledem k jejím ústům. „Není mi to líto.“ Vstal a poodešel od postele. Vstala také a nervózně si prsty pohrávala s okrajem svetry.

„To je tvá rodina?“

„Jo.“ Zadíval se na obrázek a přál si, aby život mohl být tak jednoduchý jako když tahle fotografie vznikla. „Můj bratr Jacob a mí rodiče.“

V jeho hlase bylo slyšet, jak je má rád, a zněla v něm melancholie.

Dojalo ji to tak, že mu položila ruku na rameno. „Tohle je Jacob?“ zeptala se a ukázala na jeho bratra. „Ti dva vypadají příliš mladě na to, aby mohli být vašimi rodiči.“

„Není těžké vypadat mladě.“ Pokrčil rameny. „Vlastně spíš nebude to těžké.“

„A tohle je váš domov?“

„Vyrostl jsem tam. Nějakých dvacet kilometrů za hranicí města.“

„Dostaneš se za nimi zpátky.“ Pohřbila své vlastní touhy. Láska, bez ohledu na to, jak rychle přichází a do jaké hloubky se dostává, je nesobecká.

„Představ si, až jim budeš vyprávět, co všechno se ti přihodilo.“

„Jestli si to budu pamatovat.“

„Přece nemůžeš zapomenout.“ Ta představa se jí bolestně dotkla. Nesnesla pomyšlení, že by na ni zapomněl, že by po ní nezbyla ani památka. „Všechno ti to napíšu.“

Zahnal smutek a obrátil se k ní. „To bych ti byl moc vděčný. Dovolíš mi, abych se k tobě vrátil?“

Rozhořela se v ní jiskřička naděje? „Ke mně?“

„Do chaty. Udělal jsem už téměř všechno, co jsem mohl. S opravami pláště lodi mohu začít zítra. Doufal jsem, že bys mě mohla nechat u sebe, dokud nebudu mít všechno hotové.“

„Samozřejmě.“ Bylo by hloupé a sobecké dělat si naděje, že by zůstal déle, než bude nutné. Když vycházeli z kajuty, zářivě se na něho usmála. „Chtěla bych se tě zeptat minimálně na deset věcí. Ani nevím, odkud začít.“

Přesto se ho nezeptala na nic v souvislosti se zpáteční cestou. Vypadal ponořený do vlastních myšlenek a její mysl přetékala spoustou dojmů a nejrozumnějších protikladných pocitů. Nejlepší bude, rozhodla se, pár hodin předstírat, že je všechno docela normální. Najednou dostala nápad.

„Co bys řekl tomu, kdybychom zajeli do města na oběd?“

„Cože?“

„Snaž se mě vnímat, Hornblowere. Chtělo by se ti jet do města? Zatím jsi viděl jen malinkou část našeho života. Kdybych se já ocitla dejme tomu v roce sedmnáct set, chtěla bych se tam trochu porozhlédnout, pozorovat lidi. Zabere to jen pár hodin. Co ty na to?“

Zachmuřená nálada ho opustila, usmál se na ni. „Smím řídit?“

„Nikdy.“ Zasmála se a přihladila si vlasy. „Zastavíme se cestou v chatě, vezmu si tam kabelku.“

Skoro půl hodiny se landrover prodíral úzkým průsmykem cestou plnou bahna, než vyjeli na silnici. Tam Cal uviděl auta, která ho tolik fascinovala už před tím v televizi. Rachotila všude kolem. Zavrtěl hlavou, když si Libby agresivním manévrem získávala prostor.

„To bych tě mohl naučit řídit tryskového brouka během hodiny.“

Cítila na obličejí vítr a bylo jí nádherně. Měli k dispozici dnešní den a možná ještě jeden nebo dva další. Nehodlá z nich promarnit ani vteřinu.

„To má být kompliment?“

„Jasně. Pořád používáte to – benzín?“

„Přesně tak.“

„To je neuvěřitelné.“

„Vyjadřovat se domýšlivě a nadřazeně to ti vůbec nedělá problémy – zejména od té doby, co ses marně pokoušel přijít na to, jak mé auto nastartovat.“

„Byl bych na to časem přišel.“ Dotkl se poletujícího pramene jejích vlasů. „Kdybych byl doma, letěli bychom na oběd do Paříže. Bylas tam někdy?“

„Ne.“ Snažila se nemyslet na to, jak romantický je to nápad. „Budeme se muset spokojit s pizzou v Oregonu.“

„Pro mě to zní lákavě. Víš, na těch nejpodivnějších věcech vlastně není nic tak moc záhadného.“ Prosvíštělo kolem nich auto, výfuk burácel, rádio vřeštělo. „Co to bylo?“

„Auto.“

„O tom by se samozřejmě dalo diskutovat, ale já jsem měl na mysli ten rámus.“

„Hudba. Hard rock.“ Natáhla ruku a pustila rádio. „Tohle není tak tvrdý rock, ale je to taky rock.“

„To je pěkné.“ Hudba mu zněla hlavou, rozhlížel se kolem po budovách, které mýjeli. Jednoduché rodinné domky pro jednu rodinu, celé větší komplexy domků a tu a tam jednopodlažní nákupní centra. Jak se přibližovali k městu, doprava houstla. Prohlížel si vysoké pravoúhlé tvary kancelářských budov. V jeho očích to bylo nepěkně vyhlížející panoráma, ale zároveň působilo i podmanivě. Tady žijí lidé.

Libby odbočila a zamířila do středu města. „Vím o jedné hezké tradiční italské restauraci. Na stolech jsou červené ubrusy a svíčky, těsto na pizzu připravují kuchaři tak, že ho vyhazují vysoko do vzduchu.“

Cal zamyšleně přikývl. Po chodnících chodili lidé, někteří byli mladí, jiní staří, někteří oškliví, jiní hezcí. Byl slyšet hluk motorů aut a chvílemi i netrpělivé zatroubení. Vzduch tu byl teplejší a byly v něm cítit výfukové plyny. Napadlo ho, že je to jako oživlý obrázek z nějaké staré knihy.

Libby zaparkovala na ploše vysypané šterkem vedle bílozelené budovy. Nad čelní stěnou byl neonový nápis Rocky's.

„No, Paříž to není.“

„Líbí se mi to,“ utrousil, ale otáčel se a dál si prohlížel všechno kolem.

„Musíš si připadat, jako kdybys se octl někde v zemi za zrcadlem.“

„Hm. No.“ Vzpomněl si na knížku o Alence, kterou četl jako školák. „Tak nějak. Spíš mi to připomíná nějakou knihu H. G. Wellse.“

„Je příjemné vědět, že literatura přežívá. Máš hlad?“

„Narodil jsem se hladový.“ Byl rozmrzelý, ale ona se snažila být příjemná, a tak se rozhodl, že on se bude snažit taky.

V restauraci bylo tlumené světlo, byla skoro prázdná a vzduch voněl kořením. V rohu stála hrací skříň a vyřvávala poslední hity. Zahlédl nápis vybízející hosty, aby si vybrali sami, kam se chtějí posadit, ale to už ho Libby vedla k jednomu ze stolů oddělených nízkou zástěnou. „Dělají tu báječnou pizzu. Jedl jsi někdy pizzu?“

Dotkl se prstem ztuhlého vosku, kterým byla pokrytá láhev se svíčkou umístěná uprostřed stolu. „Na některé věci se nevztahují časová omezení. Pizza je jednou z nich.“

Objevila se u nich servírka, macatá mladá žena v jasně červené zástěře s logem firmy a několika skvrnkami od kečupu. Položila jim na stůl vedle prostírání vyzdobeného mapou Itálie papírové ubrousky.

„Jednu velkou, prosíme,“ řekla jí Libby, protože vzala v úvahu Calův apetit. „Navíc porci sýra a salámu pepperoni. Dáš si pivo?“

„Jo.“ Ohnul roh ubrousku a zamyšleně ho smotával mezi palcem a ukazováčkem.

„Tak jedno pivo a jednu dietní kolu.“

„Proč tady každý drží dietu?“ zeptal se Cal ještě dřív, než se servírka vzdálila z doslechu. „Většina reklam se zabývá snižováním váhy, hašením žízně a pročištěním organismu.“

Libby dělala, že nepostřehla, jak se na ně servírka zvědavě ohlédla přes rameno. „Ze sociologického hlediska je naše kultura posedlá zdravím, výživou a tělesnou schránkou. Počítáme kalorie, cpeme do sebe železo a jíme spousty jogurtu. A pizzy. Reklamy jsou odrazem současných trendů.“

„Mně se líbí tvoje tělesná schránka.“

Libby si odkašlala. „Děkuju.“

„A tvůj obličej,“ dodal s úsměvem. „A zvuk tvého hlasu, když jsi v rozpacích.“

Zhluboka si vzdechla. „Neposlechněš si hudbu?“

„Dohrála.“

„Můžeš si navolit další.“

„Jak navolit?“

„Navolit v hrací skříni.“

Libby vstala a podala mu ruku. „Pojď, vybereš si nějakou písničku.“

Cal se sklonil nad barevným strojem a četl si názvy písní.

„Tuhle,“ rozhodl nakonec. „A tuhle. A tuhle. Jak to vůbec funguje?“

Zalovila v peněžence. „Nejdřív musíš mít nějaké drobné peníze. Čtvrtáky. Máte něco takového ve dvacátém třetím století?“

„Ne.“ Vzal jí minci z dlaně a prohlížel si ji. „Ale slyšel jsem o nich.“

„My je používáme, často nepříliš uváženě.“ Vzala od něho peníz a vhodila ho spolu s dalšími dvěma do otvoru. „Byl to dost nahodilý výběr, Hornblowere.“ Ozvala se hudba, pomalá a romantická.

„Co to je?“

„To je balada – standardní kousek, předpokládám.“

„Tancuješ ráda?“

„Ano. Ale příliš často...“ Nedořekla, protože si ji Cal přitáhl k sobě. „Cale –“

„Pšt.“ Položil si tvář na její vlasy. „Chtěl bych se zaposlouchat do slov té balady.“

Tancovali, nebo spíš se jen pohupovali do rytmu hudby linoucí se z reproduktorů. Matka dvou hašteřících se dětí si opřela loket na stůl a o ruku si opřela bradu a s potěšením i s trochou závisti se na ně dívala. V prosklené kuchyni muž s hustým knírem vyhazoval v krátkých intervalech vysoko do vzduchu těsto na pizzu.

„Je to smutná písnička.“

„Není.“ Mohla by takhle zůstat napořád, s hlavou opřenou o jeho rameno a pohupovat se v jejich společném vnitřním rytmu. „Je to o tom, že láska je věčná.“

Slova zmizela v časoprostoru. Libby měla zavřené oči a stále Cala rukama objímala kolem krku, když se ozval začátek další písničky, kterou vybral, jarní švitoření a hromové bubny.

„Co je tohle?“

„Něco o tom, jaké to je být mladý.“ Odtáhla se od něho v rozpacích, protože postřehla, že jsou středem pozornosti celého okolí. „Měli bychom se jít posadit.“

„Chtěl bych si s tebou ještě zatancovat.“

„Někdy jindy. V pizzeriích se obvykle netancuje.“

„No dobře.“ Poslušně ji odvedl zpět k jejich stolu. Už tam na ně čekaly nápoje. Natáhl se přes stůl a naprosto přirozeně a nenuceně ji chytil za ruku.

„Řekni mi, co tady lidé dělají, když jdou na schůzku.“

„Tak většinou...“ Přejížděl jí palcem po ruce tak, že se jí zrychloval tep.

„Jdou do kina nebo do restaurace.“

„Chtěl bych tě líbat.“

Zvedla k němu oči. „Já si vážně nemyslím, že –“

„Nechceš mě teď políbit?“

„Jestli nechce ona, tak já končím v pět,“ řekla servírka a položila před ně pizzu.

Cal se zasmál a přendal si jeden plátek pizzy na papírový talíř. „Je milá,“ komentoval servírku směrem k Libby, „ale tebe mám radši.“

„Výborně.“ Zakousla se do pizzy. „Vždycky se chováš tak nesnesitelně?“

„Většinou. Ale mám tě rád, moc.“ Chvilinku počkal. „Teď se předpokládá, že i ty řekneš, že mě máš ráda.“

Libby si znovu kousla a pomalu a důkladně žvýkala. „Přemýšlím o tom.“ Vzala si ubrousek a utřela si ústa. „Mám tě nejradši ze všech lidí z třiaadvacátého století, které jsem potkala.“

„Dobře. Vezmeš mě do kina?“

„To bych možná mohla.“

„Jako na rande.“ Znovu ji chytil za ruku.

„Ne.“ Pomalu mu ji vytáhla. „Bude to pokus. Budeme ho považovat za součást tvé výchovy.“

Zasmál se širokým úsměvem, pomalu, zářivě a nesmírně nebezpečně. „Stejně ti dám pusku na dobrou noc.“

Když se vrátili do chaty, venku už byla tma. Libby otevřela dveře a odložila kabelku. Cítila se hodně unavená.

„Nezpůsobil jsem žádný trapas,“ trval si na svém Cal.

„Nevím, jak by hodnotili tam, odkud si přišel, když je někdo požádán, aby laskavě opustil prostory kina, ale tady se to považuje za trapas.“

„Jen jsem měl několik praktických postřehů k filmu. Neslyšela jsi o svobodě slova?“

„Hornblowere –“ zarazila se a zvedla ruku ke kuchyňské skřínce a vyndala odtud brandy.

„Vykřikovat při filmu, že je to ztracený čas, není aplikací Listiny základních práv a svobod. Je to nezdrovilost.“

Pokrčil rameny, plácl sebou na gauč a opřel si nohy o stolek.

„Libby, všechny ty nesmysly o kreaturách z Galacticy zaplavujících Zemi. Mám na Galactice bratrance a nikdo tam nemá takový obličej, jako ukazovali v tom filmu.“

„Měla jsem si rozmyslet vzít tě na sci-fi film.“ Lokla si brandy. Potom usoudila, že oba dva nesou svůj podíl viny, nalila frťana i jemu. „Byla to fikce, Hornblowere. Fantazie.“

„Hrozná blbost.“

„No dobře.“ Podala mu panáka. „Ale v tom kině byli lidé, kteří si zaplatili za to, aby se mohli v klidu dívat.“

„A co ty nesmysly o bytostech vysávajících vodu z lidského těla?“

Lokla si další doušek brandy. „Víš co, příště zkusíme jít na nějaký western. Připomeň mi, že nesmíš koukat na Star Trek.“

„Star Trek je stará dobrá klasika,“ řekl a rozesmál ji tím tak, že se málem zakuckala.

„Na tom nezáleží. Víš, mám pocit, že se přestávám orientovat. Ráno jsem strávila v kosmické lodi, odpoledne v pizzerii a nevydařeným pokusem podívat se na film. Nedokážu si to všechno srovnat v hlavě.“

„To se srovná časem.“ Přitukl svou sklenkou o její a položil jí ruku kolem ramen. Bylo mu dobře, světlo lampy příjemně zářilo, brandy ho hřála a cítil vůni ženy. Ženy, která je se mnou, byť jen na chvíli, pomyslel si Cal. „Tohle je lepší než kino. Vyprávěj mi o Liberty Stoneové.“

„Nevím, co.“

„Vyprávěj mi o ní něco, co bych si mohl odvézt s sebou jako vzpomínku.“

„Narodila jsem se tady, to už jsem ti říkala.“

„V té posteli, v které jsem spal.“

„Ano.“ Znovu se napila brandy a nevěděla, jestli ji rozhřívá ten nápoj nebo představa Cala ležícího v té staré posteli. „Moje maminka se zabývala tkaním. Tkala přikrývky, závěsné obrazy na zeď, předložky. Prodávala je a získávala tak další peníze k těm, co utržil můj otec za výpěstky ze zahrady.“

„Byli chudí?“

„Ne, byli to děti šedesátých let.“

„Nerozumím.“

„Je těžké to vysvětlit. Chtěli žít blíž k přírodě, blíž sami k sobě. Byla to součást jejich vzpoury proti nadvládě materiálu, proti násilí ve světě, proti sociální struktuře té doby. Proto jsme žili tady. Moje matka směňovala a prodávala své výtvary v okolních městech. Jednoho dne jakýsi obchodník s řemeslnými uměleckými výrobky, přijel s rodinou někam poblíž kempovat a uviděl jednu z prací mé matky.“ Usmála se. „To ostatní je prý historie.“

„Caroline Stoneová,“ řekl najednou úsečně.

„No, ano.“

Dopil brandy a sáhl po lahvi. „Práce tvé matky jsou vystavené v muzeích.“ Rozpačitě zvedl roh přikrývky, která ležela za nimi. „Viděl jsem je tam.“ Překvapeně se na něho dívala. Dolil jí brandy.

„Je to zvláštní čím dál víc.“ Napila se a nebránila se pocitu neskutečna, který v ní brandy posilovalo.

„Chci mluvit o tobě, chci ti porozumět. Všechny ty otázky –“ Nevydržela už dál sedět, vzala skleničku do obou rukou a začala přecházet po pokoji. „Líhnou se mi v hlavě ty nejpodivnější otázky.

Nemůžu přestat myslet na to, jak jsi mluvil o Filadelfii a o Paříži. Víš, co to znamená?“

„Co?“

„Dokázali jsme to.“ Pozvedla skleničku jako na přípitek a potom do sebe lehkomyšlně obrátila její obsah. „Všechno to ještě existuje. Nějak jsme to přežili, přestože to vypadalo, že sami sebe vyhodíme do vzduchu. V budoucnosti existuje Filadelfie, Hornblower, je to báječné.“

Usmívala se a začala se točit dokola. „Po celá léta jsem studovala minulost a teď mám možnost nahlédnout do budoucnosti. Nevím, jak ti za to poděkovat.“

Žaludek se mu začínal svírat, jen při pouhém pohledu na ni. Tváře jí hořely vzrušením. Točila se kolem dokola, štíhlá a nádherně graciózní. Chtěl ji ještě víc než před tím, teď to byla naprostá posedlost.

Zhluboka se opatrně nadechl. „Bylo mi potěšením, že jsem pro tebe mohl něco udělat.“

„Chtěla bych vědět absolutně všechno. Jak lidé žijí, co cítí. Jaké hry děti hrají?“ Naklonila se a nalila si ještě trochu brandy.

„Budeš si muset připravit seznam otázek,“ řekl jí. Chtěl, aby mluvila dál, aby se dál pohybovala, aby se dál smála. Dívat se na ni, když byla nadšená a veselá bylo tak vzrušující, jako kdyby se s ní objímal. „Na co nebudu schopný odpovědět já, na to ti dá odpověď počítač.“

„Seznam. No jistě. Na seznamy jsem hvězda.“ Zářily jí oči, když se na něho smála. „Vím, že existují důležitější věci, na které bych se měla ptát. Nukleární odzbrojení, světový mír, lék na rakovinu a na obyčejné nachlazení. Ale já chci vědět všechno, od úplných bezvýznamností až po to nejotřesnější.“ Netrpělivě si odhodila vlasy z obličeje. Vypadalo to, že řeč nestačí toku jejích myšlenek. „Každou vteřinu mě napadá něco dalšího. Jezdívají ještě lidé v sobotu na pikniky? Podařilo se nám zvítězit nad hladem ve světě a mají všichni lidé domov? Dokáží všichni muži tvé doby líbat tak jako ty?“

Sklenička, kterou právě zvedal k ústům, se zarazila v půli cesty. Pomalu, velmi váhavě ji postavil. „To nejsem schopný posoudit, protože jsem se líbal jen se ženami.“

„Nevím, proč jsem něco takového řekla.“ I ona odložila skleničku stranou a otřela si zvlhlé dlaně o džíny. „Asi jsem trochu divná.“

„Cože?“

„Nervózní, rozrušená. Zmatená.“ Přihladila si vlasy. „Bože, Calebe, ty mě mateš. Dokonce... už před tím vším.“

„Jsem na tom stejně, Libby.“

Zadívala se na něho. „Já většinou nikoho do rozpaků nepřivádím. Jenomže s tebou není nic tak, jak bych čekala. Asi jsem zbabělá, protože vždycky, když se ke mně přiblížíš, mám chuť utíkat.“ Zavřela oči. „Není to celá pravda. Jednou ses mě zeptal, jestli se tě bojím, a já jsem řekla, že ne. Taky to není tak úplně pravda. Bojím se. Tebe, sebe, nejvíc ze všeho toho, že už možná nikdy k nikomu nebudu cítit to, co k tobě.“ Znovu začala neklidně přecházet po pokoji, vzala do ruky polštář a zase ho odložila, posunula lampu. „Kéž bych věděla, co mám v takovéhle situaci dělat. A musím se přiznat, že bych byla nejradši, kdybys mě znova políbil a nenechal mě tady plácet nesmysly.“

Připadalo mu, jako kdyby se všechny jednotlivé nervy v jeho těle napínaly na nejvyšší možnou míru. „Libby, víš, že tě chci. Neskrýval jsem to před tebou. Ale za daných okolností, když... víme, že za pár dní budu pryč...“

„To je právě ono.“ Najednou se jí hrozně chtělo plakat. „Za pár dní budeš pryč. Nechci přemýšlet o tom, jaké by to bylo bývalo mohlo být, kdyby. Chci to vědět. Cítím se tak... ne, nevím, jak se cítím. Jediné co vím je, že chci, aby ses se mnou dnes v noci miloval.“

Zarazila se, šokovaná tím, že je schopná říct něco takového nahlas, zaražená tím, že to bylo možná to nejupřímnější přiznání, jaké kdy učinila. Najednou se začala cítit uvolněná, zděšení jí přešlo a nervozita vyprchala. Byla naprosto klidná, byla si naprosto jistá.

„Calebe, chci s tebou strávit dnešní noc.“

Vstal. Ruce měl v kapsách pevně sevřené v pěst.

„Ještě před několika dny by to bývalo bylo snadné. Ale už je to jinak, Libby. Záleží mi na tobě.“

„Záleží ti na mně, a proto se nechceš se mnou milovat?“

„Chtěl bych tolik, že to až bolí.“ Podíval se jí do očí a ona viděla, že říká pravdu. „Vím, že jsi toho vypila o trochu víc a že se dnes večer budeš muset smířit s mnoha věcmi.“

Nedotkl se jí, ale objímal ji svým hlasem. „Existují určitá pravidla, Libby.“

Odhodlala se k něčemu, o čem věděla, že to možná bude největší krok v jejím životě. Přistoupila k němu a položila mu obě ruce kolem krku.

„Tak ta pravidla poruš.“

SEDMÁ KAPITOLA

Slyšel své vlastní srdce, jak divoce pumpuje krev. V tlumeném světle vypadala Libby záhadně, neuvěřitelně eroticky a přitažlivě, v tom ohromném neforemném svetru a obnošených manšestrových kalhotách. Měla rozčuchané vlasy, to byl následek jízdy i toho, jak se jich nestále nervózně dotýkala. Dokázal si naprosto jasně představit, jaké by to bylo, kdyby se jí je rozhodl urovnat. Jaké by bylo svléknout z ní všechny ty vrstvy oblečení, aby se z nich vylouplo její štíhlé a teplé tělo. Zhluboka a pomalu se nadechl a snažil se zachovat chladnou mysl.

„Libby...“ Přejel si rukou po zarůstající bradě. „Snažím se přemýšlet jako muž, kterému bys rozuměla, jako někdo z tvé doby. Asi se mi to příliš nedaří.“

„Byla bych raději, kdybys jednal sám za sebe.“ Snažila být se klidná a sebejistá. K rozhodnutí, které učinila dnes, za celá ta léta před tím nikdy nedospěla. Teď byla rozhodnutá. Přesto byla nervózní, rozrušená, zmítaná očekáváním a hluboko zakořeněnými pochybnostmi o svých vlastních schopnostech, pokud šlo o to projevovat se jako žena.

„Čas nemění úplně všechno, Calebe.“

„Ne.“ Byl si jistý, že podobné pocity prožívali lidé od pradávna. Zadíval se na ni a měl obavy, že jeho city jsou mnohem komplikovanější, že nejde jen o pouhou a prostou přitažlivost. Měl sucho v krku a potily se mu dlaně. Čím více se snažil přemýšlet racionálně, tím mu vše připadalo méně jasné.

„Možná bychom si o tom měli promluvit.“

Překonala chuť sklopit oči a dívat se na špičky bot, vydržela se mu dívat do očí.

„Nechceš mě?“

„Mnohokrát jsem si představoval, jak se spolu milujeme.“

Pocítila lehké vzrušení smíšené se strachem, proběhlo jí páteří vzhůru.

„Když sis to představoval, kde jsme byli?“

„Tady. Nebo v lese. Nebo tisíce kilometrů daleko ve vesmíru. Blízko domu, kde bydlím, je rybník s vodou průzračnou jako sklo a kolem jsou záhony s květinami, o které pečuje můj otec. Viděl jsem tě tam se mnou.“

Bolelo to a hodně, protože věděla, že on se vrátí k tomu rybníku, do míst, kam ho nemůže následovat. Ale mají přítomnost. To je to, na čem záleží, nic jiného si připouštět nebude. Šla k němu, protože věděla, že oba dva potřebují, aby začala ona.

„Tohle by mohl být dobrý začátek.“ Zvedla ruku k jeho obličejí.
„Polib mě, Calebe.“

Jak by jí mohl odolat? Byl si jistý, že by to žádný chlap nedokázal. Její oči jsou tak ohromné a tmavé, má pootevřené čekající rty. Pomalu se k nim sklonil a jen zlehounka se jich dotkl. Její tiché, toužebné vydechnutí, jako by ho naplnilo neuvěřitelnou touhou. Divokou, nedočkavou touhou. Otřesený silou té touhy jí dal ruce na ramena a chtěl ji od sebe odstrčit.

„Libby –“

„Nenuť mě, abych tě sváděla,“ zašeptala. „Nevím, jak na to.“

Pousmál se a potom si ji přitáhl k sobě a položil obličej do jejích vlasů. „Pozdě. Už se ti to povedlo.“

„Povedlo se mi to?“ Objímala ho a pevně se k němu tiskla, přitom si nalhávala, že až přijde ten pravý čas, pustí ho a nebude litovat. Roztřásla se, když jí sevřel zuby ušní lalůček. „Nevím, co mám dělat dál.“

Cal ji pozvedl nad zem. „Vychutnávej si to,“ řekl jí a zamířil s ní ke schodům.

Chtěl ji mít v posteli, tam, kde o ní tolik snil. V bledém světle vycházejícího měsíce ji tam položil. Všechno, co jí může nabídnout, jí dá a vezme si od ní všechno, co mu může nabídnout ona. Zná různé stupně, hloubky, vrstvy rozkoše. A za chvilíčku, za malou chvilíčku je pozná i ona.

Pomalu ji svlékl, protahoval to pro své vlastní potěšení a pro samotný ten prostý zázrak. Každý další kousek jejího těla, který se mu odhaloval před očima, mu způsoboval potěšení. Štíhlé kotníky, hladounká lýtka, křivky beder. Podíval se jí do očí a viděl, jak se jí rozšiřují a zahalují zmatkem vášně, když se jí začal dotýkat, jemně ji hladit dlaněmi a zkoumat prsty.

Vzal její ruku do své a přitáhl si ji k ústům, aby ji políbil a ochutnal.

„Takhle jsem si tě tu představoval,“ šeptal jí. „Přestože jsem se snažil si to zakázat.“

Myslela si, že se bude cítit divně, nebo dokonce hloupě. Ležela nahá v paprscích měsíčního světla a cítila se nádherně.

„Chtěl jsem tu být s tebou, i když jsem se snažil na to nemyslet.“ Usmívala se na něho a začala ho svlékat.

Byl rozhodnutý, že bude trpělivý, že bude velmi, opravdu velmi něžný. Věděl, že ona netuší, že existují stovky různých cest. Tentokrát, protože je to pro ni poprvé, to musí být ta nejněžnější.

Jenomže její nezkušené ruce způsobily, že se mu začala vařit krev v žilách. Svádění, které je neplánované, je o to silnější. Musel ji chytit za ruce, musel zadusit ve svém hrdle zoufalé záupnění.

„Dělám něco špatně?“ zeptala se.

„Ne.“ Honem vydechl, usmál se na ni a přinutil se ke klidu. „Naopak až příliš dobře. Pro tuto chvíli.“ Posunul se pryč od ní a zbavil se zbývajících částí oděvu. „Připomeň mi, ať tě požádám, abys mě přesně takhle svlékala ještě někdy jindy.“ Shrnul jí vlasy z obličejů a začal ji líbat. „Tentokrát, protože je to poprvé, ti chci ukázat různé věci a zavést tě na různá místa.“ Jemně se dotkl její brady. „Důvěřuj mi.“

„Důvěřuju ti.“ Ale chvěla se. Dotyk jeho a jejího těla, jeho teplo na jejím těle jí připadalo jako podivný vzrušující sen. Jeho ruce se jí dotýkaly a byly jemné jako vánek, byly hbité jako by byl houslista. Ze středu jejího těla se jí začalo rozlévat horko až do konečků všech prstů, nemohla než dát ruce kolem jeho těla a potom už začala ztrácet sama sebe v jeho polibcích, které byly požitkářsky dlouhé a smyslně hluboké. Jeho obratné prsty jí doputovaly na nějaké záhadné místo blízko křížové páteře, odkud se jí rozletěly takové impulsy pod kůži, že se začala vznášet.

Svémi ústy přikryl její výkřik provázející vzepjetí jejího těla, při kterém vklouzla pod jeho tělo tak snadno, jako kdyby její vlastní tělo zkapalnělo. Skoro jako kdyby zkoušel, co vydrží, dotýkal se jí a vzápětí svůj dotyk povoloval, záchvěvy její rozkoše vnímal i celým svým tělem.

„To je neuvěřitelné,“ zašeptal jí, než se znovu přísála k jeho ústům.

Z její reakce se mu vařila krev. Reagovala ihned, on měl v ruce klíč, kterým ji ovládal. Věděl, že kdyby si ji vzal hned v následujícím okamžiku, že by ho přijala, ale stejně tak věděl, že touha je jen něco jako kořeny rostliny a on jí chtěl poskytnout a dopřát i květ.

Zhluboka dýchal, aby nabyl sebekontroly, kterou nutně potřeboval, aby mohl ovládat svou vášeň a nenechal se jí strhnout. Připadala mu teď tak křehká, vnímal její chuť, její vůně, i to jak se pod ním vláčně pohybovala. Byla jako měsíční paprsky, které zaplavovaly pokoj, bledá a nádherná. Dotýkal se svými rty jejího hrdla a cítil její tep, který byl jako ozvěna jeho vlastního.

V žádných svých snech a fantaziích si nedokázal nikdy představit takovou rozkoš, takovou nádhru, jakou mu poskytovala ta žena, kterou teď svíral v náručí. Chytil ji za ruku a propletl své prsty s jejími, věděl, že nikdy nebude schopen nalézt slova, kterými by jí dokázal říct nebo sám pro sebe zformulovat, co pro něho tahle noc znamená.

Ale může jí to předvést. Udělá to.

V jednu chvíli se vznášela, vzápětí se řítila volným pádem. Potom znovu letěla. Milování s ním jí přinášelo nekonečné množství pocitů a vjemů, bouří a symfonií. Jeho ruce byly skoro nesnesitelně jemné a strniště na jeho tváři ji v naprosto burcujícím kontrastu škrábalo na kůži. Nebránila se své potřebě se ho dotýkat. Objevila, že jeho tělo je napjaté jako struna a že se mu chvějí svaly. Chtěla si o tom přemýšlet, zanalyzovat každou chvíli, ale nedokázala to, nedokázala nic jiného než to všechno naplno prožívat.

Je tak něžný, tak neuvěřitelně něžný... skoro měla strach, že je to jen iluze, to jak se jí dotýká, slova která jí tiše šeptá, všechna ta záře, která jako by ji obklopovala. Potom jí začalo být horko, dusivě skutečné horko. Zalykala se v tom horku. Zalykala se v jeho objetí. Zvedl si ji tak, že klečeli uprostřed postele a objímali se. Hořeli touhou... mazlení se stávalo o něco méně něžné, dech se zrychloval. Ještě se jí dotkl prsty, potom už jen lapala po dechu, zvrátila hlavu dozadu, její tělo se vzepjalo proti jeho. Zaúpěl a přitiskl svá hladová ústa na její hrdlo.

Zabořila mu nehty do kůže. Jen tím zvětšila jeho sexuální vzrušení. Byla vášnivá, divoká, uvolněná víc, než ve svých představách doufal. Otevřela se mu, jen jemu a pro něho. Byl napůl šílený z toho, že mu chce dát to, co nedala nikomu jinému.

Musí jemně. Držel se zpátky, uvolnil své pevné sevření a byl jemný. Sklonil se k jejím nadrům a dotkl se jich ústy, oba dva sténali rozkoší. Dotýkal se jí jazykem, aby ji jemně dráždil, a pak zuby, aby ji trochu potrápil. Cítil, jak se její kůže tetelí pod jeho rukama a rty.

Byla útlá a křehká. Povzbudilo to v něm něhu, kterou jí chtěl dopřát. Ale když si ji znovu pokládal na postel, v jeho rukou byla síla a neústupnost. Tiskl si ji k sobě.

Tak dlouho na něho čekala. Ta myšlenka se jí stále znovu a znovu vybavovala v mysli, ale nemohla se na ni soustředit, protože s ní a pro ni dělal takové věci, věci, na které nikdy ani nepomyslela. Na tohle čekala tak dlouho. Na něho čekala tak dlouho. Reagovala bez zábran a naplno, milovala se s ním zcela instinktivně. Nemohla o ničem přemýšlet, protože svět, který před ní otevřel, se s ní točil, nemohla vnímat ani tušit, kam přivádí ona jeho.

Uměl to a své umění používal, aby ji přivedl dál než jen k prvním záchrvěvům potěšení. Vedl ji do sametového prostoru vyhrazeného milencům. Byla nevinná, byla panna, ale přesto si ho zcela přirozeně a snadno do sebe pohltila. Vklouzl do ní a ona se kolem něho sevřela. Jako by se navzájem prolnula jejich těla, jejich srdce, jejich čas.

Mraky. Tmavé mraky se stříbrnými okraji. Libby se na jednom z nich vznášela. Toužila, aby to tak zůstalo navždy. Přestala ho objímat, ruce jí bezvládně sklouzly na zvalená prostěradla. Neměla vůbec sílu je zvednout a znovu ho obejmout. Nemohla nalézt svůj hlas, byla by mu chtěla říct, aby se nehýbal – aby se už nikdy ani nepohnul. Oči měla zavřeně, cítila jak k ní jeho tělo přesně pasuje, cítila jak mu bije srdce.

Její tělo mu připadalo hedvábné. Bylo horké a bylo jako vonné hedvábí. Věděl, že se ho nikdy nedokáže nabažit. S obličejem zabořeným v jejích vlasech cítil, jak se jeho tělo vrací zpět na zem jako perličko ve větru. Jak jí má říct, že něco tak krásného ještě nikdy nezažil, že ho ještě žádná nedokázala tak rozpálit jako ona? Jak by jí měl vysvětlit, že v tuhle chvíli se cítí mnohem víc doma, než kdykoli před tím v tom světě, do kterého patří, nebo i na nebi, které má tolik rád. Jak by mohl přistoupit na myšlenku, že našel druhou polovinu svého já v místě a v době, kde on sám je jen cizincem?

Caleb se rozhodl, že o tom prostě nebude přemýšlet. Přiložil svá ústa na její šíji. Tak dlouho, jak to jen půjde, bude žít přítomností, z minuty na minutu.

„Jsi tak nádherná.“ Zvedl se na loktech, aby se jí mohl dívat do obličeje, jehož bledost zdůrazňovalo měsíční světlo. V očích měla ještě mlhu dozvuků prožité vášně. „Jsi neuvěřitelně nádherná,“ šeptal jí a líbal ji. „Máš ještě horkou kůži.“ Začal ji ožďibovat drobnými polibky, jako kdyby byla nějaká dobrůtka, které se nedá odolat.

„Myslím, že nikdy nevychladnu.“ Další vlna touhy jí začala rozechvívat tělo. „Calebe –“ Musela se nadechnout, protože jí tělem projel rychlý horký záchvěv. „Cítila jsem se s tebou tak...“

„Jak?“ Přejížděl jí jazykem po rozevřených rtech. „Řekni mi, jak ses se mnou cítila.“

„Magicky.“ Sevrěla v prstech prostěradlo. „Bezmocná.“ Chvilí přemýšlela, než pokračovala. „Silná.“ Chytila ho za ruku, protože jí tělem projížděly omračující nové pocity. „Vlastně nevím.“

„Budu se s tebou znovu milovat, Libby.“ Přitiskl svá ústa na její a líbal ji tak, že oba ztráceli dech. „Znovu a znovu a pokaždé to bude jiné.“

Byla v něm nesmírná síla, která by jí mohla nahánět strach, kdyby nepocíťovala stejnou sílu, která narůstala v ní samé. Nespustila oči z jeho, objala ho a jejich těla se znovu setkala.

Leželi s propletenými končetinami v nejhlubší noci a naslouchali šumění větru ve větvích stromů. Má pravdu, pomyslela si Libby. Je to pokaždé jiné, vzrušivě jiné a přesto zároveň stejné

nádherné. Doufala, že se vzpomínkou na dnešní noc snad dokáže žít dál.

„Spíš?“

Zavrtěla hlavou a pohodlněji se uvelebila na jeho rameni. „Ne.“

„Možná by se mi líbilo, kdybych si tě musel probouzet.“ Něžně jí položil ruku na prs. „Určitě by se mi to líbilo.“ Pomalu jí vsunul nohu mezi stehna. „Libby?“

„Ano?“

„Něco mi chybí.“

„A co?“

„Něco k jídlu.“

Přidusila zívnutí a zabořila mu obličej do ramene. „Máš hlad? Ted?“

„Potřebuju načerpat sílu.“

Na okamžik se jí na rtech objevil úsměv. „Zatím jsi jí měl až dost.“

„Až dost?“ Když se tlumeně zasmála, přitáhl si ji nahoru na sebe. „Ale ještě jsem neskončil. Chtěl bych se na tebe chvilku dívat, jak mi připravuješ sendvič.“

Lenivě mu konečkem prstu přejížděla po hrudníku. „Tak se mi zdá, že mužský pocit nadřazenosti nevymizel ani v třiadvacátém století.“

„Ráno jsem ti připravoval snídani já.“

Bylo to opravdu teprve dnes ráno? Je možné, aby se život tak změnil za pouhých pár hodin? Její život se změnil. Nevěděla, jestli by jí to nemělo nahánět strach, ale pociťovala jen vděčnost.

„No dobře.“

Začala se zvedat, ale chytil ji za zadeček a posunul si ji na sebe.

„Nejdřív ale něco jiného,“ zašeptal a znovu ji přivedl do stavu extáze.

Potom, když si Libby na sebe natahovala oblečení, dalo jí to takovou práci, že si nebyla jistá, jestli její mozek zvládne tak náročnou práci, jakou je vložit kousek nějakého masa mezi dva plátky chleba. Vyčerpal ji a naplnil ji, přivedl ji do stavu tak maximálního vzrušení i naprostého uklidnění, že jí připadalo, že má tělo i mysl naprosto nepoužitelné.

Rozsvítil světlo vedle postele a vstal bezostyšně nahý. „Nenajdeš k těm sendvičům i nějaké sušenky?“

„Nejspíš ano.“ Samozřejmě, že najde. Věděla, že je to naprosto nesmyslné, ale cítila, jak se červená, protože si nedokáže poradit si se svým páskem, tak se jí třásly ruce. Podívala se na něho a viděla, že jde ke dveřím. „Takhle dolů nepůjdeš.“

„Jak takhle?“

„Bez... Musíš si na sebe něco obléct.“

Opřel se rukou o zárubeň dveří a usmál se. Líbilo se mu, když se červenala rozpaky. „A proč ne? Stejně víš, jak vypadá mé tělo.“

„O to přece nejde.“

„A o co jde?“

Neodpověděla, jen posunkem ukázala na oblečení. „Vezmi si něco na sebe.“

„Tak dobře. Vezmu si svetr.“

„To je moc vtipné, Hornblower.“

„Jsi stydlivka.“

V očích se mu potěšeně zablýsklo, to už znala velmi dobře. Když udělal krok směrem k ní, popadla džíny a hodila je po něm.

„Jestli chceš, abych ti udělala sendvič, budeš muset schovat některé své... atributy.“

Stále se smál, ale džíny si na sebe natáhl. Oblékne si je, protože si ho potom později bude muset svléknout. Ta představa se mu líbila. Následoval ji po schodech dolů.

„Co kdybys naplnil konvici na čaj?“ navrhla a otevřela ledničku. „Čím ji mám naplnit?“

„Vodou,“ řekla s povzdechem. „Natočit do ní vodu, postavit ji na největší plotýnku na kamnech a otočit malým knoflíkem pod tou plotýnkou.“ Vytáhla z lednice vakuovanou šunku, sýr a rajče. „Budeš chtít hořčici?“

„Cože?“ Prohlížel si se zájmem kamna. „Určitě.“

Lidé v téhle době museli být velmi trpěliví, usoudil, když pozoroval elektrickou spirálu, jak pomalu rozehřívá plotýnku do červena. Určité výhody to mělo. Výsledky Libbyina vaření byly nesrovnatelně lepší než rychlostrava, na kterou byl zvyklý. I vybavení domácnosti bylo nesrovnatelně jiné. Přestože měl vždycky rád dům, ve kterém vyrostl a byl spokojený v prostorách své lodi, líbilo se mu stát bosýma nohama na opravdovém dřevě, cítit z krbu vůni hořících polen.

Libby. Nebyl si jistý, jestli je správné, že má na ni takový názor, jaký má. Je tak odlišná, jedinečná, má všechno, co kdy u ženy hledal. Jen okamžik před tím, než mu horká plotýnka spálila prst stačil otevřít ústa a syknout. Rychle ucukl a uskočil od kamen.

„Co je?“

Okamžik na ni jen mlčky zíral. Rozcuchané vlasy jí rámovaly bledý obličej s očima unavenýma nedostatkem spánku. V oblečení, které měla na sobě, se skoro ztrácela.

„Nic,“ řekl nakonec. „Spálil jsem si prst.“

„Nezahrávej si s ohněm,“ řekla mu a vrátila se k přípravě sendvičů.

Všechno, co kdy u ženy hledal? To přece není možné. Neví ani, co u ženy hledá, a hned tak to vědět nebude. Nebo dosud to nevěděl.

Ta myšlenka v něm vyvolala strach z nevyhnutelnosti osudu. Tohle a také podezření, že měl jasno hned v okamžiku, kdy otevřel oči a spatřil ji podřimovat v křesle. Je to zvláštní. Tehdy ji ještě ani neznal.

Ted' už ji ale zná.

Nemůže do ní být přece zamilovaný. Díval se na ni, jak si rychlým pohybem ruky shrnuje vlasy z obličeje. Přitažlivost, i když je pobuřující, by byla přijatelná. Může se mu líbit být v její přítomnosti, milovat se s ní, smát se s ní. Rozmazlovat ji, považovat ji za fascinující a vzrušující, ale pokud jde o lásku, něco takového nesmí přicházet v úvahu.

Láska, tady a v tuto dobu, by znamenala, že některé věci by spolu nikdy nemohli sdílet. Domov, rodinu. Roky.

Konvice začala prskat. Zhluboka si vzdychl. Zřejmě jen celou situaci zveličuje. Ona je pro něho opravdu něčím víc a vždycky bude. Dny, které s ní strávil, budou nádhernou epizodou jeho života. Je ale nezbytně nutné, aby si v zájmu jich obou uvědomoval, že jeho život začal až dvě stě let po tom, co Libby už nebyla mezi živými. „Nějaký problém?“

Probral se ze svých myšlenek, podíval se na ni a viděl, že drží dva talíře, hlavu naklání trochu na stranu, jako vždycky, když se snaží přijít něčemu na kloub.

„Ale ne.“ Usmál se a vzal jí talíře z ruky. „Jen jsem se zamyslel.“

„Najez se Hornblowere.“ Pohladila ho po tváři. „Budeš se cítit líp.“

Chtěl věřit tomu, že to bude takhle jednoduché, a tak se posadil a hned se zakousl do jídla. Libby ještě připravovala čaj.

Vypadá to tak přirozené, přemýšlela Libby, že si tady spolu dají čaj a sendviče uprostřed noci jen oni sami dva v útulné kuchyňce, zatímco někde v lese houká sýček a měsíční světlo pomalu slábne. Nepříjemný pocit, který měla, než se jí podařilo se obléknout, byl pryč.

„Je to lepší?“ zeptala se ho, když měl polovinu sendviče v sobě.

„Ano.“ Duševní zmatek, který ho tak znenadání přepadl, se zcela rozplynul. Natáhl si nohy tak, aby se dotýkal klenbou chodidla jejího kotníku. V tom dotyku bylo něco tak uklidňujícího, asi jako když si člověk za smutně deštivého odpoledne na chvilku lehne. Moc jí to slušelo, s rozcuchanými vlasy a unavenýma očima.

„Jak je možné,“ zašeptal, „že jsem první muž v tvém životě, se kterým ses milovala?“

Málem se zakuckala, než se jí podařilo spolknout čaj, kterého se právě napila. „Já...“ Malinko si odkašlala, potom si přitáhla oblečení víc k tělu. „Nevím, jak odpovědět.“

„Považuješ tu otázku za nemístnou?“ Okouzila ho znovu tak, že se na ni usmál, naklonil se k ní blíž, aby se mohl dotknout jejích vlasů. „Jsi tak krásná, tak atraktivní. Určitě tě chtělo mít spousta mužů.“

„Ne... to... já nevím. Nevěnovala jsem tomu pozornost.“

„Jsi v rozpacích z toho, že ti říkám, že jsi atraktivní?“

„Ne.“ Přesto vzala šálek s čajem do obou rukou a červenala se.

„Ano, možná mě to přivádí trochu do rozpaků.“

„Nemůžu být první, kdo ti řekl, jak jsi nádherná.“ Vzal ji za jednu ruku a začal ji hladit. „Jak jsi vzrušující.“

„Můžeš.“ Byla vzrušená natolik, že to snad víc ani nebylo možné. Zhluboka si vzdechla. „Neměla jsem příliš... společenských zkušeností s muži. Jen kolegy na studiích.“ Zadrhl jí hlas, když ji políbil na prsty. „Kolegy v práci.“

Pustil její ruku, aby se zbavil silného nutkání znovu se s ní hned milovat. „Zabýváš se i studiem mužů.“

„Studie a vzájemné působení jsou dvě odlišné věci.“ Ani se jí nemusí dotýkat, stejně ji dokáže vyprovokovat, aby ho chtěla. Stačí, aby se na ni podíval tak, jak se na ni dívá teď.

„Ani příliš nechodím mezi lidi, pokud se vědomě nerozhodnu, že je potřeba, abych byla společenská.“

Rozesmál se, ale pak si uvědomil, že tomu sama nejspíš věří.

„Myslím si, že Liberty Stonkovou podceňuješ. Vzala sis mě k sobě a starala ses o mě a přitom jsem pro tebe byl naprosto cizí člověk.“

„Přece jsem tě nemohla nechat v lijáku tam venku.“

„Ty ne. Jiní by mohli. Znalosti dějin nejsou mou nejsilnější stránkou, Libby, ale myslím, že lidská povaha se tolik nezměnila. Vydala ses mě hledat za bouře, přivezla sis mě domů, nechala jsi mě tady, ačkoli jsem tě šval. Jestli se mi podaří vrátit se do doby a na místo, kam patřím, bude to jen díky tobě.“

Vstala a šla dělat další čaj, přestože na něj ani neměla chuť. Jen nechtěla myslet na to, že Cal odjede, ale věděla, že to tak musí být. Nebylo dobře, že pár hodin předstírali, že s ní zůstane a zapomene na svůj dosavadní život.

„Nemyslím, že to, že jsem tě tu nechala přespat a udělala ti míchaná vajíčka, že to je něco tak mimořádného.“ Přinutila se k němu otočit a usmát se na něho. „No ale, jestli mi za to chceš být zavázaný, nebudu ti to rozmlouvat.“

Řekl něco špatně. Přestože na to nemohl přísahat, vycítil to podle změněného výrazu v jejích očích. Usmívala se na něho, ale oči jí potemněly a objevil se v nich smutek. „Nechci ti ublížit, Libby.“

„Já vím.“ Oči jí zněžněly a jemu se ulevilo. Posadila se a nalila jim oběma další čaj. „Co máš v plánu? Pokud jde o tvůj návrat, pochopitelně.“

„Kolik toho znáš z fyziky?“

„Skoro nic.“

„Tak řekněme, že spustím počítač na lodi. Poškození bylo minimální, takže by to neměl být problém. Budu tě muset poprosit, abys mě ještě jednou zavezla k lodi.“

„Samozřejmě.“ Zmocnila se jí ohromná panika a musela s ní hodně zápasit, aby ji překonala. „Asi budeš chtít zůstat na lodi, až se pustíš do těch výpočtů a oprav.“

Bylo by to praktičtější. Cal to zvažoval jen nepatrnou chvíli. „Doufal jsem, že bych mohl zůstat tady. Mám na lodi aerokolo, takže se budu snadno moct dostat sem a zpátky. Jestli ti ovšem nebude vadit má společnost.“

„Jistěže ne.“ Řekla to tak rychle, až z toho sama znervózněla. Teprve potom se zamyslela a zopakovala: „Aerokolo?“

„Pokud přežilo havárii bez úhony,“ zauvažoval nahlas. „Zítra se na něj podíváme. Budeš to dojídat?“

„Ne, nebudu.“ Podala mu zbylou polovinu svého sendviče. Bylo to zvláštní, ale každou chvíli řekl něco, co ji přimělo zaváhat, zda se jí to všechno jen nezdá. „Cale,“ řekla pomalu, „napadlo mě, že nikdy nebudu moct nikomu říct ani o tobě ani o ničem, co by s tebou souviselo.“

„Bylo by lepší, kdybys s tím počkala, až odletím.“ Dojedl sendvič. „Nebude mi vadit, když to někomu řekneš.“

„To je od tebe opravdu laskavé.“ Podívala se na něho prázdným pohledem. „Prozrad' mi, existují v třiaadvacátém století polstrované cely?“

„Polstrované cely?“ Chvíli mu trvalo, než si něco takového dokázal představit. „To má být legrace?“

„Dělám si legraci jen sama ze sebe,“ řekla mu a pak se zvedla, aby sklídila ze stolu.

„Možná se to vztahuje i na mě. Taky jsem zvědavý, jestli mi bude někdo věřit, pokud se mi podaří dostat se zpátky.“

Napadlo ji něco absurdního a zároveň fascinujícího. „Možná bych ti mohla připravit něco jako časovou schránku z téhle doby. Všechno bych sepsala, přidala bych pár zajímavých nebo ilustrujících předmětů a všechno bych zapečetila. Mohli bychom to někde zakopat – nevím kde, třeba někde u potoka. Až se dostaneš do své doby, mohl bys to vykopat.“

„Časová schránka,“ ta myšlenka se mu zalíbila, nejen z vědeckého hlediska, ale i soukromě. Neznamenalo by to, že by mu zůstalo něco, co by je spojovalo, přestože je od sebe bude dělit

několik století? Bude potřebovat, uvědomil si, nějaký pádný důkaz, nejen o tom, kde byl, ale i o tom, že existovala ona.

„Mohu to nechat prověřit v počítači, abychom to nezakopali někde, kde by nad tím postavili nějakou budovu, nebo kde by to zavalila půda, nebo něco podobného.“

„Tak dobře.“ Vzala z kuchyňské linky lístek papíru a začala na něj něco čmárat. „Co to děláš?“

„Dělám si poznámky.“ Zaostřila na své písmo a zalitovala, že nemá brýle. „Musíme všechno sepsat, samozřejmě od počátku, začít tebou a tvou lodí. Co ještě bychom tam měli dát?“ přemýšlela nahlas a ťukala tužkou na papír. „Asi noviny že, a hodila by se fotografie. Možná bychom měli ještě jednou zajet do města a vyfotit se. Nebo ne, koupím polaroid.“ Škrábala poznámky na papír ještě rychleji. „Budeme moci fotit přímo tady, v domku a v okolí. Potom budeme potřebovat nějaké osobní věci...“ Dotkla se tenkého řetízku, který měla na krku. „Možná nějaké základní věci z domácnosti.“

„Jdeš na to vědecky.“ Vzal ji kolem pasu a pomalu si ji přitáhl k sobě. „Připadá mi to nesmírně vzrušující.“

„To je hloupost.“

Ale vůbec jí nepřipadalo jako hloupost, že se k ní sklonil a začal ji líbat na krku. Cítila, jak se jí začíná ztrácet podlaha pod nohama.

„Cale...“

„Hmm?“ Pomaloučku se posouval až k malému citlivému místečku za uchem.

„Chtěla jsem...“ Papír jí vyklouzl z ruky a snesl se na zem k jejich nohám.

„Co jsi chtěla?“ Rychle a šikovně jí rozvázal uzal pásku. „Dnes večer si můžeš přát cokoli.“

„Jen tebe.“

„Tak to je to nejsnazší.“ Chtěl jí vyhovět a chtěl ji ještě víc, opřel si ji kuchyňskou linku. Myslí mu proběhly stovky erotických představ. Rozhodl se, že ani jeden z nich, už nikdy nebude o téhle malé útulné kuchyňce smýšlet stejně jako před tím. Řada růžových škrábanců na jejím těle ho zarazila. „Od čeho to je?“ Zvědavě přejel prstem po vzedmutých prsou, potom se dotkl své brady. „Já jsem tě poškrábal.“

„Cože?“ Už se vznášela někde nad podlahou a vůbec se jí nechtělo vracet se na zem.

„Už jsem se neholil ani nepamatuju.“ Měl zlost sám na sebe. Sklonil se k ní a políbil ji tam, kde jí před tím ublížil. „Máš tak jemnou kůži.“

„Nebolelo to.“ Znovu se k němu natáhla, ale on ji jen políbil na vlasy.

„Je na čase se k tomu odhodlat.“

„Já vím.“ Přejela rukou po jeho svalnatých zádech.

Usmál se a objal ji pevněji. „To jsou dvě věci.“ Znovu si ji zvedl do náručí, jen proto, že to byl tak nádherný pocit.

„Nemusíš mě nosit.“ Ale držela se ho a zavrtala nos do jeho ramene. „Dojdu k posteli sama.“

„Možná, ale raději nejdřív půjdeme do koupelny.“

„Do koupelny?“

„Pokusím se zvládnout ten ošklivě vypadající nástroj,“ řekl jí, a nesl ji po schodech nahoru. „A ty na mě budeš dohlížet, abych si s tou věcí nepodřízl krk.“

Ošklivě vypadající nástroj? Pokoušela se srovnat si to v hlavě.

„Ty neumíš zacházet s břitvou?“

„Tam odkud jsem přišel jsme civilizovaní. Všechny mučicí nástroje byly postaveny mimo zákon.“

„Opravdu?“ Počkala, až ji postaví na zem. „Nevadí,“ řekla, když otevřel ústa, aby něco řekl. Otevřela skříňku a vyndala odtud břitvu a holicí krém.

Vzal si od ní obě věci a díval se na ně rezignovaně a s obavami. No, co by muž neudělal pro svou vyvolenou. „Jaký je postup?“

„Bude to jen zprostředkovaně z druhé ruky, protože obličej jsem si ještě nikdy neholila, ale myslím, že je třeba nanést holicí krém a potom přejíždět okrajem břitvy tak, aby se vous oddělil.“

„Holicí krém.“ Trochu si ho nastříkal na ruku a potom si přejel jazykem přes zuby. „To není zubní pasta.“

Netrvalo jí to dlouho. Opřela se o umyvadlo, přikryla si pusou rukou a bezvýsledně se snažila nechechtat. „Hornblowere, chudáčku malý.“

Cal si prohlížel nádobku ve své ruce. Libby se prohýbala smíchy. Otočil se, namířil na ni a stiskl.

OSMÁ KAPITOLA

Probouzela se pomalu, něco si brumlala, protože se jí denní světlo začalo míchat do snu. Zkusila se posunout, ale nepovedlo se jí to, protože kolem pasu ji držela jeho ruka a přes nohy jí ležela majetnicky natažená jeho noha. Spokojená, že to tak je, přitiskla se k němu ještě blíž a užívala si dotyku Calova těla a kůže rozehřáté spánkem.

Neměla ponětí, kolik je hodin, a možná že to bylo poprvé v jejím životě, kdy jí na tom vůbec nezáleželo. Bylo jí jedno, jestli je ráno nebo odpoledne, byla šťastná, že může být stočená v posteli a podřimovat, dokud je vedle ní.

Málem znovu usnula, jako by ji unášel nějaký proud. Dotkla se ho rukou. Jak má pevné tělo, pomyslela si. To pevné tělo je skutečné a je v téhle chvíli její. Přestože měla zavřené oči, dokázala si ho představit, dokázala si představit každý jednotlivý rys jeho obličeje, každou křivku jeho těla. Ještě nikdy nikdo jí nepatřil tak naprosto jako on. Ani její rodiče, byť ji nesmírně milovali a rozuměli jí, patřili na prvním místě jeden druhému. Vždycky pro ni představovali jeden celek, to první i poslední. A Sunny... Libby se pousmála, když si vzpomněla na svou sestru. Sunny je sice skoro o dva roky mladší, ale vždycky byla ohromně nezávislá a samostatná – dokázala se prosazovat a být odvážná způsobem, který by Libby nikdy nedokázala ani napodobit.

Ale Cal... Je pravda, že se v jejím životě objevil teprve před chvilkou a zmizí z něho určitě až příliš rychle, ale je její. Jeho smích, jeho výbušnost, jeho vášeň... to všechno jí teď patří. Uchová si to, bude tu vzpomínku střežit jako poklad, i když on tu už dávno nebude.

Milovat ho tak intenzivně jako ho miluje, když všechny city, každé slovo, každý pohled se musí vtěsnat jen do několika málo hodin je neskutečně nádherné a zároveň srdcervoucí, dumala Libby.

Cal měl nejprve pocit, že se mu to jen zdá, ale ten dotyk a vůně ženského těla byly velmi skutečné. Libbyino tělo. Její jméno ho napadlo jako první, na co pomyslel hned po probuzení. Tiskla se k němu, přesně k němu pasovala dokonce i ve spánku. Pomalé něžné dotyky její ruky ho neuvěřitelně krásně vzrušovaly.

Ztratil přehled, kolikrát se spolu v noci milovali, ale když naposledy vášnivě šeptala jeho jméno, začínalo se už rozednívat. Světlo bylo tlumené a mělo perleťový nádech. Nikdy na to nezapomene. Libby v něm byla jako přelud, její měkké křivky, její

mrštné končetiny, její neúnavná vášeň. Někde cestou přestal být učitelem, učitelkou začala být ona.

V jejich milování bylo ještě něco mnohem víc než jen nezměrná fyzická rozkoš, kterou muž a žena mohou nabídnout jeden druhému. Byla v něm důvěra a klidná trpělivost, štedrost a radost. Uklidňující uspokojení, kdy člověk upadne do spánku a ví, že až se probudí, ten druhý bude vedle něho.

Jeho partnerka. To slovo mu kroužilo hlavou. Jeho vyvolená. Byl to osud nebo náhoda, že musel cestovat časem, aby našel svou partii?

Nechtěl na to myslet. Odmítal na to myslet. Chtěl se teď jen milovat s Libby ve slunečních paprscích.

Posunul se a ačkoli ani ona ani on ještě nebyli docela vzhůru, vklouzl do ní. Její toužebný sten splynul s jeho vlastním, než se jejich rty setkaly v polibku. Akceptování. Vášeň. Vzrušení. Pomalu, aby jim to nádherné vláčné potěšení vydrželo co nejdéle, se pohybovali ve společném rytmu, postupně se začínali dotýkat rukama a jejich polibek se stával stále nenasytnější.

„Miluju tě.“

Slyšel ji zašeptat ta slova, bylo to jako pohlazení. I on jí ozvěnou zašeptal totéž a začal jí bloudit rty po obličejí.

Jejich vzájemné přiznání ani jednoho z nich nešokovalo, protože byli příliš ponořeni do bouřlivých pocitů a emocí, které je zahlcovaly. Nikdy ta slova ještě neřekla žádnému jinému muži, ani on žádné jiné ženě. Než o nich mohli začít přemýšlet, zmocnila se jich touha, která je spojila ještě těsněji.

Nádherně beze spěchu přiváděli jeden druhého až na samý vrchol.

Potom později se uvelebil mezi jejími prsy, ale ne proto, aby spal. Opravdu řekla, že ho miluje? Opravdu řekl on jí, že ji miluje? Nejvíc ho trápilo, že si nemohl být jistý, zda se to opravdu stalo, zda to nebyla jen jeho představivost, zda to nebylo jen něco, po čem toužila jeho mysl oslabená spánkem a rozkoší.

Nemohl se jí zeptat. Neodvážil by se. Jakákoli její odpověď by mu musela způsobit bolest. Kdyby mu řekla, že ho nemiluje, bylo by to pro něho, jako kdyby ztratil část svého srdce, část své duše. Kdyby mu řekla, že ho miluje, jeho odlet by byl o to víc bolestný a blízký smrti.

Pro ně pro oba bylo nejlepší, aby vše zůstalo tak, jak to je. Chtěl ji přimět, aby se smála, aby měla v očích vášeň i radost, aby mohl naslouchat jejímu hlasu. Uchová si to ve svých vzpomínkách. Zavřel oči. I kdyby se s ním stalo cokoli, nikdy na ni nezapomene.

Ona na něho jistě také ne. Potřeboval se o tom ujistit. „Pojď na chvíli se mnou.“ Sklouzl z postele a táhl ji s sebou.

„Kam?“

„Do koupelny.“

„Už zase?“ Se smíchem se snažila natáhnout si oblečení, ale odtáhl ji z pokoje nahou. „Nepotřebuješ se přece znova holit.“

„To je jen dobře.“

„Řízl ses jen asi třikrát nebo čtyřikrát. A je to jen tvoje chyba, žes vypotřeboval většinu holicího krému už před tím na něco docela jiného.“

Uličnický se na ni zašklebil. „Radši bych jím natřel tebe celou.“

„Jestli tě napadá, že zubní pasta...“

„Možná později.“ Zvedl ji a položil ji do vany.

„Prozatím mi bude stačit sprcha.“

Vykřikla, když na ni pustil ledovou vodu. Než se ale mohla vzchopit k nějaké odvetě nebo třeba jen zaprotestovat, vlezl si k ní, jednou rukou ji objal kolem těla a druhou nastavoval správnou teplotu vody. Napadlo ji, že se to naučil už docela dobře.

Proud vody v obličejí ji přiměl prskat, začala se vztekat, ale potom přišel horký, vlhký, nekonečný polibek.

Ještě nikdy nic takového nezažila. Vzduch prosycený vodní parou, kluzká kůže, namydlené ruce. Kolena se jí podlamovala slabostí, když zavíral sprchu a balil ji do ručníku. Stejně poblouzněný jako ona si opřel čelo o její čelo.

„Jestli máme něco dělat – něco jiného než – asi bychom raději měli odejít honem pryč z tohoto domu.“

„Souhlasím.“

„Nejdřív se ale najíme.“ Překvapilo ji, že má ještě vůbec sílu se smát.

„Samozřejmě.“

Bylo pozdní odpoledne, když se opět objevili u Calebovy lodi. Ze severu se začaly přibližovat mraky a foukal studený vítr. Libby usoudila, že proto je jí zima. Přitáhla si svetr blíž k tělu, ale chlad přicházel z jejího vlastního nitra.

„Stojím u tvé lodi, dívám se na ni, vím, že je skutečná, že to není přelud, ale stejně tomu nerozumím.“

Cal přikývl. Jeho spokojená uvolněná nálada byla ta tam a on dost dobře nevěděl proč. „Mám úplně stejný pocit, kdykoli se podívám na tvůj dům.“ Začínala ho bolet hlava. „Vím, že máš dost své vlastní práce, a nechtěl bych tě tady dlouho zdržovat, ale nevdalo by ti pár minut počkat, než zkontroluji své aerokolo?“

„Ne.“ Doufala, že ji požádá, aby s ním zůstala celý den. Snažila se zamaskovat své zklamání, a tak se na něho usmála. „Moc ráda bych se na něj podívala.“

„Hned se vrátím.“

Otevřel poklop a zmizel uvnitř lodi.

Takhle to brzy udělá znovu a naposled, napadlo Libby. Musí na to být připravená. Bylo to divné, ale připadalo jí, že jí ráno řekl, že ji miluje. Byla to krásná, uklidňující myšlenka, přestože věděla, že tomu tak ve skutečnosti nemůže být. Nemůže ji milovat. Má ji rád, víc než ji kdy měl rád kdo jiný, ale nezamiloval se do ní hluboce a úplně, tak jako ona do něho.

Protože ona ho miluje tak, že pro něho udělá všechno, aby mu pomohla, počínaje tím, že přistoupí na stanovené hranice. Je nádherný den po nejnádhernější noci jejího života. Usmívala se, doopravdy se usmívala a dívala se nahoru na zamračenou oblohu. Večer přijde déšť.

Podívala se znovu směrem k lodi a zaslechla tiché kovové bzučení. Otevřely se jiné dveře, vzhledem k jejich rozměrům a umístění předpokládala jsou to dveře pro náklad. Překvapením otevřela pus, když se v nich objevil Cal, protože seděl na jakémsi aerodynamickém kole a vznášel se asi dvacet centimetrů nad zemí.

Hluk, který stroj vydával, jí skoro připomínal předení, ale ne jako když přede kočka nebo jede motorka, byl to spíš zvuk vyvolávající představu krájení vzduchu. Stroj byl tvarovaný tak trochu jako motorka, ale nebyl tak velký. Měl dvě kola pro případnou dopravu po zemi a úzké měkké sedadlo pro jezdce. Stroj měl tvar dlouhého prohnutého válce, který vyúsťoval do dvou štíhlých řídítek.

Cal dojel, nebo spíš doletěl k Libby, zůstal sedět a usmíval se jako desetiletý klouček, který se vytahuje a chlubí svým prvním kolem s dvanácti převody.

„Lítá skvěle.“ Rukou něco upravil na držadlech, odkud vycházelo to hluboké broukání. „Chceš svézt?“

Mračila se a prohlížela si malé ručičky nějakých ciferníků a tlačítka na řídítkách pod rukojetí. Vypadalo to všechno jako nějaká hračka. „Nejsem si tak docela jistá.“

„Ale no tak, Libby.“ Chtěl se s ní podělit o svou radost, a tak k ní natáhl ruku. „Bude se ti to líbit. Dám pozor, aby se ti nic špatného nepříhodilo.“

Podívala se na něho, potom na kolo, které se vznášelo těsně nad jehličím spadaným nad zemí. Na úzkém černém sedadle bylo dost místa pro dva.

Hlavní část stroje měla kovově modrou barvu, v níž se v západu slunce třpytily i tmavší odstíny. Vypadá to neškodně, rozhodla se nakonec Libby, ačkoli se nemohla zbavit pocitu, že něco tak malého nemůže mít dost síly je unést. S pokrčením ramen usedla za Cala.

„Radši se mě chytni,“ řekl jí hlavně proto, že chtěl cítit její tělo na svém.

Síla vibrací pod ní ji překvapila, i když věděla, že se nemusí bát. Jenomže Cal taky vypadal zpočátku neškodně, vzpomněla si. „Hornblowere, neměli bychom mít nějaké helmy nebo –“ Její slova zanikla ve zvuku akcelerace.

Možná mohla křičet, ale místo toho jen přimhouřila oči a chytila se Cala tak pevně, že měl co dělat, aby se nesmál. Cítil, jak jí divoce tluče srdce, stejně rychle a hlasitě jako dnes v noci. S vrozenou šikovností zdokonalenou praxí ještě jednou zakroužil kolem své lodi a potom se vznesl nad strání.

Rychlost. Vždy ho fascinovala. Cítil, jak ho vzduch bičuje do obličeje a pohrává si s jeho vlasy. Ještě přidal rychlost. Obloha ho k sobě lákala, jako jeho první a nejstálější milenka, ale odolal, protože si uvědomoval, že by Libby byla víc vyžděšená než nadšená, kdyby ji příliš rychle vzal příliš vysoko. Místo toho proletěl lesem, kroužil kolem stromů, vznášel se nad skalami a vodou. Nějaký pták vzlétl z větve těsně nad jejich hlavami a s rozmrzelým pokřikem se vydal pryč, naštvaný na svou konkurenci. Libby už se ho nedržela tak křečovitě, cítil, že je mnohem uvolněnější než před chvílí. Neměla už ani obličej zapasovaný mezi jeho lopatkami.

„Tak co tomu říkáš?“

Skoro zase mohla dýchat. Ještě by potřebovala, aby se její žaludek konečně rozhodl, že zůstane na svém původním místě. Alespoň zatím. Otevřela jedno oko a opatrně se podívala kolem. Ztěžka polkla.

„Myslím, že tě nejspíš zavraždím hned, jak přistaneme na pevné zemi.“

„Relaxuj.“ Vedl aerokolo mezi stromy, nakláněl je třicet stupňů vpravo i vlevo.

Jemu se to snadno řekne, pomyslela si. Podívala se dolů a zjistila, že jsou více než dva a půl metru vysoko. Zalapala po dechu, málem začala ječet, že chce, aby ji okamžitě dopravil na pevnou zem, ale potom jí to došlo. Letí. Letí a přitom není zavřená v nějakém ohromném letadle ve výšce tisíců kilometrů. Letí volně, lehce. Cítí vítr na obličej, ve vlasech, cítí v něm příslib jara. Ten pocit není rušený žádným hlasitým rachotem motoru. Prohánějí se mezi stromy tak rozpuště jako ptáci.

Zastavil ve vzduchu nad mýtinou, kterou vytvořila jeho loď.

„Chceš, abych letěl dolů?“

„Ne, nahoru.“ Smála se a zakláněla hlavu. Připadalo jí, jako by ji nebe k sobě přitahovalo. Usmál se, naklonil se dozadu k ní a políbil ji.

„Jak vysoko?“

„Jak to jde nejvýš?“

„Nevím, ale myslím, že bychom to neměli zkoušet. Kdybychom vylételi nad stromy, někdo by nás mohl zahlédnout.“

Měl samozřejmě pravdu. Libby si shrnula vlasy z obličeje. Napadlo ji, že když je s ním, připadá si, jako kdyby docela ztrácela rozum. „Tak jen k vrcholům stromů. Jednou.“

S potěšením v očích se od ní otočil. Cítil, jak se ho pevně chytla. Potom znovu letěli.

Nikdy na to nezapomene. I kdyby letěl k obloze nebo prostorem ještě milionkrát, nikdy nezapomene na tenhle nádherný let s Libby. Smála se a zvuk jejího smíchu mu zněl v uších. Míle se k němu tiskla, volně se ho držela kolem pasu. Litoval, když stoupali stále výš a výš, že se jí nemůže dívat do obličeje. Když se spolu milovali, bylo to něco podobného jako teď, bylo to stejně čisté, jako když se teď vznášeli vzduchem. Stejně mystické a svůdné, jako když nyní překonávali zemskou přitažlivost.

Odolal pokušení vzlétnout vysoko nad stromy, ale potěšil sebe i ji tím, že zakroužili kolem hradby hustých větví ve výšce nějakých dvou set metrů. Pod sebou viděli tenkou vodní linku, která si vybojovala cestu skalami, a vodopád živený jarním deštěm a táním sněhu padající prostorem. Slunce se prodralo mezi mraky a umožnilo jim pozorovat vzory, vytvářené stíny pod nimi.

Oba na chvíli pohlédli k obloze a zadívali se na ni.

Zpomalil, začali sestupovat, směřovali dolů beze spěchu, bez hluku. Libby cítila, jak jí vlají vlasy ve větru. Než se snesli a přistáli vedle lodi, vzpomněla si na pohádku o Petru Panovi.

„Spokojená?“

Podíval se na ni přes rameno. Libby vnímala, že jemné hučení ustalo, přestalo jí být chladno.

„Bylo to nádherné. Vydržela bych být tam nahoře celý den.“

„Létání je návykové.“ Věděl to líp, než kdokoli jiný. Seskočil a potom ji chytil za ruku. „Jsem moc rád, že se ti to líbilo.“

Všechno skončilo, pomyslela si Libby, když ucítila pod nohama pevnou zemi. Ale bude to další vzpomínka, kterou si uchová. „Líbilo se mi to moc. Nebudu se tě vyptávat, jak to funguje. Stejně bych to nepochopila a možná by mi to zkazilo ten krásný pocit.“ Stále ji držel za ruku. Zadívala se na loď. Její pocity vůči lodi byly stejně zmatečné jako všechny ostatní. Loď jí ho přivezla, loď jí ho odveze. „Nechám tě, aby ses mohl pustit do práce.“

Cal svádl stejně urputný souboj sám se sebou. „Vrátím se před setměním.“

„Tak dobře.“ Vytáhla ruku z jeho a potom ji nervózně vsunula do kapsy. „Nebudeš mít problém najít cestu?“

„Jsem dobrý navigátor.“

„No jistě.“ Ptáci, které vystrašili svým letem, se znovu dali do zpěvu. Čas plynul. „Tak já už radši půjdu.“

Bylo mu jasné, že se jí odejít příliš nechce, a byl na tom stejně. Je to pitomost, řekl si Cal. Za pár hodin se s ní zase uvidí.

„Můžeš jít se mnou dovnitř, ale asi bych toho příliš neudělal.“

Bylo to lákavé. Mohla by jít s ním, zdržet ho od práce na počítači alespoň ještě na pár hodin. Ale nebylo by to správné. Libby se na něho podívala a v jejím pohledu byla všechna láska a touha, kterou nosila v srdci.

„Já jsem za posledních pár dní taky moc práce neudělala.“

„Já vím.“ Naklonil se k ní a políbil ji. „Uvidíme se večer.“

Zůstal stát u otevřeného poklopu a díval se, jak odchází ke srázu. Došla na okraj úbočí a ani potom se neotočila.

Libby strávila většinu dne popisováním sledu událostí, které se staly minulý týden. Používala Calova slova, jeho teorii, aby vysvětlila, jak se stalo, že se k ní dostal, a přibarvovala vše svými vlastními dojmy. Potom vyjmenovala způsobem, který tak dobře ovládala a který jí byl vlastní, všechno, co se stalo od okamžiku, kdy zahlédla na obloze podivné světlo, až do chvíle, kdy odvezla Cala k lodi.

To byla ta nejjednodušší část, sepsat fakta. Její paměť byla dokonalá. Věděla, že to pro ni bude požehnáním i prokletím, až bude opět sama. Zatím se soustředila na to, aby byla objektivní a aby v příběhu uplatnila všechny své schopnosti, aby ho napsala tak dokonale, jako svou disertační práci.

Když byl příběh hotový, přečetla si ho dvakrát a ještě ho na některých místech vylepšila. Jsem zvyklá psát zprávy, přemítala při pohledu na obrazovku počítače. Až bude Cal prezentovat své zážitky vědcům své doby, chtěla, aby měl k dispozici to nejlepší, co je pro něho schopna vytvořit.

Byl to fantastický příběh, fantastický v pravém slova smyslu. Možná ale nebude v Calově době vypadat tak fantasticky. Jak na něho budou lidé v jeho době reagovat, až se vrátí, až jim bude vyprávět svůj příběh? Průzkumník shodou okolností, pomyslela si se smíchem. Nevadí, Kolumbus také hledal Indii a místo ní objevil Ameriku.

Měla chuť představovat si, že s ním budou zacházet jako s nějakým hrdinou, že se jeho jméno objeví v učebnicích historie.

Jako hrdina vypadá, kroužilo jí hlavou, ponořila se do jakéhosi snění za bílého dne. Je vysoký a štíhlý. Obvaz na čele mu dodává trochu frajerský výraz – stejně jako ta týden neholená brada – než se oholil. Kvůli mně, uvědomila si a zalil ji příjemný pocit.

Ve své době je možná obyčejný muž. Člověk, který dělá svou práci, stejně jako ji dělají ostatní. Ráno rozmrzle vrčí, protože se mu nechce vstávat, občas si přihne nebo zapomíná včas platit účty. Není bohatý nebo superchytrý nebo superúspěšný. Je to prostě Caleb Hornblower, muž, který se odchýlil z cesty, a proto se stal výjimečným.

Pro ni ale nikdy nebude jen nějaký obyčejný muž. Vždycky to bude ten jeden jediný.

Bude schopna se znovu zamilovat? Ne, pomyslela si Libby, a byla naprosto klidná, protože si tím byla absolutně jistá. Bude jí muset stačit její práce a její rodina, její vzpomínky. Je nemožné, aby se znovu zamilovala. Už jako dítě vždycky věřila, že někde na ni čeká jen jediný muž. Možná proto pro ni bylo vždy tak snadné, aby se soustředila na studium nebo na práci, přestože její vrstevníci putovali od jednoho vztahu ke druhému, zamilovávali se a zase se odmilovávali.

Nerada dělala chyby. Libby se při té myšlence trochu pousmála. Byla to jedna z věcí, na které byla hrdá, nikdy se nechtěla dopustit nějakého chybného kroku, ať v osobním nebo v profesním životě. Proto studovala víc než ostatní, věnovala se výzkumu důkladněji, vše zvažovala mnohem pečlivěji.

Vyplatilo se to, usoudila. Stiskla několik tlačítek a na obrazovce se objevila její dizertační práce. Libby byla hodně mladá na to, jakého vědeckého titulu dosáhla. Měla v plánu dosáhnout toho ještě mnohem víc.

Možná byla stará na to, aby prožívala svou první lásku. Ale opatrnost a péče ji nezavedla na scestí. Láska ke Calovi nikdy nebude chybou.

Spokojeně si posunula brýle na nose, naklonila se k obrazovce a pustila se do práce.

O několik hodin později ji tam našel, dávno zapomněla na svět kolem sebe, pohltila ji kultura odlišná od její tak, jako byla její kultura odlišná od Calovy. Když se začalo stmívat, rozsvítila si lampičku a světlo jí dopadalo na ruce.

Pěkné, silné, šikovné ruce, pomyslel si Cal. Nejspíš je zdědila po matce umělkyni. Krátké nenalakované nehty, dlouhé štíhlé prsty. Všiml si již dřív malé jizvy dole na palci. Napadlo ho, že se jí zeptá, jak k ní přišla.

Myslel, že bude unavený, až přijde – ne fyzicky, ale duševně, protože se zabýval různými čísly a výpočty a měl jich plnou hlavu. Jakmile spatřil Libby, na svou únavu zapomněl.

Nějakým zázrakem se mu podařilo přestat na ni myslet, když pracoval. Stálo ho dost úsilí, aby se mu podařilo na ni přestat myslet, aby ji přestal chtít, aby po ní přestal prahnout. Takže to byl určitý pokrok. Nebyl si rozhodně jistý, jak se dostat domů. Znal šance i rizika. Díval se na Libby a věděl, jaká to bude oběť.

Zná ji jen krátce. Je nutné, velmi nutné, aby to sám sobě připomínal. Jeho život se nemůže odehrávat tady, s ní. Má jinde svůj domov, svou identitu. Má rodinu, na kterou vzpomíná a kterou miluje víc, než si kdy dřív uvědomoval.

Ale stojí tu a pozoruje ji a minuty ubíhají, odnášejí s sebou všechno, každé něžné gesto, každý nádech. To, jak jí vlasy leží na krku, jak si netrpělivě pohupuje nohou jen v ponožce, jestliže si netrpělivě nebubnuje prsty ruky. Čas od času si přihladí vlasy, nebo si opře bradu o dlaně a zírá jako výr na obrazovku. Každý takový jednotlivý okamžik mu připadal roztomilý. Když ji konečně oslovil, hlas mu málem vypověděl službu.

„Libby.“

Trhla sebou a obrátila se na židli směrem k němu. Podívala se na něho, ale protože za ním byla tmavá chodba, viděla jen siluetu, opřenou v rámu dveří. Zaplavila ji vlna lásky.

„Neslyšela jsem tě přijít.“

„Byla jsi zabraná do práce.“

„Nejspíš ano.“ Když vešel do místnosti, všimla si výrazu v jeho očích a svráстила čelo. „Co tvá práce? Daří se ti?“

„Ano.“

„Vypadáš ustaraně. Máš nějaké problémy?“

„Ne.“ Natáhl k ní ruku a dotkl se jejího obličejce. Jeho výraz se docela změnil. „Ne.“

„Co tvé výpočty?“

„Pracuje se na tom.“ Její kůže je jako hedvábí, pomyslel si a cítil, jak se pod jeho dotykem rozpaluje. „Dostal jsem se ve skutečnosti dál, než jsem čekal.“

„No prosím.“ Připadalo mu, že v jejích očích zahlédl stín, ale její hlas zněl vesele a povzbudivě.

„To je dobře. Přiletěl jsi na aerokole?“

„Ano, nechal jsem ho za přístřeškem.“

Byla to stupidní otázka, usoudila. Těžko by mohl ujít celou tu cestu pěšky. Měla chuť ho požádat, aby ji znovu vzal do vzduchu. Za svitu měsíce. Bylo by to fantastické. Ale Cal vypadá unaveně a ustaraně.

„Asi musíš být po tom všem hladový.“ Rozhlédla se kolem, jako kdyby si právě všimla, že je tma. „Neuvědomila jsem si, že je tak pozdě. Pojďme dolů, připravím něco k jídlu.“

„Můžu počkat.“ Vzal ji za ruku a pomohl jí vstát. Počítač dál hučel, ale ani jeden z nich ho nevšímal. „Můžeme jít dolů za chvilku a připravit něco oba společně. Líbíš se mi v těch brýlích.“

Zasmála se a chtěla brýle sundat. Chytil ji i za druhou ruku, takže ji držel za obě.

„Ne, nesundávej si je.“ Naklonil hlavu na stranu a políbil ji, jako kdyby prováděl nějaký pokus. Chutnala mu stejně jako jindy. Zaplaťpánbůh. Většina jeho napětí povolila. „Vypadáš v nich... chytře a vážně.“

I když jí srdce už divoce bušilo, usmála se. „Já jsem chytrá a vážná.“

„Ano, řekl bych, že jsi.“ Přešel jí prstem po vnitřní straně zápěstí a cítil její divoký tep.

„Vypadáš tak, že mám nesmírnou chuť se přesvědčit, jestli jsem schopný tě přimět, abys reagovala zcela neintelektuálně.“ Dál ji držel za obě ruce, sklonil se k ní a políbil ji. Pomalu a soustředěně ochutnával její rty tak dlouho, až lapala po dechu.

„Libby?“

„Ano?“

„Co mi můžeš říct o lidech z Nové Guiney?“

„Nic.“ Přitiskla se k němu a trochu zasténala, když se jí svými rty stále dotýkal na jejích, lehounce a smyslně. „Vůbec nic. Líbej mě, Calebe.“

„Budů.“

Dotýkal se jí rty po celém obličejí, tady a hned zase tam. Byla jako sopka probuzená po mnoha letech nečinnosti, připravená vybuchnout, horká a překypující.

„Dotýkej se mě.“

„Budů.“

Nikdy to nebylo tak, jak čekala. Dokázal ji vybudit až na samý pokraj pouhými dotyky rukou. Když se znovu roztřesená vrátila na zemi, začal ji vysvlékat, vylupovat ji z její flanelové košile, vytahovat z džínů. Stáli vedle postele. Měla na sobě přiléhavé bílé tílko z bavlny. Zdálo se, že je jím fascinovaný, než jí ho stáhl přes hlavu, hrál si s ramínky, přejížděl prstem kolem výstřihu. Jeho rty byly neustále v pohybu, stejně jako jeho ruce, které se snažily objevit všechna tajemství, která měly už dávno objevená.

Byla šťestím bez sebe, jako v deliriu mu stahovala svetr přes hlavu. Ohromovalo ji, že její touha se ještě vyostřila, ještě narostla, přerostla to, co k němu cítila poprvé. Věděla už, kam se s ním dostane, už byla na některých z těch cest, na něž ji tak zkušeně navigoval.

Měl hebkou hladkou kůži. Těšilo ji, když mu mohla rukou přejíždět po zádech nahoru a dolů a cítit, jak se mu napínají svaly.

Ten zvláštní mužný kontrast jí podlamoval kolena. Slyšela, jak se mu zrychluje dech, když mu rukama sjížděla od ramenou k pasu.

Když vás někdo chce... takhle moc. Věděla to, podle toho, jak se jí dotýkal, jak ji líbal znovu a znovu, stále déle, stále hladověji. Dotýkal se svým jazykem jejího, svůdně, eroticky, cítila se tak krásně, jako když vnímala, že tají dech, když se ho dotýkala a hladila ho.

Učí se rychle, pomyslel si Cal a zmocňovala se ho závrať. Opravdu se učila rychle. Její ruce a to, jak se něžně tiskla k jeho tělu, ho zbavovalo rozumu. Chtěl ji poprosit, aby na chvíli přestala, aby mu dala čas na to, aby se mohl vzpamatovat a ovládnout. Ale bylo pozdě. Bylo příliš pozdě.

Strhl ji do postele. Překvapením vypískla, ale ten zvuk se vzápětí změnil na radostné sténání. Přitáhla si ho k sobě, ale hned na to se chytila za povlečení postele a svírala je a drtila v rukou, když ji vedl k prvnímu vrcholu.

Myslela si, že ví, co obnáší milování. Ale ani noc, která ho byla plná, ji nepřipravila na to, co nastalo. Byl jako šílený a ona na tom byla za okamžik docela stejně.

Nebyly to něžné dotyky, nebylo to jemné přesvědčování a naléhání. Bylo to horká, drsná potřeba a zoufalá snaha dosáhnout uspokojení. Jako dvě ztracené duše se zmítali mezi dekami a polštáři a vpíjeli se jeden do druhého.

Zoufale neuspokojitelná touha se setkávala s vášnivou odpovědí. Šeptání a mluvení nepotřebovali, zbláznili se. Stačilo jim sténání beze slov a vzlyky. Kůže měla tak kluzkou tou horkou vášní, která s ní zmítala, že její tělo po jeho těle hladce klouzalo. Pokaždé, když našel její ústa svými, vnímal to nekonečné množství touhy, kterým voněla.

Ted' už to nebylo jako sametová mračna, ale spíš jako zuřící bouře. Bylo to vzrušující. Elektrizující. Skoro jako by cítila všechnu energii kolem ve vzduchu. Připadalo jí, že jí bijí bubny uvnitř hlavy i v srdci a že jejich rytmus se stále zrychluje. Lapala po dechu a šplhala po jeho těle, aby se mohla otevřenými ústy přísávat na jeho hrdlo, na jeho hrud', aby si vychutnala tu jeho temnou, bohatou a nádhernou chuť.

Nemohl se jí nabažit. Nezáleželo na tom, jak moc mu dává, stále chtěl víc a víc. Neuvědomoval si, jak se jí tvrdě a hluboko boří svými prsty do kůže, že se jí dělají modřiny. Stejně neústupně ji líbal. Viděl ji v matném světle lampičky, viděl, jak její kůže září, jak rozkoší zaklání hlavu pokaždé, když do ní vjede. Měla zlaté oči, tmavě zlaté, jako barva nějaké pradávné mince. Připadala mu jako bohyně. Tyčila se nad ním, tělo se jí prohýbalo jako luk a kolem vlasů jí světlo vytvářelo svatozář.

Měl pocit, že by pro ni mohl zemřít, že bez ní zemře. Vtáhla si ho do sebe tak hluboko, jak to jen bylo možné. Mysl mu zakalil pocit, který ho opanoval, vztáhl k ní poslepu ruce a ona propletla své prsty s jeho.

Potom již nebyli schopni vůbec na nic myslet.

Tiskl si ji k sobě ještě dlouho po tom, co těla jich obou přestala vibrovat. Snažil se vzpomenout si, co se vlastně dělo, ale nacházel jen nejasný pocit a zmatek, že se jí zmocňoval dost neurvale. Měl strach, jestli jí neublížil. Báł se, aby se teď, až jí zchladne mysl i tělo, od něho neodtáhla, aby se neodvrátila kvůli tomu, co z jeho nitra vystoupilo na povrch.

„Libby?“

Odpověděla mu jen tím, že malinko posunula hlavu na jeho hrudi. Jedním z největších potěšení pro ni bylo, když měla tvář položenou na jeho hrudi a slyšela tlukot jeho srdce z bezprostřední blízkosti.

„Je mi to moc líto.“ Pohládl ji po vlasech, ale nebyl si jistý, jestli na něžnost není příliš pozdě.

Otevřela oči. Přišlo jí to jako tak nesmírně namáhavá činnost, že jí skoro nebyla schopna. V očích se jí objevil záblesk nejistoty. „Je ti to líto?“

„Ano. Nevím, co to do mě vjelo. Nikdy jsem se tak k žádné ženě nechoval.“

„Opravdu?“ Viděl, jak se jí koutky úst zvedají do úsměvu.

„Ne.“ Opatrně jí zvedl hlavu, připravený hned ji pustit, kdyby naznačila, že se chce odtáhnout. „Chtěl bych se ti za to nějak omluvit, vynahrádit ti to,“ začal. Potom si všiml, že se jí v očích netřpytí slzy, ale že se směje. „Ty se směješ?“

„A jakpak?“ zeptala se a políbila ho na obvaz na čele. „Jak bys mi to chtěl vynahrádit?“

„Myslel jsem, že jsem ti ublížil.“ Převalil ji na záda a důkladně si ji prohlížel. Stále se usmívala oči měla temně tajemné, bylo to odvěké tajemství, které mohou plně pochopit jen ženy. „Snad ne.“

„Neodpověděl jsi na mou otázku.“ Protáhla se, ne proto, že by ho chtěla provokovat, ale proto, že se cítila tak spokojená, jako kočka vyhrívající se v paprscích slunce. „Jak mi to chceš vynahrádit?“

„No třeba...“ Podíval se na zvalenou postel, potom sklouzl pohledem na podlahu. Sehnul se a zvedl brýle, které jí tam spadly. Otočil s nimi několikrát kolem dokola a potom se zašklebil. „Tak si je nasad’ a já ti to předvedu, jestli chceš.“

DEVÁTÁ KAPITOLA

Libby přemýšlela nad hrnkem kávy, jestli je přímou příčinou jejích dnešních potíží, že se nedokáže soustředit na práci na počítači, její zamilovanost. Viděla stejné příznaky zamyšlenosti i u Cala. Seděl naproti ní a dojídal zbytek její snídaně. Svou porci už měl v sobě.

Libby usoudila, že jde o něco víc než jen o zamyšlenost. Cal vypadal, jako kdyby ho něco trápilo, byl stejně ustaraný jako po návratu předchozí večer. Libby si uvědomila, že takhle vypadal, už když šli spát. Několikrát za noc a i teď ráno měla pocit, že jí Cal chce něco říct. Něco, čeho se obávala, co nechtěla slyšet.

Toužila najít způsob, jak mu zlepšit náladu, jak mu usnadnit, aby ji mohl opustit. Láska ze mě udělala blázna, pomyslela si s povzdechem.

Začalo pršet a přšlo dlouho, tiše a vytrvale, skoro až do rána. Potom slabě vysvitlo slunce, ale svítilo mdle, skoro étericky, při zemi se válela mlha v obrovských chuchvalcích.

Byl to den jako stvořený pro výmluvy, pro bezcílné toulání v lesích, pro líné milování pod dekou. Ale takové nápady, připomněla Libby sama sobě, by Calovi k cestě domů nepomohly.

„Asi by ses měl začít chystat.“ Byla to jemná pobídka, nabídka, která nemohla být vyslovena s přílišným nadšením.

„No jo.“ Nejraději by zůstal sedět tam, kde je, a zapomněl na realitu. Přece jen se zvedl, letmo ji políbil a došel k zadním dveřím. Otevřel je a kuchyně se rázem naplnila zpěvem ptáků.

„Odpoledne bych si asi dal pauzu. Možná bych přišel na oběd. Nějak tu stravu na lodi nemohu snést.“ Spíš šlo o to, že nemohl snést být bez Libby. Usmála se a vzala ho za slovo.

„Tak dobře.“ Den jí najednou připadal docela krásný. „Kdybys mě náhodou nenašel otročit u sporáku, budu nahoře pracovat.“

Zdá se to tak normální, napadlo Libby, když za sebou zavřel dveře, rozloučit se ráno polibkem a naplánovat si, že se v poledne sejdou u oběda. Asi je to tak nejlepší, usoudila, když si nalila další hrnek kávy a nesla si ho s sebou nahoru. Na celém jejich vztahu toho asi nebylo o mnoho víc, co by se dalo považovat za normální.

Dopoledne pracovala, a i když jí to celkem šlo, cítila se podrážděná. Přičítala to přemíře kofeinu. Nechtěla se zabývat tím, že

jí ráno Cal připadal příliš zamlklý a příliš zamyšlený. Oba dva měli hodně o čem přemýšlet. Za chvíli tu bude zpátky, uvědomila si. Vzhledem k tomu, že něco takového se už brzy nebude moct stát, rozhodla se, že přeruší svou práci a půjde mu dolů připravit k obědu něco obzvlášť dobrého. Sešla po schodech dolů a tam zaslechla zvuk auta.

Návštěvníci se tu neobjevovali často, neobjevovali se tu vůbec nikdy. Byla částečně překvapená a částečně naštvaná, došla ke dveřím a otevřela.

„No tohle!“ Bylo to pro ni překvapení, k němuž se přidávala přiměřená dávka úzkosti. „Mami! Tati!“

Pocítila nával lásky, který ji zahlcoval, běžela své rodiče přivítat. Právě vystupovali z malého, celkem dost otlučeného auta.

„Liberty.“ Caroline Stoneová se vítala se svou dcerou, smála se hrdelním smíchem, teatrálně rozpráhovala ruce a objímala ji. Byla oblečená stejně jako Libby, v obnošených džínách a ohromném svetru v délce až na boky. Jediný rozdíl byl v tom, že Libbyin svetr byl z obyčejné červené vlny, Carolinin svetr byl symfonií odstínů a tónů a byl to její vlastní výtvor. Měla dvě dlouhé černé náušnice v jednom uchu a náhrdelník z turmalínů, které se třpytily ve světle.

Libby políbila Caroline na hladkou nenalíčenou tvář. „Mami! Co tu děláte?“

„Kdysi jsem tu bydlívala,“ připomněla jí matka a znovu ji políbila, William jen stál opodál a usmíval se. Pozoroval ty dvě ze tří žen, na kterých mu v životě nejvíc záleželo. Přestože je od sebe dělil věk jedné generace, s pýchou si uvědomoval, že jeho manželka nevypadá o mnoho starší než jejich dcera. Obě mají stejnou postavu i stejnou pleť, tak podobnou, že by je možná někdo mohl považovat i za sestry.

„A co já?“ zeptal se. „Já jsem tady snad jen jako křoví?“ Otočil si Libby k sobě a sevřel ji v jednom ze svých typicky pevných objetí. „Holčičko moje,“ řekl jí a vlepil jí pusou, až to mlasklo. „Vědkyně.“

„Tatínku,“ odpověděla mu ve stejném stylu, „výkonný řediteli.“ Trochu sebou škubl. „S tím přestaň. A ukaž, ať si tě prohlídnou, jak vypadáš.“

Libby se usmála a začala si ho taky prohlížet. Ještě stále nosí vlasy příliš dlouhé na to, aby mohl být považovaný za konzervativního pána v letech, ačkoli jeho tmavě blond vlnité vlasy tu a tam prokvétají stříbrem. O něco víc stříbrných nitek má ve vousích. Oboje má čerstvě zastřížené, je vidět, že byl nedávno u holiče. Jinak se na Williamu Stoneovi skoro nic nezměnilo. Vypadá stále tak, jak si ho pamatuje. Jako toho, kdo ji, když byla dítě, nosil lesem v pruhu látky na zádech tak jako to dělají indiáni.

Stále je vysoký a dá se říct, že i urostlý. Má dlouhé nohy a ruce, které mu dodávají trochu gangsterský vzhled. Obličej má vyzábělý, s výraznými lícními kostmi. Oči má hluboké, šedé, jsou příslibem čestného jednání.

„Tak co?“ zeptala se Libby a otočila se kolem dokola. „Tak jak vypadám?“

„Docela to ujde.“ Položil Caroline ruku kolem ramen. Vypadali spolu přesně tak, jako vždycky. Nerozlučně. „Ty první dvě děti se nám opravdu povedly, Caro.“

„První dvě?“ Libby tím byla trochu zaskočená.

„Ty a Sunbeam, drahoušku.“ Caroline se jen usmívala a potom se otočila k autu. „Nevyndáme to jídlo?“

„Ale já – Jídlo.“ Libby se kousala do rtu a dívala se na rodiče, jak vykládají z auta tašky. Několik tašek. Musí jim říct... musí jim něco říct.

„Jsem tak ráda, že vás oba zase vidím.“ Marně se snažila protestovat, když jí otec podal dvě plné tašky. „Musím vám... totiž chtěla bych... vám říct, že... nejsem tady sama.“

„To je jen dobře.“ William bezmyšlenkovitě vytáhl další tašku. Nebyl si jistý, jestli si jeho manželka všimla tašky se smaženými brambory, která byla uložena vpředu v autě. Určitě si jí všimla. Nikdy jí nic neuniklo.

„Je nám vždycky potěšením seznámit se s tvými přáteli, holčičko.“

„Ano, já vím, ale tohle je –“

„Caro, vezmi prosím tu tašku zepředu z auta, není příliš těžká.“

„Tati,“ Libby neviděla jinou možnost, než otce přerušit. Znovu se začala rozčileně kousat do rtu, zaslechla, jak se otevřely dveře domu a pak se zase zavřely za její matkou. „Opravdu bych to měla vysvětlit.“ Co chceš vysvětlovat, divila se sama svým slovům. A hlavně jak?

„Poslouchám tě, Libby, ale ty tašky začínají být docela těžké.“ Přehodil si je v rukou. „To je určitě to tofu.“

„Chtěla bych ti říct o Calebovi.“

To ho upoutalo. „O jakém Calebovi?“

„Hornblowerovi. O Calebu Hornblowerovi. On je... tady,“ řekla nejspíše, „se mnou.“

William decentně pozvedl obočí. „Aha, opravdu?“

Muž, o němž byla řeč zaparkoval své aerokolo za přístřeškem a vydal se k domu. Snažil se přesvědčit sám sebe, že není nic špatného na tom udělat si odpoledne volno. Navíc počítač pilně pracuje, i

když on u něho není. Většina z nejnutnějších oprav lodi už je hotová a za den nebo dva maximálně bude vše připraveno k odletu.

Jestli má chuť strávit o pár hodin víc s krásnou, vzrušující ženou, má na to plné právo. Nebude to mít žádné následky. Není do ní zamilovaný.

Je to asi stejná pravda jako říct, že se Slunce otáčí kolem planet. Tiše zaklel a prošel otevřenými zadními dveřmi do kuchyně. Už jen pohled na ni ho nutil k úsměvu. I přes to, že jí mohl zahlédnout jen docela malou část, jen její kulatoučký zadeček, protože asi hledala něco na dně lednice.

Zvedlo mu to náladu natolik, že se k ní potichu přiblížil, aby ji pevně a důvěrně chytil za boky.

„Pořád se nemohu rozhodnout, z které strany tě mám raději.“

„Calebe!“

Ten výkřik se ozval odjinud, nevykřikla žena, kterou si právě otáčel čelem k sobě ve své náruči. Ten výkřik se ozval z druhé strany místnosti od dveří do kuchyně. Zatočila se mu hlava, protože zíral na Libby, která k němu kráčela přes místnost, lapala po dechu, oči měla doširoka otevřené a v náruči dvě tašky. Vedle ní stál vysoký štíhlý muž, který ho pozoroval s nelíbeným nepřátelstvím.

Caleb se pomalu podíval na ženu ve své náruči a zjistil, že objímá neméně atraktivní, ale o něco starší ženu, než je ta, o níž se domníval, že by to měla být.

„Ahoj,“ řekla mu a docela pěkně se na něho usmála. „Vy jste určitě Libbyin přítel.“

„Ano.“ Odkášlal si. „To určitě jsem.“

„Možná byste mohl mou ženu pustit,“ řekl mu William. „Aby mohla zavřít dveře lednice.“

„Promiňte.“ Rychle od ní o krok poodstoupil. „Spletl jsem si vás s Libby.“

„Máte ve zvyku chytat mou dceru za –“

„Tati.“ Libby ho přerušila a vyklopila tašky na stůl. Je to opravdu vydařený a slibný začátek, napadlo ji. „To je Caleb Hornblower. Je... tu na chvíli se mnou. Cale, to jsou mí rodiče, William a Caroline Stoneovi.“

Výborně. Protože se nedomníval, že by se mu mohlo podařit, aby se dokázal zmotnit na nějakém jiném místě, rozhodl se, že se raději postaví k celé situaci čelem.

„Je mi potěšením se s vámi seznámit.“ Připadalo mu, že nejvhodnější místo, kam dát ruce, budou kapsy.

„Libby je vám velmi podobná.“

„Tvrdí to hodně lidí.“ Caroline se na něho znovu usmála. „I když to dávají najevo trochu jiným způsobem.“ Nechtěla ho dál trápit, a tak mu podala ruku a potom se obrátila ke svému

manželovi. „Wille, polož ty tašky a pojď se seznámit s přítelem Libby.“

Will si dal na čas. Chtěl si toho chlapa nejdřív zhodnotit. Vypadá celkem dobře, usoudil nakonec. Má ostré řezané rysy a klidný pohled. Uvidí se, co dál. „Jmenujete se Hornblower?“ Williama potěšilo, že když mu Cal podal ruku, byla chladná a stisk pevný.

„Ano.“ Připadalo mu, že si ho někdo takhle prohlížel a důkladně posuzoval poprvé od té doby, co ho přijímali do ISF.

„Měl bych se vám ještě znovu omlouvat?“

„Jednou to snad stačilo.“ Ohledně ostatního se William rozhodl zatím nedělat ukvapené závěry.

„Zrovna jsem se chystala připravovat oběd,“ prohlásila Libby, protože usoudila, že by měla něco dělat, aby všechny nějak zabavila alespoň do té doby, než vymyslí, jak situaci nejlépe řešit.

„Oběd je vynikající nápad.“ Caroline vytáhla z tašky čerstvý kvěťák. Našla bramborové plátky a sklenici nakládaných pálivých párků, které tam Will potají přidal. „Ale budu ho připravovat já. Chceš mi pomáhat, Williame?“

„Já ale –“

„Dáš vařit vodu na čaj,“ navrhla.

„Dala bych si čaj,“ řekla Libby, protože věděla, že to je způsob, jak získat otcovy sympatie. Chytila Cala za ruku. „Hned se vrátíme.“ Když vešli do obývacího pokoje, otočila se k němu. „Co budeme dělat?“

„S čím?“

Libby našťavaně zavrčela a rázným krokem šla ke krbu. „Musím jim něco říct a těžko to může být to, že jsi sem spadl z tříadvacátého století.“

„Raději bych byl, kdybys jim to neříkala.“

„Já jsem jim nikdy nelhala.“ Libby se zatvářila nejistě a špičkou nohy začala dloubat do ohořelého kusu dřeva. „To nejde.“

Šel k ní a vzal ji za bradu. „Když se vynechá pár drobných detailů neznamená to, že člověk lže.“

„Pár drobných detailů? Jako třeba to, že jsi přiletěl kosmickou lodí?“

„Například.“

Zavřela oči. Mohla by to být legrace. Asi to tak bude za pět nebo deset let. „Hornblower, tahle situace bude dost příšerná, i když k ní nebudeme dávat jako bonus odkud jsi, natož ze kdy.“

„Jaká situace?“

Snažila se neskřípat zuby. „Jsou to mí rodiče, tohle je jejich dům a já a ty jsme –“

„Milenci,“ doplnil její nedokončenou větu.

„Byl bys tak laskav a mluvil potichu?“

Trpělivě jí položil ruku kolem ramen a lehce jí je hnětl. „Libby, to jim asi stejně došlo, když jsem tvou matku málem políbil u lednice.“

„O tom –“

„Myslel jsem, že jsi to ty.“

„Já vím. Ale –“

„Libby, chápu, že to nebyl zcela tradiční způsob, jak se seznámit s tvými rodiči, ale myslím, že z nás čtyř zúčastněných jsem byl ze všeho nejvíc překvapený právě já.“

Nemohla se ubránit smíchu. „To asi ano.“

„Určitě. Takže si myslím, že bychom měli udělat další krok.“

„A to má být co?“

„Oběd.“

„Hornblowere.“ S povzdechem si položila čelo na jeho hrudník. Naneštěstí tohleto byla jedna z věcí, pro které si ho zamilovala – jeho schopnost vyhodnocovat situace. „Chtěla bych, aby sis nechal projít hlavou, jak citlivá je to záležitost. Co s tím budeme dělat?“ Udělala malou pauzu. „Jestli se mě zeptáš s čím, zbiju tě.“

„Mluvíš dost zostra.“ Vzal její obličej do dlaní a otočil si ho k sobě. „Takže se musíme odhodlat k nějaké akci.“

Libby se ani nesnažila naznačit protest, když se k ní pomalu přibližovala jeho ústa. Stejně je to celé jako nějaký sen, omlouvala sama sebe. Samozřejmě že ve svém snu může dovolit, aby všechno vyšlo hned najevo.

Za zády se jí ozvalo hlasité rozhořčené zakašlání. Odtrhla se od Cala a podívala se na svého otce.

„Jé...“

„Matka má hotový oběd.“ Přestože se nerad choval naprosto předvídatelně, neubráníl se, aby si Cala ještě jednou nezměřil pohledem, než se otočil a šel zpátky do kuchyně.

„Myslím, že už proti mně není tak zaujatý,“ přemítal.

V kuchyni se William zakabonil na svou ženu. „Ten chlapík má pořád ruce na jedné z mých ženských.“

„Na jedné z tvých ženských.“ Carolina vybuchla v srdečný a dlouhotrvající smích. „No opravdu, Wille.“ Zavrtěla hlavou tak, až jí obě náušnice začaly poskakovat. „Má opravdu moc pěkné ruce.“

„Chceš provokovat?“ Jednou rukou si ji přitáhl k sobě.

„Vždycky.“ Velmi provokativně ho políbila, než se otočila ke dveřím. „Pojďte dál a posaďte se,“ řekla a s Calebem se na sebe šťastně usmívali. „Jen ještě promíchám salát.“

Už měla prostřené čtyři misky na podložkách, které sama utkala. Uprostřed stolu byla připravená mísa se směsí různých zelenin a bylin s překvapivou příměsí zelených banánů a posypaná

celozrnnými krutonky. Scházelo jen je promíchat s jogurtovým dresinkem. Libby věnovala nostalgickou vzpomínku sendvičům se slaninou, listem salátu a rajčetem, které měla původně v plánu, a usedla ke stolu.

„Prosím, Cale...“ Caroline mu podala mísu. „Jste antropolog?“

„Ne, jsem pilot,“ řekl právě v okamžiku, kdy Libby prohlásila: „Cale je řidič dálkového nákladáku.“

Libby v duchu nadávala a Cal si klidně nabíral salát. „Přepravuji náklady,“ vysvětloval pyšně, že respektuje Libbyino přání, držet se co nejvíc pravdy.

„Létáte?“ William bubnoval na stole svými dlouhými kostnatými prsty.

„Ano. Je to to jediné, co jsem kdy opravdu toužil dělat.“

„Musí to být vzrušující.“ Caroline se naklonila vpřed, vždycky si přála být něčím fascinovaná. „Sunbeam, naše druhá dcera, chodí na hodiny létání. Možná byste s ní o tom mohl promluvit a trochu jí v tom pomoci.“

„Sunny se neustále něco učí.“ Libby to řekla pobaveně a zároveň s láskou. Podala mísu se salátem matce. „Je dobrá ve všem, do čeho se pustí. Zkoušela parašutismus a rozhodla se, že potom se naučí i řídit sama letadlo.“

„To je rozumné.“ Cal se podíval na Caroline. Caroline Stoneová, napadlo ho už poněkolikáté. Významná osobnost dvacátého století. Nepřipadalo by mu víc neuvěřitelné, kdyby ho pozval ke stolu Vincent van Gogh nebo Voltaire. „Ten salát je vynikající, paní Stoneová.“

„Caroline. Děkuji za pochvalu.“ Sklouzla pohledem na svého manžela, protože věděla, že by si raději dal párky a smažené hranolky a studené pivo. Za více než dvacet let se jí nepodařilo ho přeskolit. Ale nepřestala se o to pokoušet.

„Jsem přesvědčená, že správná výživa napomáhá udržet jasnou mysl,“ začala. „Nedávno jsem četla studii, kde se psalo o tom, že vhodné potraviny a cvičení přímo ovlivňují delší život. Kdybychom o sebe lépe pečovali, mohli bychom žít více než sto let.“

Libby si všimla výrazu v Calově obličejí a kopla ho pod stolem do kotníku. Měla pocit, že se právě chystá informovat její matku, že lidé jsou schopni žít více než sto let a že je to běžná věc.

„Jakou cenu by mělo žít tak dlouho, když by člověk musel jíst listy a větvičky?“ podotkl William. Jeho žena se na něho podívala s přimhouřenýma očima, a tak hned dodal: „Ne že by tyhle nebyly vynikající.“

„Můžeš si dát něco sladkého jako zákusek.“ Naklonila se k němu a políbila ho na tvář. Potom znovu nabídla mísu Calovi a na rukou se jí zatřpytilo šest prstenů. „Dáš si ještě?“

„Rád, děkuju.“ Přidal si. Libby byla jeho apetitem opět nadšená. „Obdivuju vaši práci, paní Stoneová.“

„Opravdu?“ Stále ji těšilo, když se někdo zmínil o jejím tkaní jako o její práci. „Máte nějakou věc?“

„Ne, je... to mimo můj dosah,“ řekl jí při vzpomínce na exponáty, které viděl za sklem vitrín v muzeu.

„Odkud jste, pane Hornblowere?“

Cal zaměřil svou pozornost na Libbyina otce. „Z Filadelfie.“

„Při vašem povolání musíte hodně cestovat.“

Cal se neobtěžoval skrýt úsměv. „Víc než si dovedete představit.“

„Máte rodiče a sourozence?“

„Mí rodiče a můj mladší bratr žijí... stále na východě.“

William proti své vůli trochu roztál. V Calových očích i v jeho hlase se objevilo něco dojemného, když se zmínil o své rodině.

Tak dost, usoudila Libby, tak honem dost. Odsunula svou misku stranou, oběma rukama zvedla hrnek s čajem, potom se naklonila vzad a podívala se na svého otce. „Jestli máš s sebou nějaký dotazník, Cal ti ten formulář určitě vyplní. Potom budeš mít k dispozici jeho datum narození i číslo pojištění.“

„Nemyslíš, že takový tón se příliš nehodí?“ komentoval to Will a nabral si na vidličku plno salátu.

„Chceš říct, že jsem nevychovaná?“

„Nemusíš se omlouvat,“ popleskal ji Will po ruce. „Každý je takový, jaký je. Řekněte mi Cale, jaká je vaše politická příslušnost?“

„Tati!“

„Dělám si legraci.“ Se zlomyslným úsměvem se natáhl po Libby a posadil si ji na klín. „Vyrostla tady, víte.“

„Řekla mi to.“ Cal se díval, jak Libby položila tátovi ruku kolem krku.

„Hrávala si tu venku nahá, tam před těmi dveřmi. Já jsem se tu věnoval zahradničení.“

Libby si nemohla pomoci, rozesmála se a trochu přitlačila ruku na otcově krku a přiškrtla ho. „Zvíře.“

„Smím se ho zeptat, jaký má názor na Dylana?“

Přinutila ho, aby zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Na Boba Dylana nebo na Dylana Thomase?“ zeptal se Cal a vysloužil si od Williama překvapený pohled stejně tak jako od Libby, která si teprve potom uvědomila, že se Cal zmiňoval o své náklonnosti k poezii.

„Na oba,“ rozhodl Will.

Dylan Thomas byl brilantní, ale depresivní. Raději si čtu Boba Dylana.“

„Texty písní, tati. Tak a teď, když už je to jasné, proč mi radši neřekneš, co děláš tady, místo abys řídil svou správní radu, šílence?“

„Chtěl jsem vidět svou malou holčičku.“

Políbila ho, jen kousek nad vousy, protože věděla, že je to částečně pravda. „Viděli jsme se, když jsem se vrátila z Jižního Pacifiku. Zkus vymyslet ještě něco jiného.“

„Taky jsem chtěl vzít Caro na čerstvý vzduch.“ Zamrkal na svou ženu dceři přes rameno. „Oba si myslíme, že vzduch tady kolem se v prvních dvou případech osvědčil, tak jsme se rozhodli, že to zkusíme znova.“

„O čem to mluvíte?“

„Mluvím o tom, že tohle místo je vhodné pro tvou matku v jejím stavu.“

„V jakém stavu? Jsi nemocná?“ Libby vyskočila a chytila matku za ruku. „Co ti je?“

„Myslím, že takhle bys na to nepřišla. Snaží se říct, že jsem těhotná.“

„Těhotná?“ Libby cítila, jak se jí podlamují kolena. „Jak to?“

„To tvrdíš, že jsi vědec,“ zamumlal Cal a vysloužil si Willův srdečný smích.

„Ale –“ Byla příliš omráčená na to, aby se na Cala za jeho poznámku hněvala, dívala se střídavě na matku a na otce. Jsou mladí, je jim stěží přes čtyřicet, jsou vitální. Libby věděla, že není nic neobvyklého, aby si páry kolem čtyřicítky pořizovaly děti. Ale oni jsou přece *její* rodiče.

„Budete mít dítě. Já nevím, co mám říct.“

„Zkusit nám pogratulovat,“ navrhl Will.

„Ne. Vlastně ano jsem chtěla říct. Musím si sednout.“ Posadila se na podlahu mezi jejich židle. Zjistila, že jen sedět nestačí a tak se třikrát zhluboka nadechla.

„Jak se cítíš?“ zeptala se Caroline. „Omráčená.“ Podívala se na matku a začala zkoumat její obličej. „Jak se cítíš ty?“

„Na osmnáct... ale přece jen jsem Willa přemlouvala, aby mi nepomáhal s porodem sám tady v chatě, tak jako když jste přicházely na svět ty a Sunny.“

„Ona už zapomněla na hodnoty šedesátých let,“ bručel Will, ale přesto se mu nesmírně ulevilo, že Caroline trvala na tom, že bude rodit pod dohledem porodníků v nemocnici. „Tak co si o tom myslíš, Libby?“

Klekla si, aby je mohla oba obejmout. „Myslím, že bychom to měli oslavit.“

„Myslel jsem na to už o chvíli dřív, jsem o krok napřed před tebou.“ Will vstal a šel k lednici, vytáhl odtud láhev a podržel ji ve výšce. „Šumivý jablečný džus.“

Zátka bouchla tak slavnostně, jako by to bylo šampaňské. Připili si navzájem, na dítě, na nepřítomnou Sunny, na minulost a na budoucnost. Cal se k nim přidal, strhla ho jejich vzájemná náklonnost. Tohle je další věc, kterou čas nezměnil, pomyslel si. Euforické štěstí lidí, kteří si přejí mít dítě, z toho, že se má narodit.

Ještě nikdy se vážně nezamýšlel nad tím, že by si založil rodinu. Věděl, že až jednou přijde ta pravá doba a žena, všechno ostatní bude tak, jak má být. Najednou se přistihl, že přemýšlí o tom, jaké by to bylo, kdyby si připíjel s Libby na narození jejich vlastního chtěného dítěte.

Nebezpečný nápad. Nereálný nápad. Zbývá mu s ní jen pár dní – spíš jen hodin, rodina je na celý život.

I když se zamýšlel nad svým životem, pohled na Libbyiny rodiče mu připomněl jeho vlastní rodiče. Dívají se na oblohu a dělají si starosti kde je a jak mu je? Kéž by jim mohl dát zprávu, že je v bezpečí.

„Cale?“

„Hmm. Co?“ Zamrkal a viděl, že se na něho Libby upřeně dívá.

„Říkala jsem, že bychom měli zapálit oheň.“

„Souhlasím.“

„Jedno z mých nejoblíbenějších míst tady je u ohniště.“ Carolina se zavěsila do Willova rámě. „Jsem tak ráda, že jsme se tu zastavili na noc.“

„Zastavili na noc?“ opakovala Libby.

„Jedeme do Carmelu,“ rozhodla se tvrdit Caroline a výhružně stiskla Williamovi ruku dřív, než mohl říct něco jiného. „Přála jsem si podívat se na pobřeží.“

„Přála si dát ke svým vojtěškovým výhonkům sýrový hamburger,“ prohlásil William. „Tak jsem zjistil, že je těhotná.“

„Jelikož jsem těhotná, tak mám nárok dát si po obědě šlofíka,“ usmála se Caroline na svého manžela. „Doprovodíš mě dovnitř?“

„Taky bych si rád zdříml.“ Vzal ji kolem ramen a vedl ji do budovy. „Carmel? Naposledy jsi chtěla být týden tady. Od kdy máme namířeno do Carmelu?“

„Od té chvíle, co jsme zjistili, že jsou tady jiní, můj hlupáčku.“

„No dejme tomu, ale nejsem si jistý, jestli se mi zamlouvá představa, že Libby je s ním.“

„Jí se to zamlouvá.“ Caroline vešla do ložnice a oddala se vzpomínkám, které jí zaplavily mysl. Na noci, které zde společně trávili a na rána. Milovali se v té posteli, hádali se v ní o politice, spřádali v ní plány, jak zachránit svět před ním samým. Smála se tu, plakala, rodila. Posadila se na okraj a přejela rukou po pokrývce. Skoro jako kdyby slyšela šepot vzpomínek.

Will, ruce strčené v zadních kapsách kalhot, došel k oknu.

Dívala se na jeho záda a usmívala se, když si představovala, jaký byl v osmnácti. Byl ještě hubenější, uvědomila si, měl mnohem víc ideálů a byl stejně báječný. Vždycky měli rádi tohle místo, nejprve jako děti a potom, když tu měli děti. Ačkoli se věci změnily, nikdy nezapomněli na to, kdo a co před tím byli. Rozuměla mu, jako kdyby mohla slyšet jeho myšlenky ve své vlastní hlavě.

„Nákladní pilot,“ bručel si Will. „Co to je za divné jméno, Homblower. Je na něm něco divného, Caro, nevím co, ale něco mi tu až tak docela nehraje.“

„Nedůvěřuješ naší Liberty?“

„Ale to ano.“ Ohlédl se na ni uraženě. „Nedůvěřuju jemu.“

„Ozvěna dávných časů.“ Přiložila si ruku k uchu, jako kdyby chtěla lépe slyšet. „Přesně tohle říkal můj otec o tobě.“

„On se v charakterech lidí příliš nevyznal,“ zabručel Will a znovu se otočil k knu.

„To se nevyzná většina chlapů, pokud jde o toho, koho si vybrala jejich dcera. Vzpomínám si, že jsi říkal mému otci, že já musím vědět, co dělám. Bylo to, když tě od nás vyhodil poprvé nebo až podruhé?“

„Poprvé i podruhé.“ Musel se smát. „Tvrdil, že za půl roku se vrátíš domů a já že skončím tak, že budu někde na rohu ulice prodávat sedmikrásky. To jsme mu to ukázali, co?“

„To bylo před nějakými pětadvaceti lety.“

„To s tím ale nesouvisí.“ Hladil si rukou vousy. „Neznepokojuje tě, že jsou tady – spolu?“

„Myslíš to, že jsou milenci?“

„Ano.“ Znovu strčil ruce do kapes. „Je to naše holčička.“

„Pamatuju si, že jsi mi jednou říkal, že milování se je ten nejpřirozenější výraz důvěry a lásky mezi dvěma lidmi. Že komplexy ze sexu se musí vymýtit, jinak že ve světě nikdy nemůže zavládnout mír a dobrá vůle.“

„Nic takového jsem netvrdil.“

„Určitě ano. Tiskli jsme se k sobě na zadním sedadle tvého volkswagenu a okna jsme tehdy měli celá zamlžená.“

Usmál se. „Asi to splnilo účel.“

„Ano, protože už jsem se rozhodla, že jsi ten, koho chci. Byl jsi první chlap, do kterého jsem se zamilovala, Wille, takže jsem věděla, že je to správné.“ Natáhla k němu ruku a počkala, až jí podá svou.

„Ten muž tam dole je tím prvním, koho Libby kdy milovala. Ona ví, co je správné.“ Začal něco namítat, ale ona mu pevně stiskla ruku. „Vychovali jsme je tak, aby se řídily svým srdcem. Udělali jsme chybu?“

„Ne.“ Položil jí ruku na oblinu břicha. „Pro tohle dítě uděláme totéž.“

„Má laskavé oči,“ řekla tiše. „Když se na ni dívá je vidět, že ji má rád.“

„Ty jsi vždycky byla nadmíru romantická. Díky tomu jsem si tě získal.“

„A udržel sis mě,“ zašeptala.

„Přesně tak.“ Hrál si s lemem jejího svetru a věděl, jak by bylo snadné stáhnout jí ho přes hlavu. Přesně věděl, co by našel pod ním.

„Nechceš doopravdy spát, vid' že ne?“

Zasmála se a svalila se na postel tak, že ho stáhla s sebou.

„Je to zvláštní.“ Libby si sedla do trávy u potoka. „Když pomyslím na to, že mí rodiče budou mít další dítě. Vypadají tak šťastní, že?“

„Moc.“ Cal se posadil vedle ní. „Až na to, že se tvůj otec na mě mračí.“

Zasmála se a opřela si hlavu o jeho rameno. „Odpusť mu to. Většinou se chová velmi přátelsky.“

„Budu ti to věřit.“ Natáhl se na záda do trávy. Vůbec na tom nezáleží, jestli má souhlas jejího otce nebo ne. Už brzy bude daleko od jeho života, daleko od Libbyina života.

Libby měla nesmírně ráda tohle místo, voda tu skákala po kamenech, byla průzračná a chladná. Tráva tu byla dlouhá a jemná a břehy lemovaly malé modré kvítky pomněnek. V létě tu pokvetou náprstníky, budou skoro tak vysoké jako člověk, budou se naklánět nad potok pod tíhou svých červených nebo bílých zvonovitých květů, budou tu kvést lilie a orlíčky. Za setmění se sem bude přicházet napojit zvěř a čas od času se sem přikolébá i medvěd a bude lovit ryby.

Nechtěla myslet na léto, chtěla myslet na současný okamžik, kdy vzduch je stejně svěží jako voda a má stejně čistou chuť. Čipmunkové podobní veverkám se proháněli v lese kousek od nich. Kdysi Sunny ty odvážnější krmila z ruky.

Mohla být na nejvzdálenějších ostrovech, v oázách v pouštních oblastech, ať se octla kdekoli, nikdy by nedokázala zapomenout na první roky svého života, strávené tady. Byla za ně vděčná.

„Bude to šťastné dítě,“ šeptala. Potom se rozesmála, něco ji napadlo. „Když si představím, že po těch všech letech budu třeba mít brášku.“

Začal myslet na svého bratra, Jacoba, s jeho živou povahou a věčným neklidem a pronikavě bystrou myslí. „Vždycky jsem chtěl mít sestru.“

„O sestře je třeba uvažovat taky. Ale ty jsou většinou hezčí než ty.“

Povalil ji do trávy. „Kéž bych se mohl seznámit s tvou sestrou Sunbeam. Au.“ Štípla ho do boku.

„Věnuj se mně.“

„Vždyť to vypadá, že nic jiného nedělám.“ Podložil jí paží hlavu a zadíval se jí do obličeje. „Budu se muset na chvíli vrátit na loď.“

Snažila se urputně, aby nezahlédl v jejích očích smutek. Bylo snadné předstírat, že žádná loď neexistuje, že neexistuje žádný zítřek.

„Ani jsem neměla příležitost zeptat se tě, jak pokračuješ.“

Rychle, napadlo ho. Příliš rychle. „Budu vědět víc, až se podívám na počítač. Dokážeš vymyslet, jak mě tvým rodičům omluvit, kdybych se nestihl vrátit dřív než vstanou?“

„Řeknu jim, že jsi šel meditovat. To se bude mému otci moc líbit.“

„Tak dobře. Uvidíme se večer...“ Sklonil hlavu a něžně ji políbil. „Budu se ti věnovat.“

„Nic jiného neděláš.“ Dala mu ruce kolem krku. „Budeš spát na gauči.“

„Možná.“

„Určitě.“

„V tom případě...“ Sklonil se k ní.

Potom, v noci, když oheň mírně plápolal a v domě bylo ticho, Cal u něho seděl zcela oblečený a sám. Věděl, jak se asi dostat zpátky. Přinejmenším věděl, jak a kdy se dostal tam, kde je, a jak ten proces obrátit.

Po několika dalších opravách, které v podstatě nejsou nutné, bude připraven k návratu. Po technické stránce bude připravený. Ale citově... Ještě nikdy nic ho takhle ohromně nerozpoltilo.

Kdyby ho požádala, aby zůstal... Proboha, vždyť má strach, že kdyby to udělala, rozhodilo by to jeho odhodlání, kdo ví, jak by dopadl urputný boj, který svádí sám se sebou. Ona ho ale nepožádá, aby zůstal. On by ji nemohl požádat, aby jela s ním.

Možná, jestli se mu podaří dostat se zpátky a nabídne údaje vědeckému světu, vybuduje se méně nebezpečná cesta, jak překonávat časovou hranici. Možná se bude moci vrátit.

Otočil hlavu a zadíval se do ohně. Další fantazie. Libby se dokázala vyrovnávat se skutečností, takže on to dokáže také.

Zdálo se mu, že ji zaslechl na schodech. Otočil hlavu tím směrem a zjistil, že je to William.

„Nemůžete spát?“ zeptal se Cala.

„Ne. A vy?“

„Já jsem to tady vždycky měl rád v noci.“ Protože má rád svou dceru, rozhodl se, že se bude snažit chovat se zdvořile, i když ne vyloženě kamarádsky.

„To ticho, tu tmu.“ Sehnul se a přiložil další polínko. Vyletěly jiskry a zase zmizely. „Nikdy jsem si nepředstavoval, že bych žil někde jinde.“

„Nikdy jsem si nepředstavoval, že bych žil v místě, jako je tohle, a nikdy mě nenapadlo, jak bude těžké to tady opustit.“

„Filadelfie je odsud dost daleko.“

„Strašně daleko.“

V té krátké větičce byl slyšet stesk. Když byl William mladý, pletl si nejprve stesk a zamilovanost. Trochu zjihnul a sáhl pro brandy a dvě skleničky. „Dáte si drink?“

„Dám. Děkuju.“

William se usadil do ušáku a natáhl si nohy. „Tady jsem sedával po nocích a hloubal nad smyslem života.“

„Nalezl jste ho někdy?“

„Někdy ano, někdy ne.“

Bývalo to nějak jednodušší, když jeho hlavním zájmem byl světový mír a sociální reforma. Teď, bůh mu pomáhej, pomalu se mu blížil střední věk – ta zóna, která mu vždy připadala tak šedá a vzdálená. Připomínalo mu to, že kdysi začínal jako mladík, mnohem mladší než je ten muž, který tu teď sedí, s hlavou v oblacích a s myslí plnou jedné ženy. Časy se mění, pomyslel si s povzdechem a zakroužil skleničkou s brandy.

„Jste do Libby zamilovaný?“

„Zrovna jsem tuhle otázku pokládal sám sobě.“

William usrkl svého brandy. Raději slyšel stopy pochybností a nejistoty, než kdyby přišla zlehčující odpověď. On sám vždycky všechno bral na lehkou váhu. Nebylo divu, že jím otec Caroline pohrdal. „Dobral jste se nějaké odpovědi?“

„Ne takové, která by mě uklidnila.“

William přikývl a pozvedl svou sklenku.

„Než jsem potkal Caro, měl jsem v plánu dát se k mírovým sborům nebo jít do kláštera do Tibetu. Ona zrovna dokončila střední školu. Její otec mě chtěl zastřelit.“

Cal se zasmál. Brandy mu začínalo chutnat. „Musím být rád, že jste dnes odpoledne neměl zbraň.“

„Jsem odjakživa pacifista, takže jsem o tom uvažoval jen malou chvíli,“ ujistil ho William. „Otec Caro se tou myšlenkou dost zabýval. Nemůžu se dočkat, až mu budu moct říct, že jsem ji zase přivedl do jiného stavu.“ Naprosto relaxovaný si tu představu vychutnával.

„Libby doufá, že bude mít brášku.“

„To řekla?“ zeptal se William a usmál se, protože se začal zaobírat představou, že by měl syna. „Moje první dítě. Každé dítě je zázrak, ale to první... Z toho se člověk asi nikdy nevzpamatuje.“

„Ona je zázrak. Změnila můj život.“

William se na něho pozorně zadíval. Usoudil, že Hornblower si možná neuvědomuje, že je zamilovaný, ale zamilovaný rozhodně je.

„Caro se líbíte,“ přiznal. „Má dar vidět lidem do srdce. Já bych si přál jen to, aby Libby nebyla tak paličatá. Musíte s ní zacházet opatrně.“

Potom se zvedl, protože měl strach, že by mohl začít s poučováním.

„Jděte se trochu vyspat,“ poradil. „Caro má ve zvyku vstávat za rozednění a bude chystat celozrnné lívance nebo jogurt a kiwi s překvapením. Trochu se otřásl. Prostě byl ten typ, který by vždycky dával přednost slanině s vejci. „Získal jste si u ní dost bodů tím, jak se neostýchal nandat si pořádnou porci mandlového tofu.“

„Bylo to vynikající.“

„Není divu, že se jí líbíte.“ Pod schody se ještě zastavil. „Víte, že mám úplně stejný svět jako vy?“

„Opravdu?“ Cal se musel smát. „Svět je malý.“

DESÁTÁ KAPITOLA

„Věděla jsem, že budeš vstávat brzy.“ Libby prošla zadními dveřmi a přidala se k matce.

„Není tak brzo.“ Caroline mrzelo, že propásla východ slunce. „V posledních měsících jsem po ránu nějak pomalejší.“

„Ranní nevolnost?“

„Ne.“ Caroline se smíchem objala Libby kolem pasu. „Něčeho takového mě snad všechny tři mé děti chtějí ušetřit. Řekla jsem ti někdy, že jsem ti za to vděčná?“

„Ne.“

„Tak ti to říkám teď.“ Políbila Libby na tvář a všimla si, jaké má kruhy pod očima. Počkala si chvíli na vhodnou příležitost a zeptala se: „Nechceš se trochu projít?“

„Ano, ráda.“

Vydaly se po klikaté cestičce a zvonečky, které měla Caroline na zápěstí a v uších, vesele zvonily. Všechno je stejné jako dřív, pomyslela si Libby. Stromy, obloha, ticho v chatě, od které se pomalu vzdalovaly. A přitom se toho tolik změnilo. Opřela si hlavu o matčino rameno.

„Pamatuješ si, jak jsme chodívaly na procházky, ty, Sunny a já?“

„Pamatuju si, že jsme s tebou chodily na procházky.“ Caroline se zasmála. „Sunny vlastně ani nikdy nechodila. Jakmile byla schopná postavit se na nohy, začala běhat. Ty a já jsme se jen plahočily asi stejnou rychlostí jako teď.“

Jaké asi bude tohle dítě, napadlo Caroline a opět byla plná dychtivého očekávání.

„Většinou jsme trhaly nějaké květiny nebo lesní plody, aby si táta myslel, že jsme se zabývaly něčím produktivním.“

„Dneska asi oba naši chlapi ještě spí.“

Libby neodpověděla, a tak Caroline chvíli mlčela. Les už byl vzhůru a bylo v něm plno zvuků, bylo slyšet drobnou zvěř prodírající se houštím, zpěv ptáků v letu.

„Tvůj přítel je mi sympatický, Libby.“

„To jsem ráda. Přála jsem si, aby se ti líbil.“ Sehnula se a zvedla větvičku, potom z ní cestou malé kousíčky odlamovala. Byl to projev nervozity, který Caroline velmi dobře znala. Sunny by

nechala volný průchod všem svým pocitům a citům hned, tichá a citlivá dcera Libby ale ne.

„Mnohem důležitější je, že se líbí tobě.“

„Líbí se mi moc.“ Libby si najednou uvědomila, co dělá a zbytek větvičky odhodila.

„Je hodný a je s ním legrace a je v něm síla. Doba, kterou jsem s ním tady strávila, byla pro mě nádherná. Nikdy jsem si nemyslela, že bych potkala někoho, kdo by dokázal, abych se cítila tak báječně.“

„Ale neusmíváš se, když to říkáš.“ Caroline se dotkla tváře své dcery. „Proč?“

„Jsmo spolu... jen na chvíli.“

„Tomu nerozumím. Proč na chvíli? Jestli jsi do něho zamilovaná –“

„To jsem,“ řekla tiše Libby. „Jsem do něho moc zamilovaná.“

„Tak proč?“

Libby se zhluboka nadechla. To se nedá vysvětlovat, usoudila nakonec.

„Musí se vrátit ke svým blízkým.“

„Do Filadelfie?“ napovídala jí v rozpacích Caroline.

„Ano...“ Libby se usmála, unaveně a nostalgicky.

„Nevím, proč by v tom měl být nějaký problém,“ začala Caroline, ale potom se zarazila a položila ruku Libby na paži. „Dítě, je snad ženatý?“

„Ne.“

Málem se rozesmála, ale všimla si vážného výrazu v matčiných očích.

„Ne, nic takového. Caleb by se nikdy nezachoval nečestně. Je těžké to vysvětlovat, ale stručně to můžu shrnout asi tak, že hned od začátku jsme oba věděli, že se Cal bude muset vrátit tam, kam patří, a já... já že budu muset zůstat tady.“

„Pár tisíc mil by nemělo být na překážku, pokud chtějí být dva lidé opravdu spolu.“

„Někdy je vzdálenost větší, než se zdá. Nelam si s tím hlavu.“ Políbila matku na tvář. „Čas, který jsem prožila s Calem, bych za nic nevyměnila. Když jsme byla malá, mívali jsme v chatě takový plakát, pamatuješ? Bylo tam napsané něco jako... máš-li něco, pusť to. Jestli se to k tobě nevrátí, nikdy to nebylo tvé.“

„Ten plakát se mi nikdy nelíbil,“ řekla tiše Caroline. Tentokrát se Libby rozesmála. „Pojď, natrháme kytici.“

Za pár hodin na to pozorovala Libby, jak rodiče odjíždějí, otec seděl za volantem auta a matka s poletujícími náušnicemi se vykláněla z okýnka a mávala, dokud nezmizeli z dohledu.

„Tví rodiče se mi moc líbí.“

Libby se otočila ke Calovi a objala ho kolem krku. „Ty ses jim taky líbil.“ Sklonil se k ní a políbil ji. „Tvé matce možná.“

„Otcí taky.“

„Kdybych měl rok nebo dva čas na to, abych si ho získal, možná by mě začal mít i trochu rád.“

„Dneska se na tebe nemračil.“

„Ne.“ Otíral si tvář o její a uvažoval. „Co jim řekneš?“

„O čem?“

„O tom proč tu nejsem s tebou?“

„Řeknu jim, že ses vrátil domů.“ Hodně se snažila, a tak se jí podařilo, aby její odpověď zněla přirozeně a lhostejně. Tak lhostejně, že málem dal najevo, jak ho to zamrzelo.

„Jen tak?“

Hlas se jí trochu třásl, to věděla, ale přesto se její tón snad dal považovat za lhostejný. „Nebudou vyzvídat, když je nenechám. Kdybych řekla pravdu, bylo by to pro všechny snadnější?“

Chce jí to snad schválně ztěžovat? Nedůtklivě pokrčila rameny. „Nešlo to dohromady a ty ses vrátil ke svému životu. Já ke svému.“

„Asi máš pravdu, že to tak bude nejlepší. Žádné zmatky, žádná lítost.“

Podrážděně strčila ruce do kapes. „Nebo máš snad lepší nápad?“

„Ne, ten tvůj je skvělý.“ Stáhl se do sebe, našťvaný sám na sebe, našťvaný i na ni. „Musím se vrátit na loď.“

„Já vím. Chystám se jet do města koupit fotoaparát a pár dalších drobností. Jestli se vrátím brzo, stavím se za tebou na lodi a podívám se, jak jsi pokročil.“

„Dobře.“ Jak to pro ni může být tak jednoduché, když jemu připadá, jako kdyby se mu mělo srdce roztrhnout na dva kusy? Než si uvědomil, co dělá, strhl ji k sobě a horečně přitiskl svá ústa na její. Byl to hrubý polibek, drsný, s příchutí vzteku a zklamání. Libby se na něho pověsila, přestala se snažit udržet fyzickou i citovou rovnováhu. Jedním dlouhým majetnickým dotykem jí přešel rukama nahoru po těle, potom dolů. Mohla by protestovat. Bylo v tom něco, co jí nahánělo strach tolik, že byla jako omráčená, ale ne tak jako jindy, tentokrát měla chuť bojovat a postavit se co nejdřív nohama znovu na zem. Nebyla v tom něha, nebyla v tom neodkladná touha, se kterou se u něho již také jednou setkala. Ten polibek připomínal spíš trest.

„Calebe –“ začala protestovat a když ji pustil, jen lapala po dechu.

„Abys měla o čem přemýšlet,“ řekl a potom se rázně otočil a odcházel.

Udiveně se za ním dívala. Chvějící se rukou se dotkla rtů, na kterých ji ještě pálil jeho brutální polibek. Začala dýchat klidněji, pomalu se vzpomínat. Tak dobrá, bude o tom přemýšlet. V duchu zuřila, praskla dveřmi, za okamžik znovu vyrazila ven a skočila do auta.

Všechno se podařilo. Přesto se cítil vrcholně rozčilený. Z technického hlediska mohl odletět během čtyřiaadvaceti hodin. Nejdůležitější opravy měl hotové, výpočty byly provedeny tak dokonale, že on a jeho počítač je v tuto chvíli už lépe dokázat nemohli. Loď byla připravená. On ne. Proto se cítil tak hrozně.

Libby je na rozloučení se mnou určitě připravená, napadlo Cala. Je nejspíš ve městě a kupuje fotoaparát, aby mohla ještě udělat pár snímků. Jak může být tak pragmatická?

Protože je praktická, usoudil a sundal si svářečské brýle. To je jedna z věcí, kterou na ní obdivuju. Je praktická, vřelá, inteligentní, stydlivá. Stále ji viděl, jak se zatvářila, když jí poprvé řekl, že ji chce. Její oči, jindy velké a zlatohnědé, byly najednou ještě větší. A zmatené.

Když se jí dotkl. Rozpálila se a roztrásla. Byla tak jemná, tak neuvěřitelně jemná. Nedokázal si představit jiného muže na světě, který by dokázal odolat těm očím, té pleti, těm plným smyslným ústům.

Je to jen jedna část celého problému, připustil si. Muži to nedokážou. Možná tomu jen nikdy dřív nevěnovala pozornost. Možná byla tak ponořená do svých knih a do své práce, do svých teorií o tendencích společnosti jako lidského druhu. Jednoho dne si sundá ty brýle z nosu a rozhlédne se a uvidí kolem sebe muže, kteří se na ni dívají. Muže, kteří jsou schopni toho plno naslibovat, pomyslel si s odporem. Přestože nebudou mít v úmyslu své sliby splnit.

Možná si neuvědomovala, kolik vášně, kolik vřelosti, kolik síly v sobě má. On jí k tomu otevřel dveře. Otevřel? Spíš je vyrazil. Jakmile on zmizí z dohledu, jiní muži se budou hrát u toho ohně, který zažehl.

Ta myšlenka ho přiváděla k šílenství. To si musel připustit. Pročísil si rukou vlasy. Byl z té myšlenky naprosto nepřičetný. Nemohl snést pocit, že by se jí dotýkal někdo jiný, že by ji líbal někdo jiný. Že by ji svlékal.

Se záupněm dorazil do své kajuty a snažil se uklízet. Spíš ještě přidělal nepořádek.

Je asi sobecký a nespravedlivý. Ale bylo mu to jedno. Je jasné, že se bude muset smířit s tím, že Libby bude žít svůj život dál a že se v jejím životě objeví nějaký milenec, nebo milenci, napadlo ho a zaskřípal zuby. Manžel, možná děti. Bude se s tím muset smířit. Ale zamlouvat se mu to nebude.

Odkopl botu do rohu, vrazil ruce hluboko do kapes a zadíval se na obrázek své rodiny. Prohlížel si obličej, jako kdyby je viděl poprvé. Neviděl je už tři... ne, čtyři měsíce. Pokud se nebude brát v úvahu rozdíl ve stoletích.

Jsou to pohlední lidé, vypadají silní, ačkoli otec se tváří trochu vyplašeně. Calovi vždycky připadali spokojení, jistí si svým životem a tím, co chtějí. Rád si je představoval, jak jsou doma, matka se sklání nad nějakou odbornou knihou a otec si pohvizduje a věnuje se svým květinám.

Zdědil po matce tvar nosu. Cal se naklonil blíž k obrázku. Je zvláštní, že si toho nikdy dřív nevšiml. I Jacob ho zdědil. Jacob po ní zdědil i chytrost. Chytrost není vždy jen dar, napadlo Caleba, Jacob k ní dostal do vínku i temperament, zvědavost a neposednost. Vzpomněl si, jak matka říkala, že J. T., protože tak Jacobovi celá rodina přezdívala, se víc a raději hádá, než dýchá.

Cal usoudil, že on sám zdědil spíš otcovu klidnou povahu. Až na to, že právě teď se příliš klidný necítí. S povzdechem usedl na postel.

„Líbila by se vám,“ řekl potichu s pohledem upřeným na fotografii. „Kéž byste se s ní mohli setkat.“ Bylo by to poprvé, uvědomil si. Ještě nikdy necítil potřebu přivést domů svou přítelkyni a představit ji rodině.

Nejspíš je to důsledek toho, že strávil den s Libbyinými rodiči. Schoval obličej do dlaní. Najednou mu připadalo, že marní čas nějakými zbytečnými představami a sebezpytujícími analýzami. Už by dávno měl být na cestě. Ale slíbil sám sobě ještě jeden den. Musí si od Libby vyzvednout schránku... pokud s ním ještě vůbec bude chtít mluvit.

Vypadala, že se na něho zlobí kvůli tomu, jak s ní zacházel dnes ráno, než odjel. Usoudil, že je to nakonec dobře. Je lepší, aby na něho měla vztek, než aby ho vyprovázela s úsměvem. Podíval se na hodinky. Za pár hodin by měla být zpátky.

Chvilí si zdřímne, aby si vynahradil nedostatek spánku z předchozí bezesné frustrující noci, kterou strávil na jejím gauči. Pustil si u postele nahrávku pro dobrý spánek, zavřel oči a přestal vnímat své okolí.

Idiot, říkala si v duchu Libby, pevně svírala volant a vedla auto točitými serpentínami směrem k domovu. Domýšlivý idiot, ujasnila si. Měl by mít po ruce nějaké vysvětlení, až se uvidí. Mohla si namáhat mozek sebevíc, ale nedokázala si vysvětlit, proč ji políbil tak nepříjemně vztekla.

Aby měla o čem přemýšlet.

Přemýšlela jsem o tom, říkala si Libby při jízdě po zužující se polní cestě. Stále se kvůli tomu vztekala. Stále nemohla pochopit, proč to udělal. Její sousedka v Portlandu, která byla podruhé vdaná, tvrdila, že muži jsou nepochopitelní.

Pro mě pochopitelní jsou, ale jen jako živočišný druh, pomyslela si a ušklíbla se. Jen teoreticky. Teď se poprvé dostala do přímého kontaktu se zástupcem mužského pokolení z masa a kostí a je vedle.

Auto nadsakovalo na kamenité cestě a Libby se stále pokoušela vyřešit záhadu zvanou Caleb Hornblower.

Možná to nějak souviselo s návštěvou jejích rodičů. Náladový byl ale už to ráno, než přijeli. Uvědomila si, že měl špatnou náladu, ale nebyl našťavaný. To odpoledne potom se krásně pomalu a něžně milovali u potoka. U večere byl celkem příjemný, možná jen trochu zaražený, ale to nebylo nic divného. Muselo pro něho být dost obtížné mít kolem sebe lidi, kvůli kterým si musel dávat pozor, aby neřekl nic nevhodného.

Pocítila k němu sympatie, ale umíněně se je snažila nebrat na vědomí.

Neměl žádný důvod, aby si na ní vyléval vztek. Nesnažila se mu snad pomáhat? Snažila se udělat vše, co bylo v jejích silách, aby mu pomohla dostat se zpět tam, kam chtěl, přestože jí to způsobovalo nesmírné utrpení.

I ona má svůj vlastní život. Ta představa ji uklidnila jen trochu. Měla by pracovat na své disertaci a připravit si předběžný plán pro další studijní cestu. Dostala nabídku na přednáškové turné, na které by se měla plně soustředit. Místo toho se zabývá něčím jiným, kupuje fotoaparát a ovesné sušenky. Víckrát to neudělá, rozhodla se nakvašeně a pak jí došlo, že to je opravdu naposledy.

Zastavila auto v místě, kde se polní cesta zužovala a měnila jen na pěšinu. Neměla původně v úmyslu jet za Calebem. Celou zpáteční cestu si říkala, že pojede domů a pustí se do práce. Přesto je najednou zase tady. Ale může vlastně něco udělat i pro sebe.

Vytáhla z nákupní tašky nový polaroid. Vybalila ho a prolisovala návod, potom do přístroje vložila jeden z koupených filmů. Napadlo ji, že vezme s sebou i pytlík se sušenkami.

Došla na vrchol úbočí a zadívala se na loď. Připomínala jí ohromné, podivné, tiše spící zvíře, ležící na skále a polámaných

stromech. Úmyslně nepřemýšlela o muži, který je tam uvnitř, a soustředila se pouze na loď.

Je to něco jako šestnáctikolový nákladňák budoucnosti, usoudila. Něco jako dálkový autobus nebo silné nákladní auto. Nastupujte směr Mars, Merkur a Venuše. Expresní cesty na Pluto a Orion zajišťujeme také. Zahihňala se, ale znělo to spíš jako povzdech. Vyfotila dva snímky, posadila se na zem a dívala se na fotografie, které se jí pomalu ukazovaly před očima. Napadlo ji, že ještě před padesáti lety, by byla taková fotografie, hotová během chvilky, jen představou z vědecko-fantastických příběhů. Stočila pohled znovu k lodi. Lidstvo jde kupředu mílovými kroky.

Ještě chvíli si tu posedí, aby se vzpamatovala, a tak si otevřela sáček se sušenkami a začala ujídat.

Samozřejmě že tu fotografii, která se jí právě líhla před očima, nikdy nikomu nebude moct ukázat. Jednu fotografii uloží do schránky, ale tu druhou si založí do svých osobních věcí. Chtěla věřit tomu, že to dělá proto, že je ve své podstatě vědcem, který pořizuje fotografii, aby ji označil popiskem, zařadil k ostatním pořízeným snímkům spolu s originálem zprávy sepsaným o celém tom jedinečném zážitku.

Jenomže s vědou to nemělo nic společného, souviselo to jen s jejím srdcem. Muset se spoléhat jen na svou paměť nechtěla.

Vložila fotografie do kapsy, přehodila si fotoaparát přes rameno a začala sestupovat k lodi.

Došla k ní, zvedla ruku, sevřela ji v pěst a pak se rozesmála. Má člověk zaklepat na štít kosmické lodi, než vstoupí? Přestože jí to připadalo bláznivé, protože se nad ní tyčila ohromná loď, dvakrát zatřukala. Čipmunk pelášící po zemi vyskočil na kmen spadlého stromu a zíral na Libby.

„Já vím, že je to nesmysl,“ řekla mu Libby. „Nikomu to neříkej.“ Hodila jeho směrem kus sušenky, potom se otočila a znovu zaklepala. „No tak, Hornblowere, otevři, připadám si tu jako idiot.“

Zkusila zaklepat silněji, tloukla ze všech sil, křičela. Dokonce do trupu lodi pořádně kopl, jak byla naštvaná. Noha ji zabořila tak, že ustoupila. Zuřila. Chtěla jít pryč, ale potom ji napadlo, že ji Cal nemůže slyšet.

Začala hledat, čím Cal poklop lodi zvenku otevíral. Trvalo jí to skoro deset minut. Když se jí poklop konečně otevřel, vtrhla dovnitř, přichystaná se poprat.

„Tak poslouchej, Hornblowere, já –“

Nebyl tam. Libby si otráveně přihladila vlasy z obličeje. Ona má chuť na něho křičet a on tu ani není! To si tedy dovoluje příliš, ne?

Čelní štíty byly vytažené nahoru. Z venku si toho nevšimla, až teď, když před sebou měla před nádherný panoramatický pohled.

Přitahoval ji tak, že došla až k ovládacímu panelu. Jaký je to asi pocit, řídit takovou ohromnou a silnou loď, napadlo ji. Posadila se do křesla pilota. Prohlížela si tlačítka a vypínače umístěné v dosahu před ní. Není divu, že to má Cal tak rád. I ona, vždy pevně svázaná se zemí, si dokázala představit divokou, nespoutanou svobodu cestování vesmírným prostorem. Planety, útvary plné barev a světla. Záře vzdálených hvězd, světlo obíhajících měsíců.

Líbilo se jí představovat si, jak se Cal proplétá mezi hvězdami tak, jako se proplétal mezi stromy, když ji vezl na svém aerokole.

Libby se naposledy rozhlédla po ovládacích prvcích a potom věnovala svou pozornost počítači. Cítla trochu výčitky svědomí, a tak se nejprve ohlédla, zda je opravdu sama, teprve potom se k němu naklonila.

„Počítači?“

Jsem připraven.

Překvapením nadskočila, potom polkla a nervózně se zasmála. Měla v úmyslu zeptat se na dvě věci, ale jen na jednu z nich opravdu toužila znát odpověď.

Protože věřila na to, že je třeba smířit se s fakty, nadechla se, vydechla a potom to riskla.

„Počítači, jaký je stav výpočtů pro zpáteční cestu do třiatvacátého století?“

Výpočty dokončeny. Index pravděpodobnosti formulován. Rizikové faktory, dráha, tahová síla, oběžná dráha, rychlost a faktory úspěšnosti byly uzavřeny. Přejete si výpis zprávy?

„Ne.“

Takže je připravený k odletu. Tušila to, přestože se snažila sama sebe přesvědčit, že jí zbývá ještě pár dalších společných dní s ním. Neřekl jí to, ale myslela si, že chápe, proč to neudělal. Nechtěl ji zraňovat a věděl, musel vědět, co cítí. Přestože se sebevíc snažila nazírat jejich přátelství jako na ohraničený časový úsek, založený na vášni a náklonnosti a oboustranné potřebě, měl ji přečtenou. Snažil se být hodný.

Chtěla mu za to být vděčná. Musí mu za to být vděčná.

Chvilí jí trvalo, aby se odhodlala pokračovat dál. Potom položila otázku, na kterou se kdysi již jednou ptala.

„Počítači.“

Jsem připraven.

„Kdo je Caleb Hornblower?“

Hornblower, Caleb, kapitán ISF, mimo službu. Narozen 2. února, matka Katarína Hardesty Hornblowerová, otec Byram Edward Hornblower. Místo narození Filadelfie, Pensylvánie. Absolvent Akademie Wilsona Freemonta. Studoval na Univerzitě v Princetonu, po šestnácti měsících bez dosažení titulu studia ukončil.

Vstoupil do ISF, kde pracoval šest let a sedm měsíců. Vojenské záznamy...

Libby se sevřenými rty poslouchala přehled Calovy vojenské kariéry. Jedna dítka za druhou. Pilotní záznamy byly bez poskvrnky. Disciplinární záznamy byly něco docela jiného. Musela se tomu smát.

Myslela na svého otce a na jeho hluboce zakořeněnou nedůvěru ve vojenský systém. Ano, kdyby měli ještě chvíli času, určitě by si Cala zamiloval.

Hodnocení důvěryhodnosti 5,8 pokračoval počítač.

„Stop,“ Libby si vzdychla. Nezajímalo ji hodnocení Calovy důvěryhodnosti. Už tak nahlédla do jeho osobního života až dost. Všechny ostatní odpovědi, které by chtěla znát, jí bude muset dát on sám. Pokud možno rychle.

Zvedla se a začala procházet po lodi a hledat ho.

Napověděla jí hudba. Nejprve zaslechla někde z dálky příjemnou hudbu, která v ní vzbudila zvědavost. Byla to nějaká klasická hudba, ale obsahovala jakousi vzrušující vášnivost. Šla za tou hudbou a snažila se uhodnout, kdo ji složil.

Našla Cala spícího v jeho kajutě. Hudba naplňovala prostor, každý jeho kout a přestože byla tlumená, bylo v ní něco svůdného. Libby měla najednou téměř neodolatelnou chuť vklouznout vedle Cala na postel, přitisknout se k němu tak, aby se probudil a potom se s ním pomalu a něžně milovat.

Zavrhla ten nápad. Usoudila, že na vině je ta hudba. Je uklidňující a zároveň povzbuzující. Přesně tak, jako mohly být jeho polibky. Nedovolí, aby to na ni mělo vliv a aby zapomněla, že se na něho zlobí.

Přesto si ho vyfotografovala, jak spí, a tu fotku potom téměř s pocitem viny zastrčila do kapsy.

Opřela se o dveře a zvedla bojovně bradu. Úmyslně zvolila tenhle vyzývavý postoj a vychutnávala si ho.

„Tak takhle ty pracuješ!“

Přestože promluvila tak nahlas, aby přehlušila hudbu, spal dál. Zvažovala, jestli k němu má dojít a zatřást s ním, ale potom ji napadlo něco ještě lepšího. Vstrčila do úst dva prsty, pořádně se nadechla a hlasitě a pronikavě zapískala tak, jak ji to Sunny naučila.

Vyletěl na postelí do sedu jako raketa. „Nejvyšší pohotovost!“ zařval okamžitě, dřív než ji zahlédl, jak se na něho hloupě šklebí ve dveřích. Opřel se o polštáře za zády a přejel si rukou přes oči.

Probudila ho ze snu. Letěl galaktickým prostorem, řídil ručně přístroje a různé světy byly stovky a tisíce mil pod ním. Ona byla s ním, hned vedle něho, držela mu ruku kolem pasu, byla tím vším fascinovaná a obličej jí zářil nadšením z jejich letu.

Ale pak se něco stalo. Loď se začala otřásat, kontrolky se rozblíkalý, alarmy rozezněly. Slyšel, jak vykřikla, když se kamsi propadli. Věděl, co dělat. Ale najednou měl v hlavě prázdno. Nebyl schopný ji zachránit.

Teď tu byla a jeho srdce stále divoce bušilo z toho snu, vypadala našťvaná a připravená k boji.

„Co to mělo sakra znamenat?“

Vypadal, jako kdyby ho vyděsila. Alespoň v to doufala. „Zdálo se to jako nejúčinnější metoda, jak tě vzbudit. Řeknu ti, Hornblowere, jestli stále takhle pracuješ, určitě se úplně odděláš.“

„Dal jsem si pauzu.“ Škoda, že si nedal pořádný hlt líkeru Antellis, který měl nádherně modrou barvu a byl silný. „V noci jsem toho příliš nenaspal.“

„To je špatné.“ Začala ho litovat, ale nechtěla si to připouštět. Prohlížela si ho a zároveň dolovala z pytlíku sušenku.

„Ten gauč má plno boulí.“

„Poznamenám si to. Možná proto jsi z něho vstal špatnou nohou.“ Dávala si na čas a uždibovala malinkaté kousičky jeden po druhé. Byl to pokus, jak ho vyprovokovat, aby dostal hlad. Povedlo se jí to, přestože ne tím způsobem, jaký si představovala.

Cítil, jak se mu napínají všechny svaly. „Nevím, jak to myslíš.“

„To se tak říká.“

„Slyšel jsem, co jsi řekla.“ Uvědomoval si, že jí odsekl, ale nedokázal si pomoci. Pootevřela ústa a snažila se jazykem zachytit drobeček z koutku úst. Zasténal málem nahlas. „Nemám špatnou nohu.“

„No, možná, že jsi takový protiva vždycky a že se ti to jen v poslední době dařilo maskovat.“

„Nejsem protiva.“ Málem na ni řval.

„Ne? Tak když řeknu, že jsi arogantní, bude to lepší?“ Malinko se pousmála, protože ho tím chtěla našťvat, ale probudilo to v něm docela jiné pocity.

Snažil se ji ignorovat stejně tak jako pochody ve svém vzdorovitém těle. Podíval se na hodinky.

„Zdá se, že jsi ve městě strávila spoustu času.“

„Jde o můj čas, Hornblowere.“

Pozvedl obočí. Kdyby nebyla tak soustředěná na své vlastní chování, bývala by si mohla všimnout, jak mu potemněly oči. „Chceš se se mnou utkat?“

„Já?“ Znovu zvedla koutky úst do úsměvu. Byla zosobněným obrázkem nevinnosti. „Proč, Calebe, přece po setkání s mými rodiči musíš vědět, že jsem rozená pacifistka.“

Zamumlal dvojslabičné slovo, o němž si Libby vždycky myslela, že patří k vulgarizmům užívaným ve dvacátém století.

„Takže se stále používá tohle slovo, v případech že někdo nemá žádnou chytrou nebo inteligentní odpověď. Je opravdu příjemné vědět, že některé zvyklosti se nezmění.“

Položil nohu přes okraj postele, díval se jí stále do očí a pomalu sundával příkrývku. Ještě nevyrazil směrem k ní. Počkal si, až si mohl věřit, že se mu podaří umístit jí přesně zamířenou ránu polštářem na tu její vyzývavou bradičku. Zvláštní, že si nikdy před tím nevšiml, jak dokáže vypadat umíněně. Nebo jaký výraz se jí dokáže objevit v očích – něco jako – tak jen to zkus.

Nejhorší na tom bylo, že ho provokovala nejen k tomu, aby přemýšlel o aroganci. Cítil zároveň fyzické vzrušení a něhu.

„Nepreháněj to, maličká. Myslím, že by bylo správné, abych tě upozornil, že nepocházím zrovna z příliš mírumilovné rodiny.“

„No dobře...“ Pozorně si vybírala další sušenku. „To mi opravdu nahání strach z božího hněvu.“ Zarolovala pytlík a hodila ho po něm, takže když ho v sebeobraně chytil, určitě polovinu obsahu rozlámal. „Nevím, co máš za lubem, Hornblowere, ale já mám na práci něco lepšího, než si o tebe dělat starosti. Můžeš si tu zůstat a trápit se špatnou náladou, jestli chceš, ale já jedu domů pracovat.“

Ani se skoro nestačila otočit. Hrábl po ní, chytil ji za ruku, přitiskl ji celou ke stěně a zabořil jí prsty do paže. S odstupem času nechápala, proč ji překvapilo, že mohl vyskočit tak rychle, nebo že se v jeho těle ukrývá tolik divokosti a výbušnosti.

„Chceš vědět, proč mám špatnou náladu?“ V jeho očích, které byly tak blízko jejích, doutnaly blesky. „Jen proto se mě snažíš vyprovokovat, Libby?“

„Je mi úplně jedno, proč máš špatnou náladu.“ Nechala bradu bojovně vystrčenou, ale v ústech jí vyschlo. Tušila, že by pro ni bylo mnohem snadnější, kdyby mu nabídla omluvu, než aby se s ním snažila bojovat. Někdy nešlo o mírumilovnost, ale o zbabělost. Narovnála se v zádech a zhluboka se nadechla. Snažila se ho probodnout pohledem.

„Kašlu ti na to, proč máš špatnou náladu. Koukej mě pustit.“

„Mělo by tě to zajímat.“ Namotal si její vlasy kolem ruky, aby zatáhl za ně tak, že musela dát hlavu dozadu a odkrýt mu tak přístup ke svému hrdlu. „Myslíš si, že chlap musí vždycky chtít být k ženě jen něžný, laskavý, projevovat jí lásku?“

„Nejsem blázen.“ Začala se bránit a byla spíš vzteklá, než že by měla strach, když ji nechtěl pustit.

„Ne, ty nejsi.“ Dívala se mu do očí, byla vzteklá stejně jako on. Cítil, jak v něm povoluje nějaký poslední šroub, který se snažil zadržet necivilizovanou složku tam uvnitř. „Možná, že je ta správná doba, abych tě seznámil i s tím ostatním.“

„Nepotřebuju, abys mě s něčím seznamoval.“

„Samozřejmě, budeš mít jiné, kdo tě to naučí, že?“ Žárlivost se mu zakousla hluboko pod kůži a zpěníla v něm krev. „Víš co? Kdykoli se tě někdo dotkne, ať to bude zítra, nebo za deset let, vždycky budeš toužit, abych to byl já. O to se postarám.“

Jeho slova ještě ani nedozněla, když ji odtáhl do své postele.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Rvala se s ním. I kdyby ho milovala sebevíc, nechtěla, aby se jí zmocnil ve vzteku. Postel se pod součtem jejich hmotností prohýbala, zvedala se kolem nich a obklopovala je jako nějaká ulita. Hudba hrála dál, klidná a nádherná. Neurvale jí rozepínal knoflíčky košile.

Nemluvila na něho. Ani ji nenapadlo, že by ho mohla prosit, aby přestal, že by se mohla rozplakat, což by ho určitě přimělo, aby se přestal chovat jako smyslů zbavený. Místo toho s ním bojovala, snažila se překulit a dostat z dosahu jeho rukou, které ji neustále pronásledovaly. Bojovala s ním zuřivě, vzpírala se, odstrkovala ho, musela zápolit i s reakcemi svého vlastního proradného těla, které se chystalo ji zradit, stejně jako ji zrazovalo její srdce.

Bude ho za to nenávidět. Zděsila se toho pomyšlení. Jestli se mu podaří uskutečnit to, co se rozhodl udělat, zastíní tím všechny ostatní vzpomínky, překryje je takhle jediná, deformovaná vzpomínka na hrubé násilí. Nebyla schopna to snést, a tak se vrhla do boje.

Znal ji až příliš dobře. Všechny křivky, prohloubeniny i oblíny jejího těla. V záchvatu zuřivosti ji chytil za obě zápěstí jednou rukou a přidržoval jí ruce za hlavou. Přisál se jí ke krku a volnou rukou jí neomylně sjížděl dolů k místům, kde byla neobyčejně citlivá. Slyšel, jak zasténala, když se jí zmocnil nechtěný, nevyhnutelný pocit rozkoše. Tělo se jí napjalo jako struna v okamžiku těsně před tím, než praskne. Prohnula se do oblouku. Potom cítil, jak se rozechvěla a uslyšel, jak se dusí přidušovaným pláčem. Zahlédl, jak se jí třesou rty, a tvrdě se k nim přisál.

Přepadly ho výčitky. Neměl právo, nikdo neměl právo brát si něco tak nádherného a využívat to jako zbraň. Chtěl jí ublížit kvůli něčemu, za co nemohla. A dělá to. Jenomže stejně tak ubližuje sobě.

„Libby.“

Jen zavrtěla hlavou, oči ponechala zavřené. Cal by jí byl hrozně rád řekl – ale nemohl najít správná slova, a tak se jen skulil vedle ní a zíral na strop.

„Nevím, jak se ti omluvit... asi je neomluvitelné, jak jsem se k tobě zachoval.“

Podařilo se jí spolknout slzy. Ulevilo se jí, byla schopná začít pravidelně dýchat a otevřít oči.

„Asi je to neomluvitelné, ale vždycky existuje nějaký důvod. Chtěla bych ho slyšet.“

Dlouho neodpovídal. Leželi vedle sebe, blizoučko, ale nedotýkali se. Mohl jí začít vyjmenovávat dva tucty důvodů – nedostatek spánku, přepracovanost, strach z možného neúspěchu při letu. Všechny ty důvody by byly do určité míry opodstatněné a pravdivé. Ale nebyla by to celá pravda. Libby, jak věděl, přikládala velkou důležitost upřímnosti.

„Záleží mi na tobě,“ řekl pomalu. „Není snadné smířit se s tím, že už tě nikdy neuvidím. Uvědomuju si, že máme oba svůj vlastní život,“ dodal dřív, než mohla promluvit ona. „Své vlastní místo. Možná oba děláme to, co je třeba udělat, ale nesnesu pomyšlení, že je to pro tebe tak lehké.“

„Není to pro mě lehké.“

Věděl, že je to sobecké, ale byl rád. Ulevilo se mu, když to řekla. Natáhl se k ní, chytil ji za ruku a propletl své prsty s jejími. „Žálím.“

„Na koho?“

„Na muže, které potkáš, na ty, které budeš milovat. Na ty, kteří budou milovat tebe.“

„Ale –“

„Ne, nic neříkej. Nech mě, abych to všechno řekl a oprostil se od toho. Není mi nic platné, že rozumem vím, jak je to nesprávné. Je to prostě reakce mého těla, Libby, a já jsem zvyklý mu naslouchat. Kdykoli si představím, že by se tě nějaký jiný muž dotýkal způsobem, kterým jsem se tě dotýkal já, že by tě viděl tak, jak jsem tě viděl já, jsem z toho šílený.“

„Proto jsi na mě byl našťvaný?“ Otočila k němu hlavu a dívala se na něho. „Kvůli mým budoucím milostným vztahům, které si představuješ?“

„Myslím, že máš plné právo pohlížet na mě jako na totálního idiota.“

„O to se nesnažím.“

Malinko, skoro neznatelně pokrčil rameny. „Jako bych toho chlapa viděl. Měří skoro dva metry a tělo má jako řecký bůh.“

„Adonis,“ napověděla mu s úsměvem. „Hlasovala bych pro Adonise.“

„Buď zticha.“ Ale všimla si, že se mu trochu roztáhly rty do úsměvu. „Má světlé vlasy, skoro melír, trochu rozcuchané větrem, v obličejí tvrdé rysy a na bradě důlek.“

„Jako Kirk Douglas?“

Podíval se na ni podezíravě. „Znáš nějakého podobného chlápka?“

„Jen z dálky.“ Vycítila, že bouře už odezněla, a tak políbila Cala na rameno.

„Ale je taky chytrý, což je další důvod, proč ho nenávidím. Je doktor. Ne medicíny, ale filozofie. Dokáže hodiny a hodiny diskutovat o tradičních zvycích páření u obskurních kmenů. A hraje na piano.“

„No ne? Jsem okouzlena.“

„Je bohatý“ Cal pokračoval dál s téměř zlomyslným zaujetím. „Vezme tě do Paříže a bude se s tebou milovat v pokoji s výhledem na Seinu. Potom ti věnuje diamant velký jako pěst.“

„Dobře, dobře.“ Zamyslela se. „Umí recitovat poezii?“

„Dokonce ji píše.“

„Ach můj bože.“ Položila si ruku na srdce. „Asi bys mi nemohl prozradit, kdy se s ním setkám? Chtěla bych na to být připravena.“

Prekulil se tak, aby na ni viděl. Oči jí zářily, neplakala. „Chceš si to opravdu užít, vid’?“

„Jistě.“ Pohládila ho po obličeji. „Předpokládám, že bych ti mohla pomoci, aby ses cítil líp, kdybych ti slíbila, že půjdu do kláštera.“

„Dobrá.“ Chytil ji za zápěstí a políbil ji do dlaně. „Mohl bych to dostat písemně?“

„Budu o tom přemýšlet.“ Oči měl opět jasné, hluboké a jasné. Byl to zase ten Cal, muž, kterého mohla milovat, kterému rozuměla. „Už jsme spolu přestali bojovat?“

„Zdá se, že ano. Omlouvám se, Libby. Choval jsem se jako tydýt.“

„Nevím přesně, co to znamená, ale zřejmě máš pravdu.“

„Budeme kamarádi?“ Sklonil se k ní, aby se dotkl svými ústy jejích.

„Budeme kamarádi.“ Než se od ní mohl zdvihnout, přitáhla si rukou jeho hlavu tak, aby se s ním mohla ještě dál líbat, víc a docela jinak než kamarádsky.

„Cale?“

„Hmm?“ Přejížděl jazykem po jejích rtech, snažil se zapamatovat si jejich tvar.

„Jak se ten chlápek jmenuje? Au!“ Vyjekla napůl smíchy a napůl bolestí a ucukla. „Ty jsi mě kousl!“

„Zasloužila sis to.“

„Vymyslels to ty,“ připomněla mu škrobeně, „ne já.“

„Tak to nerozvíjej.“ Ale usmíval se a hladil její hladkou kůži v místě, kde se jí rozevřela košile. „Mohu ti nabídnout ještě nějaké další chlápky, kdyby sis chtěla vybírat.“

„Ano.“ Dotýkal se dlaní jejích prsů a bylo to fantastické. „Ano, prosím.“

„Kdybych tě vzal do Paříže, strávili bychom první tři dny v hotelovém pokoji a vůbec bychom nevylezli z postele.“ Dál ji pokoušel, dával jí štípané pusu po celém těle, hladil ji a přestával vždy těsně před tím, než mohla nastoupit posedlost.

„Pili bychom šampaňské, láhev za lahev a jedli bychom malé porce jídel s exotickými jmény a chutěmi. Já bych se seznamoval s každým centimetrem tvého těla, s každým pórem tvé kůže. Zůstali bychom ležet ve velké měkké posteli a putovali bychom místy, kde nikdo jiný ještě nebyl.“

„Cale.“ Chvěla se, když jí s pootevřenými ústy objížděl kolem bradavek v pomalém polibku.

„Potom bychom se oblékli, zdá se mi, že ty by sis oblékla něco tenoučkého a bílého, co by ti splývalo z ramen, a mělo vzadu na zádech hluboký výstřih. Něco, co by v každém muži, který by tě spatřil, probouzelo touhu zavraždit mě.“

„Vůbec je nevidím.“ Vzduchla a přejížděla mu rukou po těle směrem dolů, vychutnávala si všechny roviny a úhly. „Vidím jen tebe.“

„Na nebi by zářily hvězdy. Miliony hvězd. Cítla bys vůni Paříže. Je to krásná vůně... vůně vody a květín. Procházeli bychom se dlouho, takže by sis mohla prohlídnout ta neuvěřitelná světla a nádherné staré budovy. Zastavili bychom se v kavárně a pili bychom víno u stolku se slunečníkem. Potom bychom se vrátili a znovu se milovali, hodiny a hodiny.“

Přiložil opět svá ústa na její a pomalu ji líbal. „Paříž k tomu nepotřebujeme.“

„Ne.“ Zvedl se nad jejím tělem a vzal její hlavu do svých rukou. Obličej jí zářil, oči měla přivřené a na rtech měla jemný úsměv. Takhle si ji chtěl pamatovat, tenhle okamžik, kdy neexistovalo nic jiného a nikdo jiný, než jen ona.

„Bože, Libby, hrozně tě chci.“

Přesně tohle potřebovala slyšet, tohle si přála slyšet. Vzepjala se k němu a objala ho.

Vnímala tu naléhavou touhu. Cítla ji, když jí dobyvačně jazykem zkoumal hluboko v ústech. Když jí jeho neklidné ruce přejížděly po křivkách těla. Protože jeho pocity byly přesným zrcadlem jejích pocitů, její reakce připomínala explozi. Krev se jí vařila, tepala a proudila jí těsně pod kůží. To horko bylo nesnesitelné. Nádherné. Všechno se ještě znásobilo, když ji začal svlékat.

Z hloubky hrdla se jí vydral neartikulovaný zvuk. Rychle a zběsile, že to s ním až otráso, z něho strhávala košili, stahovala mu džíny přes boky. Sílená touhou se na něho vyšplhala, aby si vyměnili pozice a rychle a horece se pohybovala po jeho těle. Cítla, jak se

ztěžka nadechuje a ten zvuk ještě násobil její vzrušení tak, že dosahovalo nepoznaných výšek.

Moc je skutečně maximálním afrodiziakem. Dokázala ho přimět, aby se chvěl a sténal rozkoši a šeptal její jméno. Nikdy by ji nenapadlo, že ho tak snadno dokáže učinit bezmocným.

Byl nádherný. Cítila ho pod svýma rukama, cítila jeho chuť, která jí ulpívala na jazyku. Vnímala jeho sílu. Pletence svalů, pevné, tuhé. Ale úplně se roztřásl pod jemným dotykem konečků jejích prstů.

Chtěl ji přinutit, aby na něho nikdy nezapomněla. Byl to on, kdo sténal při nádherných pocitech, které v něm vyvolávala. To on nikdy nezapomene a bude navždy vzpomínat. Hudba, kterou měl vždycky rád, její prostá výmluvnost mu plnila hlavu. Věděl, že mu už navždy bude připomínat Libby.

Cítil horkost, která z Libby vyzařovala, když se její tělo pohybovalo po jeho, když hledala a našla jeho ústa. Políbila ho pomalu, vášnivě, málem se z jejího polibku mohl zbláznit. Potom se rozesmála, vyhnula se jeho rukám, které se ji snažily zachytit a znovu se na něm pohybovala tak, že ho skoro nechala zešilet.

Nemohl to vydržet. Srdce mu bušilo tak, že naráželo o žebra, jeho tělem se nesla ozvěna desítek frenetických tepů. Jejich rytmus jako by volal její jméno, znovu a znovu, dokud ho celý nezaplavil.

„Libby.“ Jeho hlas zněl drsně, syrově. „Proboha.“

Potom ho v sobě sevřela, bylo to jako horký samet. Vydala při tom slabounký sten, spíš jen tichounké zavrnění, ale byl v něm jednoznačně slyšet triumf. Utápěla se ve své vlastní rozkoši, nasadila divoké tempo, cítila jak si ho její energie podrobuje, stále víc a víc, tak jak rostlo její vzrušení.

Volný pád prostorem, odrazový můstek a let časem. Zažil oboje, ale v porovnání s tím, co prožíval nyní, to nebylo nic. Tápal po jejím těle a přejížděl jí rukama po kluzké kůži. Dotkli se dlaněmi a v tom okamžiku se odpoutali od všeho a vyletěli společně do závratných výšek.

Dokonalost. S lenivostí uspokojení se Libby přitulila blíž a položila si tvář na Calovu hrud' a poslouchala, jak mu tlučé srdce. Cal ji hladil po vlasech.

Úleva. Celá se cítila uspokojená, všechny její jednotlivé části. Tělo, duše, srdce. Uvažovala, jak dlouho mohou dva lidé vydržet ležet stulení vedle sebe v posteli bez jídla nebo vody. Navždy. Zasmála se sama sobě. Skoro by tomu věřila.

„Mí rodiče mají kočku,“ zašeptala. „Tlustého zrzavého kocoura, který se jmenuje Afrikán. Není vůbec ambiciózní.“

„Pojmenovali kocoura Afrikán?“

Stále se usmívala a hladila ho po paži. „Setkal ses s mými rodiči.“

„Tak dobře.“

„Chtěla jsem říct, že kocour každé odpoledne leží na okenním římsce. Celé odpoledne. A já jsem právě pochopila, jak se při tom cítí.“ Natáhla se, jen docela malinko, protože i to vyžadovalo nesmírné úsilí. „Líbí se mi ve tvé posteli, Hornblowere.“

„I mně se tu zalíbilo.“

Chvilí byli mlčky. „Ta hudba.“ Zněla jí v hlavě, sladká, skoro nesnesitelně romantická. „Pořád mám pocit, že bych ji měla znát.“

„Salvadore Simeon.“

„To je nějaký novodobý skladatel?“

„Záleží, jak to bereš. Konec jedenadvacátého století.“

„Aha.“ Její bublina splaskla. Navždy někdy znamená příliš krátkou dobu. Chtěla si ještě vychutnat poslední okamžiky, otočila hlavu a přitiskla rty na jeho hrud'. Srdce mu v ní bušilo, pevně a rovnoměrně.

„Poezie, klasická hudba a aerokola. Zajímavá kombinace.“

„Připadá ti to tak?“

„Rozhodně ano. Vím taky to, že jsi posedlý mýdlovými seriály a televizními soutěžemi.“

„Jen z výzkumných důvodů.“ Usmál se a pomohl jí, aby se posadila vedle něho. „Abych se naučil mluvit inteligentně o populárních formách zábavy v jedenadvacátém století.“

Udělal pauzu a zamyslel se.

„Myslíš si, že založili nějaký archiv? Opravdu by mě zajímalo, jestli se Blakeovi a Evě podařilo dotáhnout věci do konce navzdory Dorianově potměšilosti. Dále je tu problém, kdo se snaží namočit Justina do vraždy d'abelského a mrzkého Carlona Sladea. Já hlasuji pro Vanessa, která má sladký obličej, ale tvrdé srdce.“

„Posedlý,“ zopakovala znovu a přitáhla si kolena k hrudníku a usmála se na něho. „Vy nemáte takové seriály?“

„Určitě ano. Jen jsem nikdy neměl čas se na ně dívat. Vždycky jsem měl pocit, že jsou pro lidi, co pracují doma.“

„Lidi, co pracují doma.“ Zopakovala si to po něm, protože se jí to pojmenování líbilo. Nebylo z něho jasné, jestli jde o muže nebo o ženy.

„Ještě jsem se tě nezeptala na spoustu věcí.“ Libby si opřela bradu o kolena. „Až se vrátíme, měli bychom dokončit zápis o tom všem, co se ti přihodilo.“

Přejel jí ukazováčkem dolů po paži. „O tom všem?“

„O všem relevantním. Při tom a až budeme dávat dohromady věci do schránky mě budeš moct poinformovat o budoucnosti.“

„Platí.“ Slezl z postele. Možná bude dobře, když budou mít těch několik dalších hodin co na práci. Chtěl si natáhnout kalhoty a všiml si polaroidu, který spadl na podlahu. „Co je to?“

„Fotoaparát. Hned vyvolává obrázky. Můžeš mít fotku za deset sekund.“

„Opravdu?“ Nadšeně otáčel přístrojem v rukou. K desátým narozeninám dostal přístroj, který uměl totéž a vešel se do dlaně. Uměl taky zaznamenat čas, teplotu a hrál jeho oblíbenou hudbu.

„Už se zase povýšeně uculuješ, Hornblowere.“

„Promiň. Jak se s tím zachází? Stiskne se tohle tlačítko?“

„Ano – Ne!“ Ale bylo pozdě. Namířil na ni a stiskl. „K vraždám došlo i kvůli méně závažným věcem!“

„Myslel jsem, že jsi chtěla fotku,“ řekl věcně a držel pozvolna se objevující obrázek v ruce. „Nejsem oblečená.“

„Jo.“ Usmál se. „Není to špatné,“ usoudil nahlas. „Obrázek je plochý, ale má šmrnc. Velmi atraktivní šmrnc.“

Zabalila se do přikrývky, vyskočila z postele a pokusila se mu fotku vzít.

„Chceš se podívat?“ Podržel fotku provokativně mimo její dosah, ale natočil ji tak, aby se Libby viděla, jak drží ruce kolem kolen přitahovaných k tělu, má rozčuchané vlasy a unavené oči. „Sakra, jak rád se dívám, jak se červenáš, Libby.“

„Nečervenám se.“ Oblékala se a namlouvala si, že se neusmívá. Cal odložil fotoaparát a začal jí oblečení znovu stahovat.

Vyšli z lodi a stíny už byly dlouhé. Po krátké diskuzi se rozhodli uvázat Calovo aerokolo dozadu na auto a jet společně.

„Je to dobrý nápad,“ připustila Libby, „kdybychom ovšem měli nějaký provaz.“

„Na co?“ Cal otočil knoflíkem pod sedlem svého kola a vytáhl odtud dva silné popruhy s háčky.

Libby pokrčila rameny. „Jestli chceš zkusit nejjednodušší způsob... Pomůžu ti kolo vyzvednout. Pevně ho uchopila a odfoukla si vlasy z očí. „Tak do toho.“

Cal se zatvářil podivně. „Dobře, ale nepřepínej se.“

„Máš představu, kolik věcí musíme vláčet při vykopávkách?“

Usmál se na ni. „Ne.“

„Spoustu. Tak na tři. Raz, dva, tři!“ Udiveně vydechla, když zvedli kolo do výše ramen. Nemohlo vážit víc než patnáct kilo. „Jsi mizera, Hornblowere.“

„Děkuji.“ Rychle kolo upevnil. „Necháš mě tentokrát řídit?“ Vydolovala klíče z kapsy a pohupovala s nimi. Začal ji přemlouvat: „No tak, Libby, nikdo tu kolem není.“

„To je sice možná pravda, ale nikdy jsi mi neukázal svůj řidičský průkaz.“

„Jestli jde o formality, myslím, že jsou irelevantní. Libby, já dokážu řídit –“ ukázal palcem směrem k lodi, „i takovouhle věc. Chci si vyzkoušet, jaké to je.“

Hodila mu klíče. „Hlavně nezapomeň, že tohle vozidlo může jezdit jen po zemi.“

„Chápu.“ Šťastný jako dítě, které má novou hračku, usedl za volant. „Má to převody, že?“

„Myslím, že ano.“

„To je roztomilé. Tenhle pedál je na co?“

„To je spojka,“ odpověděla a napadlo ji, jestli má ještě svůj život ve svých rukou.

„Spojka, jasně. To je něco, co vypojí systém, takže můžeš měnit převody. Vyšší převod pro vyšší rychlost. Tak je to myšlené, nemýlím se?“

„A ty další pedály? Ten pedál hned vedle? To je brzda. Brzdě věnuj pozornost, Hornblowere. Věnuj jí velkou pozornost.“

„Neboj se.“ Podíval se na ni s domýšlivým úsměvem a otočil klíčkem v zapalování. „Sleduj!“ Nejprve závratnou rychlostí zacouvali asi půl metru, než se mu podařilo se škubnutím zastavit. „Okamžik. Myslím, že už to mám.“

„Musíš přepnout na off-road.“

„Off co?“

Přestože se jí potily ruce, rozhodla se, že mu to předvede. „Klídek, to zvládneš. Zkus jet dopředu.“

„Půjde to.“

Landrover několik metrů poskakoval tak, že se Libby zachytila palubní desky oběma rukama a začala se modlit. Cal se bavil jako nikdy v životě a trochu ho zklamalo, že cesta začala být rovná.

„To už není ono.“ Podíval se na Libby se samolibým úsměvem.

„Prosím tě, dívej se, kam jedeš. Proboha!“ Zakryla si obličej rukama, aby neviděla strom, na který se řítili.

„Jsi vždycky tak nervózní spolujezdec?“ zeptal se jí jako by nic potě, co hladce vymanévroval kolem stromu.

„Asi bych se tě naučila nenávidět. Tím jsem si jistá.“

„Neboj, maličká. Co kdybychom to ještě vzali trochu oklikou?“

„Cale, měli bychom –“

„– se trochu projet jen tak pro zábavu,“ dokončil její větu. „To jsi chtěla říct?“

„Ani ne.“ Kousala se do rtu a zapínala si bezpečnostní pás. „Ale klidně se projed'. I když já bych dávala přednost dlouhému, nudnému životu.“

Sjížděl dolů po skalnatém svahu a Cal řídil tak, jako kdyby se narodil za volantem.

„Tohle je nejlepší věc hned po létání.“ Úkosem se na ni podíval.
„No možná ne přímo hned po létání, ale určitě blízko.“

„Obávám se, že několik mých tělesných orgánů nezbytně nutných pro život se mi utrhllo a bloudí mi tělem. Cale, jestli chceš jet přes –“

Kolem auta to zašumělo a po obou stranách se zvedly mohutné clony třípytivé spršky. Než se přebrodili na protější břeh, Libby byla zmáčená.

„Říčka,“ mumlala si pro sebe a dávala si pryč z obličeje vlhké vlasy.

Byla promočená, ale když znovu projížděli vodou, jásala radostí, slyšela sama sebe, jak se nadšeně směje, když ji voda zmáčela po druhé.

„Jsi blázen.“ Nadskočili nad zemí a s zuchnutím dopadli zpátky.
„Ale nejsi hloupý.“

„Víš, kdyby se udělalo pár modifikací, tak by to u nás mělo fantastický úspěch. Nechápu, proč už se to nevyrábí. Kdybych si to vzal jako prototyp –“

„To si s sebou nevezmeš. Musím ještě zaplatit čtrnáct splátek.“

„Jen mě to napadlo.“ Bavilo by ho řídit ještě celé hodiny. Jenomže se ochladilo a Libby se roztrásla zimou. Cal otočil zpátky.

„Víš, kde jsme?“

„Jistě, asi dvacet stupňů severovýchodně od lodi.“

Pohládl ji po mokrých vlasech. „Říkal jsem ti, že bych mohl dělat navigátora. Víš co, až se vrátíme, dáme si horkou sprchu. Potom rozděláme oheň a dáme si trochu brandy. Potom bychom mohli –“ místo pokračování věty sešlápl brzdy až na podlahu. Pár metrů před nimi se objevila skupinka čtyř lidí oblečená jako turisté.

„Sakra,“ řekla potichu Libby. „Nikdy k nám nikdo takhle blízko nechodil, natož na začátku turistické sezony.“ Stačil letmý pohled, aby si všimla, že cenovky z batohů a bot si ti lidé sundali teprve nedávno.

„Jestli půjdou tímhle směrem ještě dál, za chvíli se dostanou až nad loď.“

Libby polkla, aby se zbavila strachu, který se jí vzpříčil v krku a usmála se na přibližující se turisty.

„Ahoj.“

„Ahoj.“ Asi čtyřicetiletý velký a urostlý muž se naklonil k autu.
„Jste první lidi, které jsme od rána viděli.“

„Moc turistů na téhle cestě nemíváme.“

„Právě proto jsme si ji vybrali. Je to pravda, Susie?“ Poklepal po rameni hezkou, vyčerpaně se tvářící ženu. Jen unaveně přikývla.

„Rankin. Jmenuju se Jim Rankin.“ Podal Calovi ruku a zapumpoval mu s ní. „Moje žena Susie a naši kluci, Scott a Joe.“

„Je nám potěšením se s vámi seznámit. Cal Hornblower. Libby Stoneová.“

„Vyjeli jste si na projížďku, ne?“

Libby si všimla prázdného Calova pohledu a řekla: „Ano, chtěli jsme se trochu projet.“

„My si nejvíc užíváme při pěší turistice.“ Jim se usmál od ucha k uchu. Stačilo pouhých deset vteřin na to, aby bylo jasné, že nadšený pro pěší zdolávání kopců je pouze Jim. To by se možná dalo využít.

„Odkud jdete?“

„Vyšli jsme z Big Vista. Krásný malý kemp, ale je tam plno lidí. Chtěl jsem ukázat manželce a klukům opravdovou drsnou přírodu.“

Libby kluky odhadovala tak na třináct a patnáct, oba dva vypadali, jako by se v nejbližší době chtěli rozfňukat. Spočítala si, jak je to sem daleko z kempu Big Vista a ani jim to nemohla zazlívát.

„To je pořádný kus cesty.“

„My něco vydržíme. Že, kluci?“ Oba dva se na něho zkroušeně podívali.

„Chtěli jste jít po téhle cestě nahoru?“ zeptala se Libby a ukázala rukou.

„Nejspíš ano. Myslel jsem, že se dostaneme na hřeben před setměním.“

Susie zasténala a sklonila se, aby si namasírovala bolavý lýtkový sval.

„Tudy se vám to nepodaří. Nahoře před vámi se těží dřevo a provádí se tam rekultivační zalesňování. Všimli jste si té světliny mezi stromy?“

„Jo, všiml jsem si.“ Pohrával si s krokoměrem, který měl zavěšený u pasu. „Nevěděl jsem, co to je.“

„Těží tam dřevo,“ řekla bez mrknutí oka. „Turistika a kempování tam není dovolené. Je to zakázané pod pokutou pět set dolarů,“ dodala, aby bylo opravdu jasno.

„Jsem vám moc vděčný, že jste nám to řekla.“

„Tati, tak nemohli bychom se ubytovat v hotelu?“ zeptal se jeden z chlapců.

„V nějakého s bazénem?“ přidal se druhý. „Kde mají hernu s videohrami.“

„A postel,“ vydechla manželka. „Opravdickou postel.“

Jim na Cala a Libby zamrkal.

„Rodina si touhle denní dobou už trochu vymýšlí. Počkejte, až bude zítra ráno vycházet slunce, bando. Uvidíte, že to stojí za to.“

„Je tady jedna nenáročná cesta na západ.“ Libby se zvedla ze sedadla a postavila se vedle auta, aby se trochu protáhla. „Vidíte ji?“

„Jo.“

Jim nerad měnil itinerář, ale pokuta pět set dolarů s ním pohnula.

Čím dál víc jí připadalo, že by jim nejradši nějakou pokutu přidělila. „Asi po třech nebo čtyřech mílích je tam mýlina, kde se dá dobře kempovat. Je tam nádherný výhled. Tam byste se měli bez problémů dostat ještě před západem slunce.“

„Mohli bychom vás svézt.“ Cal si všiml unaveného, rozmrzelého výrazu mladšího z chlapců. V okamžiku, kdy vyslovil svou nabídku, chlapcův obličej se nádherně rozjasnil.

„Ne, ne, děkujeme, to není třeba,“ se zářivým úsměvem prohlásil Jim. „To by bylo jako kdybychom podváděli, ne?“

„Možná.“ Susie si posunula batoh na bolavých zádech. „Ale mohlo by ti to zachránit život.“ Odstrčila manžela stranou a naklonila se ke Calovi. „Pane Hornblowere, jestli nás k tomu kempu zavezete, můžete si za to říct, kolik chcete.“

„Ale, Susie –“

„Buď zticha, Jime.“ Chytila Cala za mokrou košili. „Prosím vás. Mám na zádech věci za čtyři sta padesát osm dolarů. Jsou vaše.“

Jim se srdečně zasmál a položil své manželce ruku na paži. „No tak, Susie, přece jsme se dohodli –“

„Ukončete výstup a nástup,“ řekla ostře. S viditelným úsilím o klid se zhluboka nadechla. „Já tady umřu, Jime. Mám pocit, že kluci si z toho odnesou trauma na celý život. Nechceš za to nést odpovědnost, nebo snad ano?“ Protože si byla naprosto jista jeho odpovědí, otočila se k chlapcům a oba vzala v podpaží. „Ty si to jdi pěšky,“ prohlásila. „Ale my máme puchýře a já mám dojem, že má levá noha už se nikdy nevzpamatuje.“

„Susie, kdybych věděl, že je to takhle –“

„Dobrá.“ Nechtěla mu ani poskytnout čas, aby dokončil větu. „Dělej si, co chceš. Pojd'te chlapci.“

Namačkali se do zadní části landroveru. Za chvíli se k nim přidal i Jim, mladšího z kluků si posadil na klín.

„Je tady moc krásná krajina,“ začala Libby a ukazovala Calovi, kudy jet. „Oceníte ji nejspíš mnohem víc, až budete odpočinutí a najedení.“ A byla si jistá, že Susie ještě víc ocení, až objeví, že jsou zase o pár mil blíž k Big Vista.

„Je tu spousta stromů.“ Susie vzdychla nad tím luxusem, že se přemísťuje bez vlastního úsilí. Protože věděla, že Jim má mizernou náladu, poplácala ho po koleni. „Jste odsud?“

„Původně.“ Libby si byla jistá, že Cal už teď nebude mít problémy s hledáním cesty, a tak se otočila dozadu k pasažérům. „Cal je z Filadelfie.“

„Opravdu?“ Susie zvažovala, že by si zkusila natáhnout nohu, ale potom si to raději rozmyslela. „My taky. Jste tady poprvé, pane Hornblower?“

„Ano, asi by se to tak dalo říct.“

„My taky. Chtěli jsme našim synům ukázat část země, která je ještě nezkažená. A která nám patří.“ Znovu stiskla manželovi koleno.

Houževnatý Jim si položil ruku zezadu kolem sedadla. „Na tenhle výlet hned tak nezapomenou.“

Kluci se na sebe podívali a obrátili oči v sloup, ale moudře mlčeli. Ještě pořád byla šance, že by jim mohl vyjít hotel.

„Takže vy jste z Filadelfie. Co si myslíte o šancích našich Phillies v letošním roce?“

Cal si dával pozor a snažil se odpovědět vyhybavě. „Já vždycky doufám.“

„Tak to je to pravé.“ Jim poplácal Cala po rameni. „Jestli se jim podaří posílit pole a zlepšit nadhoz, mohli by to někam dotáhnout.“

Takže jde o baseball, usmál se Cal. Tak z toho už se dá vycházet.

„Těžko říct, jak to v letošní sezoně dopadne, ale myslím, že nějaké pocty si v nejbližších stoletích vysloužíme.“

Jim vyprskl smíchy.

„To je dlouhodobý výhled.“

Dorazili k mýtině a všichni jejich spolujezdci byli v mnohem lepší náladě. Kluci vyskočili z auta a pustili se do pronásledování divokého králíka. Susie vystoupila o něco pomaleji, stále si šetrila nohy.

„To je nádhera.“ Podívala se přes hradbu hor, nad níž nízko viselo slunce. „Nevím jak bych vám oběma poděkovala.“ Podívala se směrem, kde její manžel řval na kluky, aby se postarali o dřevo na oheň. „Zachránili jste mému manželovi život.“

„Vypadal ve velmi dobré kondici,“ komentoval to Cal.

„O to nejde. Já jsem se ho chystala zavraždit ve spánku.“ Usmála se a sundala si batoh ze zad. „Teď to nebude nutné, minimálně pár dní.“

Jim se vrátil a žoviálně objal svou ženu. Škubla sebou, když jí stiskl.

„Řeknu ti Susie, tady se člověk opravdu může volně nadechnout.“

„Zatím,“ zamumlala Susie.

„To není jako ve Filadelfii, sakra. Nechcete vy dva zůstat na večeri? Není nic lepšího, než najíst se pod širým nebem.“

„Jste srdečně zváni,“ dodala Susie. „Dnešní menu se skládá z neustále oblíbených fazolí s párky, pokud se ovšem nepokazila

chladicí taška. Jako dezert budou nějaké vynikající sušené meruňky.“

„To zní lákavě.“ Cal měl skoro chuť sednout si a poslouchat. Považoval rodinu Rankinových za stejně zábavnou jako nějaký televizní program. „Musíme se bohužel vrátit.“

Libby podala Susie ruku a poplácala ji po rameni na důkaz sympatií.

„Dejte se cestou, která vede odsud vpravo a dostanete se zpátky do Big Vista. Je to dlouhá túra, ale je moc pěkná.“

A taky vede na druhou strany od lodi.

„Nevím, jak vám poděkovat.“ Jim se hrabal ve svém batohu a nakonec vytáhl vizitku. Libby se dusila smíchy.

„Zavolejte mi, Hornblowere, až se vrátíte do Filadelfie. Jsem obchodní zástupce, prodávám auta u Bison Motors. Dám vám i vaší ženě velkou slevu, a je jedno, jestli si vyberete nové nebo z druhé ruky.“

„Budu si to pamatovat.“ Nastoupili do auta, zamávali a nechali Rankinovy za zády.

„Co nové nebo z druhé ruky?“ zeptal se Cal Libby.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Cal o Rankinových dost přemýšlel. Zeptal se Libby, zda je může považovat za průměrnou americkou rodinu. Pobavilo ji to. Pokud existuje něco takového, jako průměrná rodina, řekla mu, pak by pravděpodobně splňovali kritéria.

Zajímali ho možná proto, že našel určité paralely mezi nimi a svou vlastní rodinou. Jeho otec, ačkoli by si ho nikdo nemohl splést s mohutným, neustále se usmívajícím Jimem Rankinem, měl vždycky rád přírodu, nedotčenou krajinu a rodinné výlety. Cal a Jacob se stejně jako tihle kluci, často tvářili našťavaně, remcali a obraceli oči v sloup. Když to vypadalo nejhuř a schylovalo se k nějakému průšvihů, nastolila vždycky pořádek jejich matka.

Rodiny zřejmě stále fungují na stejných principech. Byla to docela povzbudivá představa.

Vrátili se do chaty, rozdělali oheň a dali si brandy. Potom, se organizace programu jako obvykle ujala Libby, a tak usedli k jejímu počítači a dokončovali zprávu. Budou ji potřebovat vytisknout ve třech exemplářích. Jeden uloží do schránky, druhý dají do lodi pro Cala, třetí bude pro Libby.

Pročítal si, co napsala a obdivoval se jejímu stylu. Ani trochu nepochyboval o tom, že vědci v jeho době ocení Libbyinu zprávu jako velmi konzistentní a zajímavou. Byly tam i technické záležitosti, zapsala i výpočty, které jí nadiktoval, přestože je nemohla chápat. Trávili přípravou zprávy dlouhé hodiny, snažili se ji zdokonalit, vylepšit. Hodně času věnovali i tomu, že se ho Libby vyptávala na sociální, politické a kulturní klima jeho doby. Přinutila ho přemýšlet o věcech, které považoval za samozřejmé, i o věcech, které bezstarostně přehlížel.

Ano, ještě existuje bída, ale podpůrné programy poskytují těm nejchudším střechu nad hlavou a jídlo. Stále ještě existují válečné konflikty, ale k celosvětovým problémům již nedochází více než 120 let. Politici stále probírají kde co, děti se stále berou do náručí. Lidé si stěžují, že aerocesty jsou přeplněné. Pokud si Cal dobře vzpomínal, asi čtyři, možná pět žen, v průběhu let zastávalo prezidentskou funkci.

Čím více otázek jí zodpověděl, tím víc měli podnětů k přemýšlení. Usnuli v posteli ve vzájemném objetí uprostřed jedné z jeho odpovědí.

Schránku s věcmi měli kompletně připravenou druhý den pozdě ráno. Do vzduchotěsné ocelové krabice, kterou Libby koupila ve městě, dali to, co jim připadalo nejvhodnější. Než vložili dovnitř zprávu, ještě ji zabalili do igelitu. Libby přidala malou dečku, kterou tkala její matka a jednu misku z jílu, kterou vyrobil její otec, když byla Libby malá. Potom přidali ještě noviny, populární týdeník a na Calovo naléhání i dřevěnou lžici z příborníku v kuchyni. Libby se rozhodla i pro jednu ze dvou fotek jeho lodi, které udělala.

„Potřebovali bychom ještě něco,“ přemítala Libby polohlasně.

„Chtěl bych tohle.“ Vzal do ruky tubu zubní pasty. „Taky jsem doufal, že bys mi mohla věnovat nějaký kousek svého spodního prádla.“

„Ano na to první, ne na to druhé.“

„Je to pro vědecké účely,“ připomněl jí.

„V žádném případě. Potřebujeme nástroje. Vždycky máme ohromnou radost, když při vykopávkách najdeme nějaké nástroje.“ Přehrabovala se v zásuvce a vytáhla vývrtku a hasák. „Vyber si.“

Vybral si hasák. „Co nějakou knihu?“

„Skvělý nápad.“ Rozběhla se do obývacího pokoje a začala prohlížet police. „Chtěla bych najít nějaký příběh ze současné doby. Ano... Stephen King.“

„To jsem četl. To je děsivé.“

„Horor je taky nadčasový.“ Vzala knihu do kuchyně a vložila ji do schránky. „Pokud budou provádět nějaké testy, budou moct určit dobu podle těchto materiálů. Podepře to tvé vyprávění. Pojď uděláme venku ještě pár fotek.“

Protože se dostal k fotoaparátu dříve než ona, nárokoval si právo vyfotit první snímky. Vyfotografoval dům, Libby a dům, Libby u auta, Libby v autě, Libby, jak se na něho usmívá a Libby, jak na něho řve.

„Víš kolik filmu jsi vyplácal?“ Vzdychla si a roztrhla obal dalšího filmu. „Tyhle snímky vyjdou přibližně na dolar jeden. Antropologie je nesmírně zajímavý obor, ale plat je mizerný.“

„Promiň.“ Přesunul se ke dveřím domu, když mu pokynula gestem ruky. „Nikdy mě nenapadlo se tě zeptat. Jaké máš hodnocení kreditu?“

„Nemám představu.“

Vyfotila ho, jak stojí s palci zaháknutými v kapsách vypůjčených džínů.

„Neposuzujeme teď lidi takhle. Hodnocení kreditu znamená asi něco, jako na kolik si tě cení, čili kolik vyděláváš. Roční plat nebo tak něco.“ Byla natolik dítětem svých rodičů, že o tom příliš nepřemýšlela.

„Nechceš odvázat aerokolo a posadit se na ně před dům? Abychom měli kombinaci věcí z doby teď a potom.“

Poslechl. „Libby, nemám nic, čím bych ti mohl ve vašich penězích vynahradit to, co jsi pro mě udělala.“

„Nemusíš mi nic vynahrazovat.“ Přestala na něho mířit fotoaparátem a důkladně vážila slova. „Nemusíš mít pocit, že mi něco dlužíš. Prosím. A nedívej se na mě takhle. Nejsem připravená na to, tvářit se vážně.“

„Nezbývá nám mnoho času.“

„Já vím.“ Nerozuměla sice všemu, co jí předchozí večer diktoval, ale věděla, že odletí další den ještě před východem slunce. „Nekažme si tu chvíli, co nám zbývá.“ Podívala se jinam, aby se vzpamatovala. „Je škoda, že tenhle typ nemá samospoušť. Bylo by pěkné, kdybychom se na pár fotkách mohli vyfotit spolu.“

„Počkej.“ Zašel za roh domu a potom se vrátil s motykou. „Posaď se na schody,“ řekl jí a potom přivázal fotoaparát na sedadlo svého kola. Naklonil se, zkontroloval, kam je nasměrovaný a posunul ho tak, aby byla Libby v záběru. „Mám to.“ Spokojený sám se sebou doběhl k Libby a posadil se vedle ní. Dal jí ruku kolem ramen. „Usmívej se.“

Usmívala se už před tím.

Pomocí motyky se pokusil stisknout spoušť, když uslyšel cvaknutí, usmál se. Vyjel obrázek. „Jak vynalézavé, Hornblowere.“

„Nehýbej se.“

Sebral snímek a znovu se usadil vedle ní.

„Jeden pro tebe, jeden do krabice.“ Vzal druhý snímek a dal oba stranou. „A jeden pro mě.“ Zvedl jí špičkou prstu obličej a políbil ji.

„Zapomněl jsi nás vyfotit,“ zašeptala za chvíli.

„Jo, máš pravdu.“ Přiložil své rty k jejím a mávl motykou.

Zvedla první snímek. Vypadají šťastní, napadlo ji. Šťastní, obyčejní lidé. Znamenalo to pro ni hodně teď a bude to pro ni znamenat ještě mnohem víc později. Držela fotku a zvedala se. „Měli bychom jít zakopat schránku.“

Připevnili schránku dozadu na kolo, takže Libby seděla mezi ní a Calem a musela se přitisknout ke Calovým zádům. Když se dostali k potoku, seskočil a zamračil se na lopatu, kterou mu podávala.

„Tohle náčiní je strašně primitivní. Opravdu neexistuje nějaký snazší způsob?“

„V tomhle století ne, Hornblowere.“ Ukázala na zem. „Začni.“

„Můžeš začít ty.“

„Ne, děkuji, to není nutné.“ Posadila se na zem a přitáhla si nohy k tělu. „Nechtěla bych tě o to připravit.“

Dívala se, jak se do toho pustil. Ráda by věděla, jaký nástroj bude používat, až bude schránku vykopávat. Jaké bude mít pocity,

až ji bude otvírat. Vzpomene si na ni, to věděla. Bude se mu po ní stýskat. Doufala, že se posadí na stejné místo a přečte si dopis, který do schránky vložila. Dala si záležet, aby ji při tom neviděl a nezjistil to.

Byla to jen jedna stránka, ale dala do ní celé své srdce. Podepřela si bradu rukou, zaposlouchala se do zvuků vody a v hlavě se jí vybavovalo každé slovo, které napsala.

Cale. Až budeš číst tyto řádky, budeš doma. Chtěla bych, abys věděl, jak jsem ráda, že se ti to podařilo. Nemohu tvrdit, že vím, jaké to pro tebe bylo, když ses octl tady, daleko od všeho známého, od svých blízkých a přátel. Chtěla bych, abys věděl, že jsem si z celého srdce přála, abys mohl být tam, kam patříš.

Nevím, zda můžeš pochopit, co pro mě znamenaly ty chvíle, které jsem s tebou strávila. Tolik tě miluji, Calebe. Jsem té lásky plná. Nebude dne, kdy bych na tebe nemyslela. Ale nebudu nešťastná. Nemysli na mě, prosím, nepřipomínej si mě. To, co jsi mi za těch několik dnů dal, je mnohem víc, než v co jsem kdy doufala, po čem jsem toužila. Vždy, když se podívám na oblohu, budu si tě představovat.

Stále se ještě zabývám minulostí a pokouším se pochopit, proč je člověk na světě. Od té doby, co jsem tě poznala, už navždy budu doufat v to, co se z něho může stát.

Bud' šťastný. Nezapomeň na mě. Chtěla jsem ti dát do schránky snítka rozmarýnu, ale bála jsem se, že by se změnila v prach. Nějakou si najdi a myslí na mě. Modlím se za tebe, miluji tě, vzpomínám na tebe.

Libby

„Libby?“ Cal se opřel o lopatu a pozoroval ji.

„Ano?“

„Kde jsi byla?“

„Nebyla jsem daleko.“ Podívala se na jámu. „Věděla jsem, že tak velký a silný člověk jako jsi ty, dokáže udělat díru do země.“

„Udělal jsem si puchýř.“

„Ó!“ Vstala a políbila mu jemnou kůži mezi palcem a ukazováčkem. „Uložíme schránku. Potom se můžeš dívat, jak ji budu zahazovat.“

„To je dobrý nápad.“ Dali schránku dolů a Cal hned podal lopatu Libby. Podívala se na ni, potom si pohledem změřila hromadu hlíny, kterou bylo třeba přemístit.

„Říkal jsi čtyři prezidentky?“

Narovnal si bolavá záda. „Možná pět.“

Libby přikývla a začala házet lopatou. „Cale?“

„Hmm?“ Zrovna se vážně zabýval myšlenkou, že by si chvíli zdřímnul.

„Otázky, na které jsem se tě ptala, byly takové ty základní obecné věci. Odpověděl bys mi i na něco osobnějšího?“

„Nejspíš ano.“

„Řekl bys mi něco o vaší rodině?“

„Co bys chtěla vědět?“

„Kdo jsou, jací jsou.“ Házela zeminu do díry v pravidelném rytmu.

„Ráda bych si představovala, že je trochu znám.“

„Můj otec je výzkumný a vývojový pracovník. Laboratorní práce provádí pouze pod střechou a v uzavřeném prostoru. Je velmi oddaný a spolehlivý. Doma rád zahradničí, pěstuje květiny ze semen a všechno dělá ručně.“

Nasál vůni čerstvé země, s kterou Libby pracovala, a v duchu viděl otce, jak pracuje na zahradě.

„Někdy maluje. Krajiny a zátiší. Maluje opravdu velmi špatně. Dokonce i on sám ví, že maluje špatně, ale prohlašuje, že umění není dobré nebo špatné. Vyhrožuje nám, že pověsí nějaký svůj obraz v domě. Je... Nevím, jak bych to vyjádřil. Je klidný. Za celý svůj život jsem ho slyšel zvednout hlas jen tolikrát, že bych to spočítal na prstech jedné ruky. Přitom má autoritu. Je jako tmel, který drží rodinu pohromadě.“

Natáhl se na trávu, pozoroval oblohu a pokračoval ve vyprávění. „Moje matka je... jak bylo to slovo, cos jednou použila? Činorodá? Překypuje energií a oslňujícím intelektem, až to nahání strach. Spousta lidí se jí bojí. Jí to vyhovuje. Nejspíš proto, že je uvnitř měkká jako máslo. Hodně často zvyšuje hlas, ale potom se vždycky cítí provinile. Jacob a já jsme ji hrozně trápili.“

Ve volném čase ráda čte – nóbl romány nebo nemožně odborné knihy. Je hlavní poradkyní pro Ministerstvo Spojených národů, takže se neustále probírá hromadami právních dokumentů.“

„Ministerstvo Spojených národů?“

„Asi bys to mohla považovat za rozšířené Spojené státy severoamerické, musely expandovat v... sakra, nepamatuji si kdy. Bylo to myslím kvůli koloniím a kolonizaci.“

„Připadá mi to jako velmi prestižní zaměstnání.“ Libby zjistila, že už tohle jí nahání strach.

„Ano. Jde jí to k duhu. Práce a starosti. Umí se báječně smát, je jí vždycky slyšet po celé místnosti. Setkali se s otcem v Dublinu. Byla tam na právní praxi, on přijel na dovolenou. Dali se dohromady a skončili ve Filadelfii.“

Libby udusávala hlínu. Nedalo se přeslechnout, s jakou láskou o nich mluví.

„Co tvůj bratr?“

„Jacob. Je... Prudký by asi byl ten nejvýstižnější výraz. Je chytrý po mémě a ona tvrdí, že zdědil temperament po dědečkovi. S J. T. si člověk nikdy nemůže být jistý, jestli se na tebe bude smát, nebo jestli ti jednu vrazí. Studoval práva a když se jich nabažil, přešel k astrofyzice. Nabaluje na sebe problémy tak, že si z nich může vybírat. Je to mizera.“ Cal to řekl s láskou. „Po otci má i ohromný smysl pro loajalitu.“

„Máš je rád?“ Cal se na ni překvapeně podíval, a tak to ještě rozvedla: „Samozřejmě, že lidé mají většinou rádi své příbuzné, ale to neznamená, že jsou s nimi za jedno jako kamarádi. Myslela jsem, jestli vůči nim cítíš i něco takového?“

„Ano, určitě. Měli by tě rádi.“ Díval se, jak připevňuje lopatu k aerokolu.

„Mohla bych se s nimi setkat, kdybys mě vzal s sebou.“ Kousla se do rtu v okamžiku, kdy jí ta slova vylétla z úst. Nedokázala se otočit a podívat se na něho. Jak se jen mohlo stát, že řekla nahlas něco, co ji právě napadlo?

„Libby –“ Vyskočil a postavil se zezadu k ní, ruce jí položil na ramena.

„Zabývala jsem se studiem minulosti,“ řekla rychle, otočila se a chytila ho za předloktí. „Kdybys mě nechal letět s tebou, měla bych příležitost studovat budoucnost.“

Vzal její obličej do dlaní. Oči se mu leskly, jako kdyby v nich měl slzy. „A co tvoji blízcí?“

„Pochopili by to. Nechala bych jim dopis na vysvětlenou.“

„Nevěřili by ti,“ řekl tiše. „Roky by tě hledali, trápili by se, jestli jsi ještě naživu. Libby, copak nevidíš, jak se právě kvůli tomuhle trápím já? Mí rodiče nevědí, kde jsem, co se stalo. Víím, že se bojím, že jsem mrtvý.“

„Vysvětlím jim to tak, aby pochopili.“ Sama ve svém hlase slyšela zoufalství, přestože se úporně snažila, aby zněl klidně. „Pokud budou vědět, že jsem šťastná, že dělám to, co chci, vyrovnají se s tím.“

„Možná. Asi ano, kdyby si tím mohli být jistí. Nemohu tě s sebou vzít, Libby.“

Svěsila ruce a odstoupila od něho. „Já samozřejmě víím, že mě nemůžeš vzít. Nevím, co mě to napadlo. Asi jsem –“

„Prosím tě, přestaň. Chytil ji za paže a přitáhl si ji do náručí. „Nemysli si, že tě nechci, protože tak to není. Nemůžeme si vybírat, Libby, co je, nebo není správné. Kdybych si mohl být jistý, kdyby to

nebylo takové riziko, mohl bych tě na tu zatracenou loď vylákat, ať bys chtěla nebo ne.“

„Riziko?“ Při tom slově ji zamrazilo. „Jaké riziko?“

„Nikdy není nic úplně bez rizika.“

„Nemluv se mnou jako s idiotem. Jaké riziko?“

Zhluboka vydechl. Jeden z výpočtů před ní včera večer zatajil.

„Faktor pravděpodobnosti pro úspěšnost je sedmdesát šest celých čtyři desetiny.“

„Sedmdesát šest celých čtyři desetiny,“ opakovala si. „To člověk nemusí být génius, aby si uvědomil, že tudíž zbývá dvacet tři celých šest pro neúspěch. Co se stane, když budeš mít neúspěch?“

„Já nevím.“ Dokázal to ale dost dobře odhadnout. Že se uškvaří, až si ho přitáhne gravitační síla slunce, to byla jedna z nejméně hrozných možností. „Přestože bych s tebou moc chtěl být, nebudu to zkoušet s tebou.“

Nehodlala propadnout panice, protože ta by nepomohla. Třikrát se zhluboka nadechla, aby se jí vrátila ztracená rovnováha. „Calebe, kdyby sis nechal o něco víc času na výpočty, myslíš, že bys mohl ten faktor vylepšit?“

„Možná. Pravděpodobně,“ připustil. „Libby, nemůžu se zdržovat. Loď už je tu čtrnáct dní. Měli jsme včera štěstí, že se nám podařilo poslat Rankinovy jinam. Co myslíš, že by se stalo se mnou, s námi, kdyby ji našli?“

„Do opravdového začátku turistické sezony zbývá ještě několik týdnů. Za rok se tu neobjeví víc než tucet lidí.“

„Stačil by jeden jediný.“

Měl pravdu a ona to věděla. Od začátku žili s vědomím, že čas pracuje proti nim.

„Nikdy se to nedozvím, že?“ Dotkla se prstem jeho mizející jizvy u obočí. „Jestli se ti to podařilo.“

„Jsem dobrý pilot, důvěřuj mi.“ Políbil ji na prsty. „Bude pro mě snazší se soustředit, když si o tebe nebudu dělat starost.“

„Je těžké argumentovat proti zdravému rozumu.“

Podařilo se jí vykouzlit úsměv. „Říkals, že si chceš na lodi dokončit ještě pár drobností. Projdu se do zpátky do chaty.“

„Nebudu tu dlouho.“

„Nemusíš pospíchat.“ Potřebovala být chvíli sama. „Připravím večeři na rozloučenou.“ Chtěla odejít lehkým krokem, ale ještě se ohlédla: „Hornblowere, natrhej mi kytici.“

Přinesl jí plnou náruč květů. Nebylo snadné řídit aerokolo a držet kytici. Bílé, růžové a světle modré kvítky padaly na cestu pod ním. Voněly mu stejně jako ona – svěží, zemitou, exotickou vůní. Po

celou dobu, co pracoval na lodi, honila se mu hlavou stále tatáž myšlenka: chtěla letět s ním. Opustit svůj domov. Nejen svůj domov. Svůj život.

Možná ji to napadlo v tu chvíli, možná to bylo impulzivní rozhodnutí. Nezáleželo na důvodech. Chtěl se jen opájet tou sladkou myšlenkou, že chtěla letět s ním.

Z okna kuchyně vycházelo pouze slabé světlo. Trochu se zamračil, uložil kolo a posbíral pár květů, které mu upadly. Třeba se rozhodla, že si na chvíli zdřímne, nebo na něho čeká v přední části chaty u krbu.

Napadlo ho, že tam bude schoulená na gauči, pod nádhernou příkrývkou vyrobenou její matkou. Bude si číst a oči za brýlemi bude mít trochu ospalé. Potěšený tou představou otevřel dveře a našel docela jinou, ale ještě krásnější skutečnost.

Čekala na něho. V kuchyni svítily svíčky. Právě je zapalovala, bylo jich snad tucet, všechny čistě bílé. Na stole bylo prostřeno pro dva, v průhledné nádobce se v ledu chladilo šampaňské. Vonělo to tu svíčkami a kořením, které použila při přípravě jídla, i vůní jí samotné.

Otočila se a usmála se na něho. Připadal si jako omráčený.

Vlasy měla vyčesané nahoru, odkrývaly její nádherný dlouhý štíhlý krk. Na sobě měla šaty barvy měsíčního svitu, při každém pohybu se třpytily. Odhalovaly jí ramena, objímaly její boky a stehna jako nějaký milenec.

„Ty jsi nezapomněl.“ Došla k němu a vztáhla ruce ke květinám. Ani se nepohnul. „Jsou pro mě?“ zeptala se ho.

„Co? Ano.“ Podal jí je jako v transu. „Než jsem sedl na kolo, jich bylo víc.“

„Je jich víc než dost.“ Měla připravenou vázu a do té je vložila. „Večeře je skoro hotová. Doufám, že ti bude chutnat.“

„Jsi okouzlující.“

Otočila se k němu a výraz jeho očí ji uchvátil. „Pro jednu jsem chtěla.“ Když si ji stále prohlížel dál, její stydlivost narostla a roztrásl se jí ruce. „Koupila jsem šampaňské a šaty včera ve městě. Chtěla jsem, aby dnešní večer byl mimořádný.“

„Mám strach se pohnout, aby ses mi nerozplynula před očima jako přelud.“

„Neboj se.“ Podala mu ruku a pevně ho sevřela, když se jí chytil. „Jsem živá. Otevřeš nám prosím šampaňské?“

„Nejdřív tě chci políbit.“

Vložila do svého úsměvu celé své srdce a dala mu ruce kolem krku. „Tak dobře. Ale jen jednou.“

Večeřeli. Práce, kterou si s jídlem dala, přišla vniveč, protože neměli ani ponětí, co vlastně jedí a jak to chutná. Šampaňské bylo

zbytečné. Byli již dávno opilí sami sebou. Svíčky pomalu dohořávaly a oni tu ještě stále seděli.

Pár svíček si odnesli s sebou do ložnice. Milovali se při jejich jemném mihotavém světle, sladce, pomalu, vychutnávající tu nádheru, nenasytně, horečně, se stupňující se vášní. Cítili sílu a něhu, touhu a laskavost. Plynula hodina za hodinou a oni se stále nemohli nabažit jeden druhého. Oba se chvěli, vzdychali, srdce jim tloukla závratnou rychlostí. Svíčky dávno dohořely, ale oni zůstávali ležet v objetí.

Oba věděli, že je to naposled. Jeho ruce byly tentokrát ještě něžnější, její rty ještě jemnější.

Po té prožité nádhře zůstala ležet slabá a sentimentální. Chtěla si všechno uchovat, a tak se k němu schoulila a přála si usnout. Nesnesla by se dívat na jeho odchod.

Ležel klidně, ale nespál. Do pokoje se začalo vkrádat probouzející se světlo. Byl rád, že Libby spí. Nebyl by schopen se s ní loučit. Zvedal se z postele a cítil ostrou a zároveň sladce mámivou bolest. Snažil se na nic nemyslet a rychle se obléknout do kombinézy, kterou mu připravila. Na nic nemyslet a odejít, dokud se mu podaří udržet své myšlenky na uzdě.

Bál se, aby ji nevzbudil, a tak ji jen lehoučce pohladil po vlasech a potom tiše přešel pokojem. Libby otevřela oči, teprve když zaslechla zavírání dveří chaty. Schovala hlavu do polštáře a nebránila se pláči.

Loď byla přichystaná, výpočty byly připravené. Cal se usadil v kabině a díval se, jak noc pomalu odchází. Musí loď odstartovat před východem slunce. Měl vše spočítané na milisekundy. Snažil se neponechat prostor pro chybu. Závisel na tom jeho život.

V myšlenkách se ale vracel stále zpět k Libby. Proč si nechtěl připustit, že ho bude tak strašně bolet, že ji má opustit? Přesto ji musí opustit. Jeho život, jeho doba nejsou tady s ní. Nemá cenu stále na to myslet, tisíckrát o tom přemýšlet.

Přesto ale...

Příprava na standardní orbitální let.

„Ano,“ odpověděl počítači mechanicky. Přístroje začaly bzučet. Připravoval se ke startu, automaticky, tak jak byl zvyklý. Znovu se podíval na obrazovku.

Všechny systémy jsou připraveny. Zážeh bude proveden dle příkazu.

„Dobrá. Začni odpočítávat start.“

Začínám odpočítávat start. Deset, devět, osm, sedm...

Libby stojící ve dveřích kuchyně zaslechla burácení. Netrpělivě si otřela slzy z očí, aby se mohla dívat. Spatřila záblesk světla. Zdálo se jí, že zahlédla odlesk kovu, ale ztratil se v záři blesku, který překryl na okamžik oblohu. Potom se to ztratilo všechno. Lesy byly opět tiché.

Roztřásla se. Marně se snažila přesvědčit sama sebe, že je to proto, že je vzduch chladný a ona má na sobě jen krátký župan.

„Dobře doleť,“ zašeptala. Potom kapitulovala a nebránila se dalším slzám.

Život půjde dál, napomínala sama sebe. Ptáci se začínali pouštět do zpěvu. Slunce začalo vycházet.

Chtělo se jí umřít.

Nesmysl. Zavrtěla hlavou, dala do konvice vařit vodu. Udělá si čaj, umyje nádobí, kterým se předchozí večer samozřejmě nikdo nezabýval. Potom se znovu vrátí ke své práci.

Bude pracovat, dokud dokáže udržet oči otevřené. Potom půjde spát. Potom vstane a bude znovu pracovat, dokud nedokončí svou disertaci. Musí to být ta nejlepší práce, kterou kdy kdo z jejích kolegů četl. Potom bude cestovat.

A bude se jí po něm do smrti stýskat.

Voda v konvici začala vřít, nalila ji na čaj a odnesla si šálek ke stolu. Po chvilce ho odsunula stranou, položila si hlavu na ruce a znovu se rozplakala. „Libby.“

Vyskočila tak, že převrhla židli, na které seděla. Byl to on, stál ve dveřích, v obličeji měl znát únavu a v očích ještě něco, něco mnohem silnějšího. Promnula si oči. To přece není možné.

„Calebe?“

„Proč pláčeš?“

Slyšela ho. Omámeně si přiložila ruce k uším. „Calebe.“ Opakovala. „Jak je to možné – slyšela jsem – viděla jsem – že jsi odletěl.“

„Pláčeš od té doby, co jsem odešel?“ Popošel k ní a dotkl se prstem jejích vlhkých tváří.

Jeho dotyk byl skutečný. Jestli se zbláznila, nevádí. „Nechápu to. Jak to, že jsi tady?“

„Nejdřív se tě na něco musím zeptat já.“ Svěsil ruce podél těla. „Jen jednu jedinou otázku. Miluješ mě?“

„Já – já se musím posadit.“

„Ne.“ Chytil ji za paži a držel ji. „Chci znát odpověď hned. Miluješ mě?“

„Ano. Jen úplně blázen by to neviděl a ptal by se na to.“

Usmál se, ale dál ji pevně držel. „Proč jsi mi to nikdy neřekla?“

„Protože jsem nechtěla – věděla jsem, že musíš pryč.“ Cítila se jako omráčená. Položila si ruku na čelo. „Musím si sednout.“

Pustil ji a díval se, jak vyčerpaně klesla na židli.

„Nemohla jsem spát,“ šeptala skoro jako sama pro sebe. „Možná mám halucinace.“

Zaklonil jí hlavu a políbil ji na ústa, tvrdě a nekompromisně. Než si mohl uvědomit, co dělá, objal ji a přitiskl si ji k sobě tak, že ji napůl zvedl ze židle.

„Bude ti takhle jasné, že se ti to nezdá?“

„Ano,“ odpověděla slabě. „Ano. Ale nerozumím tomu. Jak to, že jsi tady?“

Pustil ji, aby se mohla posadit.

„Přiletěl jsem na aerokole.“

„Ne, myslím to jinak.“ Jak jinak to myslela? „Stála jsem ve dveřích. Slyšela jsem, že jsi odstartoval. Dokonce jsem zahlédla loď na obloze, ale jen na nepatrný okamžik.“

„Poslal jsem loď zpátky. Bude ji řídit počítač.“

„Poslal jsi ji zpátky,“ opakovala pomalu. „Proboha, Calebe, proč?“

„Jen blázen by se na něco takového musel ptát.“

Slzy jí zalily oči, potom přetekly a koulely se jí po tvářích.

„Neudělal jsi to kvůli mně. To bych nesnesla. Tvoji rodiče –“

„Namluvil jsem jim vzkaz. Všechno jsem jim řekl. Mnohem víc, než je ve zprávě, kterou jsem nechal na palubě. Kde jsem byl, proč tu musím zůstat. Pokud se loď dostane zpátky a šance je stejná, když tam nejsem, jako kdybych tam byl, pochopí to.“

„Nemůžu po tobě něco takového chtít.“

„Nechtěla jsi to po mně.“ Chytil ji za ruku. „Byla bys se mnou letěla, Libby?“

„Ano.“

„Byl bych tě mohl vzít s sebou, kdybych si byl jistý, že se nám to povede a přežijeme. Poslouchej mě.“ Vytáhl ji ze židle a postavil ji na nohy. „Začal jsem odpočítávat. Přesvědčoval jsem sám sebe, že můj život je tam, odkud jsem přišel. Našel jsem spoustu logických důvodů, proč bych se tam měl vrátit. A taky jeden, jeden jediný důvod pro to, abych zůstal. Miluju tě. Můj život patří sem.“ Chytil ji pevněji a přitiskl si ji k sobě. „Přišel jsem si pro tebe, Libby, i přes bránu času. Nikdy, nikdy tě nesmí napadnout, že jsem udělal chybu.“

Zavrtěla hlavou. „Obávám se, že si to myslíš.“

„Čas je... čas byl... čas je minulost,“ šeptal. „Můj čas je v minulosti, Libby. S tebou.“

Oči se jí opět zalily slzami. „Tolik tě miluju, Calebe. Postarám se, abys byl se mnou šťastný“

„Na to spoléhám.“ Zvedl jí hlavu a přitiskl svá ústa na její a dlouze ji políbil. „Potřebuješ si odpočinout,“ řekl jí. „Pořádně se vyspat.“

„Ne, to není nutné.“

Zasmál se a poslední stopy napětí zmizely. Je tam, kam patří. „Uvidíme. Později si promluvíme, jak se s tím vším vyrovnáme dál.“

„S tím vším?“

„Sňatek a rodinu dokážu zvládnout.“

„Ještě jsi mě ani nepožádal o ruku.“

„Chystám se na to. Budu ovšem potřebovat nový průkaz totožnosti. Musím sehnat práci. Něco s dobrým – ročním – tak nějak se to říká – platem, že?“

„Něco, co by tě bavilo,“ opravila ho. „To je důležitější než plat a skupinová terapie.“

„Skupinová co?“

„S tím se zatím nezatěžuj.“ Políbila ho na krk. „Myslím, že táta by ti mohl nabídnout nějakou práci, než si rozmyslíš, co bys chtěl dělat.“

„Nemyslím, že bych se chtěl zabývat čajem.“ Najednou ho něco napadlo, a tak zůstal stát vedle postele. „Řekni mi, jak se tady postupuje, když chce někdo získat pilotní licenci?“